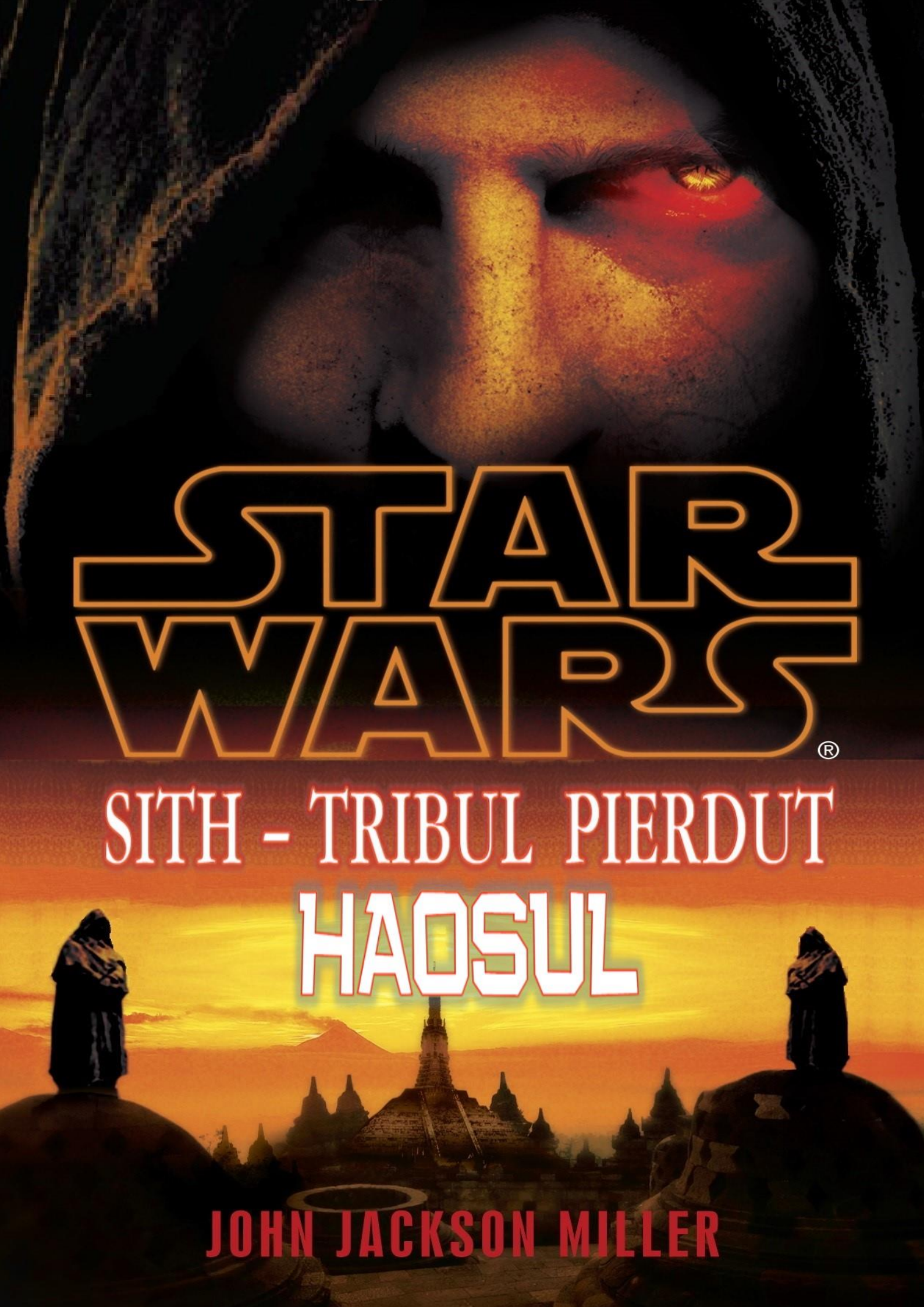
STAR WARS®
SITH - TRIBUL PIERDUT
HAOSUL
JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

SITH – TRIBUL PIERDUT

HAOSUL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith – Pandemonium
2012

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viață cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărți electronice cu peste un milion de descărcări.

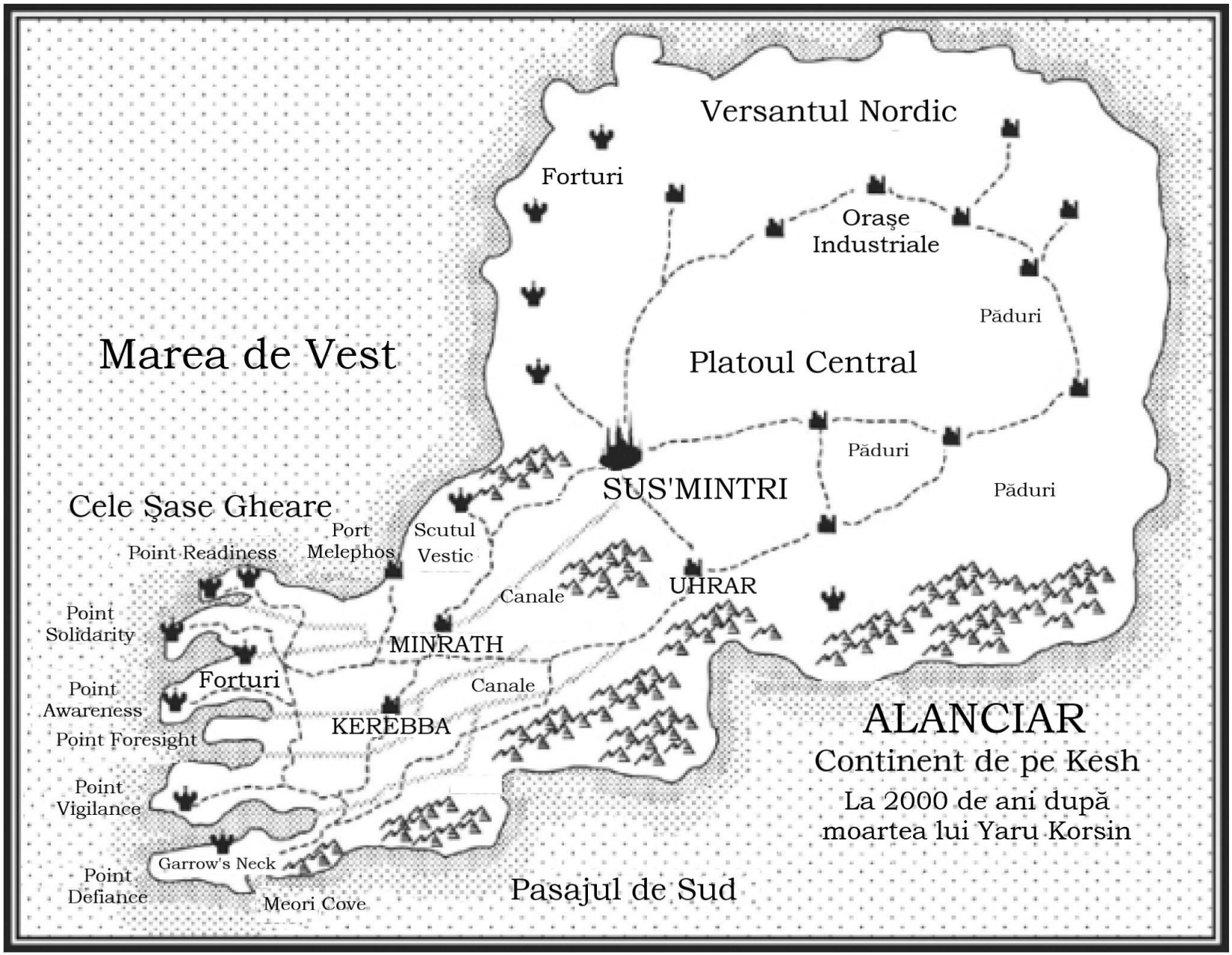
Versantul Nordic
Forturi
Oraşe Industriale
Păduri
Marea de Vest
Platoul Central
Păduri
SUS'MINTRI
Păduri
Cele Şase Gheare
Port Melephos
Scutul Vestic
Point Readiness
Canale
UHRAR
Point Solidarity
MINRATH
Forturi
Canale
Point Awareness
KEREBBA
Point Foresight
ALANCIAR
Continent de pe Kesh
La 2000 de ani după moartea lui Yaru Korsin
Point Vigilance
Garrow's Neck
Point Defiance
Meori Cove
Pasajul de Sud

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 2.975 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— *Pregătiți! Țintiți! Foc!*

O duzină de lansatoare de lemn sunară la unison, puternicul *click-crack* răsunând în toată cetatea. După o secundă necesară pentru reîncărcarea armei, urmă un sunet similar. Şi apoi altul. Zgomotul marca sfertul oră, aici, în micul sat, la fel ca în oraşele mai mari de pe continent. Ar fi putut fi imnul național, spuseseră unii – dar Alanciar[1] avea deja cântece patriotice din belşug.

Tunarii erau buni aici, gândi Quarra, observând terenul de practică în timp ce îşi ghida muntokul[2] prin complex. Sosirea reptilei uriaşe cu şase picioare şi a călărețului ei Keshiri nu distrase deloc atenția cadeților de la tragerea lor. Timpul scurs între focurile trase de armele cu tensiune mare avea o rată mai rapidă decât a majorității focurilor executate de tunarii din zonele metropolitane înalte. Erau armele sau războinicii? *Probabil ambele*, meditä ea. Propriul ei district, Uhrar, se afla mai departe în interiorul continentului. Keshirii de aici, din fortul de la Garrow's Neck, aşezat de-a curmezişul unuia dintre pintenii lungi care pătrundeau în Marea Vestică, ar trebui să fie mai buni: de aici venea amenințarea.

Quarra avea tot dreptul să fie aici, dar se simțea totuşi nelalocul ei. Vesta cenuşiu-maronie şi părul argintiu strâns într-un coc înghesuit, erau un stil militar excelent acolo de unde venea ea, dar asta era o tabără de lucru. Ştia să muncească din greu, dar în ultima vreme fusese altfel...

— Opreşte-te, tu de colo!

Un căpitan cu fața vişinie de lângă terenul de practică suflă în fluier şi fugi spre ea. Quarra trase de frâie şi strigă. Muntokul masiv derapă violent, oprindu-se, aruncând pietrişul violet în fața ofițerului care se apropia.

El înjură în timp ce încerca să-şi curețe singurul ochi bun.

— Îmi pare rău, spuse Quarra, plesnind falcile fiarei care mârâia. Muntokii sunt doar picioare şi nori de nisip.

Căpitanul nu râse.

— Documentele!

— Am fost deja verificată la poarta de est. Cum crezi că am...

— *Documentele!*

Îşi ridică arma. Era, presupunea ea, încărcată cu fragmente de proiectile metalice, nu cu bucățile ieftine de sticlă cu care trăgeau stagiarii.

— Bine.

Sunt foarte serioşi aici, în vest, gândi Quarra, băgând mâna în tolbă. Îi dădu căpitanului un dosar din piele.

---

[1] Alanciar – numele continentului principal din emisfera sudică a lui Kesh.

[2] Muntok – animal reptilian, cu şase picioare, folosit ca animal de călărie sau de povară.

— Scrisorile de tranzit şi împuternicirea mea.

Stagiarii încetaseră să mai tragă, ochii lor tineri fiind aţintiţi asupra ei. Erau bărbaţi şi femeie Keshiri cu vârsta cuprinsă între doisprezece şi cincisprezece, toţi fiind la prima încorporare. Quarra le privi pe rând feţele. Fiica ei cea mare se va antrena la fel ca ei anul viitor.

Îl privi pe căpitan în timp ce acesta îi răsfoia hârtiile. Poate că îşi pierduse ochiul din cauza vreunui recrut. Sau poate că nu: era bătrân pentru munca asta – ceea ce însemna că era bun. Niciun oficial în toate minţile nu ar transfera un tunar talentat de la Garrow's Neck. Aici era toată acţiunea.

Sau, mai degrabă, *va fi*.

— Maestrul de gardă Quarra Thayn, gemu el, vederea însemnelor gradului stricându-i, în mod evident, apetitul pentru întreaga lună următoare. Am oprit un Maestru de gardă. Îmi pare rău, doamnă.

Fiind tentată să-l domine pe ofiţer, Quarra îşi aminti de ce se afla acolo.

— Nu e nicio problemă, căpitane…

— Ruehn. Divizia de instruire a 108-a, Direcţia Sud-Vest.

— Să nu-ţi pară rău, Ruehn. Voi sunteţi aici pe vârf de cuţit. Sau, suficient de aproape.

Permisul ei indica faptul că se îndrepta spre Point Defiance. Fiind unul dintre pintenii cei mai vestici de pe Alanciar, conul de granit puncta capătul îndepărtat al istmului de dincolo de cetate. Continentul – după cum spuneau mulţi – semăna cu piciorul unui muntok. Cea mai mare parte a populaţiei şi a industriei trăiau în altitudinile mai înalte ale regiunii în formă de şold enorm, spre est. Regiunea traversată de canal cunoscută sub numele de *Gambă*, se întindea spre vest, terminându-se cu cele *Şase Gheare* – peninsule muntoase aproape paralele care se întindeau în Marea Vestică. Fiecare *Gheară* avea la capătul îndepărtat câte o staţie de semnalizare: pregătită pentru când va veni, în cele din urmă, ziua temută.

Căpitanul îşi drese glasul în timp ce împăturea pergamentul.

— Sunt uimit nu aţi rămas cu restul persoanelor importante, acum, că se apropie *Ziua Vigilenţei*, spuse el.

— Mi s-a părut un moment potrivit pentru a vizita frontul.

Ochiul bun al santinelei clipi.

— *Front de luptă*, pe dosul meu violet! Îmi petrec ziua păstrându-mi recruţii în interiorul zidurilor. Paza de Coastă saltă pe oricine bântuie pe afară. În treizeci de ani, asta este singura bătălie în care *am* luptat.

Quarra puse la loc documentele în legătura lor. Arătă spre porţile înalte din faţă.

— Pe acolo trebuie să o iau?

— Dacă nu vreţi să înotaţi.

În aceste zone, animalele zburătoare de călărie numite uvaki erau apanajul exclusiv al Gărzii de Coastă şi călătoriile pe apă pe ruta est-vest, prin fiordurile formate de cele şase gheare, erau strict restricţionate. Nu avea altă modalitate de acces către Point Defiance decât prin lagărul militar de la Garrow's Neck.

— Bucuraţi-vă de vizită. Şi rămâneţi pregătită.

— Rămâi pregătit, spuse ea apucând frâiele.

Îmboldindu-şi muntokul din nou la trap, Quarra se îndreptă spre baricadele vestice, produsul a sute de ani de construcţie şi renovare. Dar ceea ce îi atrase atenţia a fost turnul de semnalizare, stând înalt între inelele fortăreţei. Luminile de culori strălucitoare din clopotniţă se aprindeau şi se stingeau, fiind uşor de văzut în după-amiaza târzie. Îl studie în timp ce trecea – şi îşi aminti din nou de ce era aici.

Totul începuse cu mesajele trimise acum trei ani chiar prin acea staţie releu. Şi acum, sus în faţa ei, văzu pentru prima dată sursa acelor misive. În timp ce poarta masivă se deschise pentru a-i permite ieşirea, ea privi de-a lungul potecii stâncoase. Pe jumătate înconjurat de un nor de ceaţă marină, Point Defiance apărea din oceanul furios. Era un siloz singuratic cocoţat pe un promontoriu, clipind lumini minuscule ca răspuns la cele emise din cetatea îndepărtată aflată mult deasupra ei. Se gândi

pentru o clipă să se întoarcă înapoi, să repete lunga călătorie care o adusese aici. Dacă reuşea să pună mâna pe o uniforma de călăreț de uvak înainte să cadă noaptea, putea să se întoarcă la lumea pe care o ştia înainte să-şi dea seama cineva. Pentru că despre Quarra Thayn – soție şi mamă a trei copii, administrator militar şef peste Uhrar şi un rar purtător Keshiri al puterii misterioase cunoscută sub numele de Forță – se credea în acest moment că se află în altă parte. Oficial, trebuia să se afle într-o vizită de lucru la fabrica de armuri de luptă din Versantul Nordic al Alanciarului, nu să se îndrepte spre o întâlnire secretă, în mijlocul pustiului, cu cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată. În spatele ei, tunarii îşi reluaseră tragerea, salvele lor fiind acordate cu semnalele intermitente ce se vedeau mult în față. Aproape hipnotizată de ceea ce vedea şi auzea, îşi simți viitorul întinzându-se în fața ei. Trebuia neapărat să facă asta. Respiră adânc şi îşi îndemnă muntokul să fugă.

Ar fi bine să merite.

Soarele strălucea jos deasupra oceanului vestic, dar Quarra nu se lăsă păcălită. Întunericul era acolo, în direcția aia. *Vestitoarea* venise dinspre vest, la fel ca şi curenții de aer şi marini de pe această latitudine sudică.

Înspre vest se aflau înşelăciunea şi trădarea, ura şi panica.

Dar *Protectorii* care creaseră Alanciar şi toată planeta Kesh au asigurat ceea ce trebuia pentru poporul ei. Cele *Şase Gheare* erau ca nişte degete, zone stâncoase pe care fuseseră ridicate creneluri. De secole, fiordurile fuseseră porturi ocupate de navele de patrulare ale Gărzii de Coastă, în timp ce supraveghetorii de pe uvaki navigau deasupra capului lor. La vremea lor, toate cele şase peninsule fuseseră fortificate şi active. Quarra încă mai putea vedea rămăşițele bătute de vânt ale unora dintre instalațiile anterioare de pe Point Defiance. Înaintea turnului de semnalizare se întindea un grup de ruine şi chiar erau ruine – în mod clar, trupele de la Garrow's Neck le demolaseră cândva. O mare parte din avanpost fusese abandonată atunci când operațiunile fuseseră consolidate pe pintenii mai lați de pământ aflați mai la nord. Deşi nu erau la fel bine aşezate spre vest ca Defiance, unele dintre celelalte peninsule erau mai înalte, oferind o acoperire mai bună pentru porturi – şi fiind mai spre nord, erau mai bine aşezate pentru a păzi Alanciarul. De când apăruseră noile instalații, patrulele aeriene şi maritime fuseseră retrase mai aproape de linia țărmului. Ar fi fost o greşeală pentru un popor care se ascundea să-i trezească din greşeală pe *Distrugători*, aventurându-se prea departe în mare.

Stația de semnalizare se profila în fața ei, un cilindru din alabastru ridicându-se deasupra unei curți cu ziduri. Posturile de supraveghere îngrădite de balustrade de la nivelul superior al turnului se desfăşurau în toate direcțiile. Descălecând în afara zidului, Quarra găsi un stâlp şi îşi legă muntokul.

— Ceața se rostogoleşte, spuse un bărbat Keshiri cu strungăreață în vârstă de şaizeci de ani în timp ce deschidea poarta. Ar putea fi o furtună.

Quarra se albi când îl văzu. Excrescențele minuscule de păr dat cu ceară se terminau cu vârfuri comice în spatele urechilor, iar nasturii uniformei sale se chinuiau să-i țină burta.

— Nu eşti Jogan Halder?

— Din fericire, nu, spuse cel care o salutase. Este în turn. Eu lucrez cu el.

În sinea ei, Quarra răsuflă uşurată.

— Tu eşti *Cel care strigă gândurile*[3]?

Eu sunt, răspunse el prin Forță. *Şi tu?*

Quarra închise ochii şi trimise un răspuns telepatic afirmativ. Îşi redeschise ochii repede, pentru a-l vedea pe bătrânul Keshiri zâmbind.

— Mă bucur să întâlnesc pe cineva care are darul, spuse el. Dar abia te-am auzit. Eşti obosită?

— A fost o călătorie lungă.

---

[3] *Cel care strigă gândurile* – Keshiri sensibil la Forță instruit să trimită mesaje şi avertismente prin Forță, fiind utilizați ca sistem de comunicare pentru a transmite ştiri şi informații la distanțe mari.

Quarra se încordă. Trecuse mult timp de când nu mai trebuise să folosească Forța pentru munca ei. În ultima vreme, o folosise doar pentru a-i amuza pe copii şi pentru a vedea dacă posedau rarul talent. Nu era doar o simplă curiozitate maternă; *Consiliul de Inducție* va descoperi în cele din urmă care dintre copii aveau talentul.

Ridicându-şi geanta de pe spatele muntokului, Quarra se întoarse şi scoase tolba cu documente.

— Vrei să le vezi?

— Nu este nevoie, spuse el jovial. Prietenii noştri din fort nu te-ar fi lăsat să ajungi până aici, dacă nu ar fi fost totul în regulă. Ieşi, cărându-şi bagajul. Dacă lucrurile merg ca de obicei, mă vor ține o oră la fiecare poartă. Mai bine plec acum, înainte să se închidă clubul ofițerilor.

Expirând, Quarra puse documentele înapoi în vestă. Cu bagajul în mână, îi făcu semn cu mâna *celui care striga gândurile* şi închise poarta în spatele ei. Era aici – şi înăuntru. Traversă, ezitând, peluza către uşa deschisă a turnului. În interior se auzea un cântec, răsunând prin cilindrul masiv de piatră. Ținând bagajul strâns de mâner, Quarra păşi înăuntru şi îşi înclină capul. Scările din lemn se ridicau în spirală, aproape dispărând din vedere. Plăcile de lemn ale treptelor nu se potriveau, evident fiind înlocute de multe ori de-a lungul vremii. Dar cineva începuse să le picteze schimbând treptat nuanțele, şi creând efectul unui curcubeu rotitor. În jurul camerei circulare, văzu uşi care dădeau spre restul complexului. Simți că cineva gătea într-o bucătărie mică; două uşi deschise, una lângă alta, duceau spre nişte dormitoare slab mobilate. Şi un ultim pasaj ducea în jos – spre cântec.

— *Hop, harroo, pentru o viață cu tine!* strigă o voce de bariton, tot mai puternică. *Marea este casa mea şi, deşi călătoresc, voi rămâne mereu...*

— Serios? Quarra stătea în fața uşii. Nu l-am mai auzit până acum.

— Cântecul marinarului. Avem destui pe-aici, spuse Keshiriul cu păr scurt, brațe-i cărnoase fiind încărcate cu suluri legate de pergament. Eşti Quarra?

— Da. Lăsă bagajul să cadă cu o bubuitură. Pot să te ajut astea?

— Nu e nicio problemă, spuse el trecând pe lângă ea.

Având pielea de un mov viu, cu o pată de barbă argintie proaspăt rasă, bărbatul în uniformă avea o greutate de două ori mai mare decât a ei şi era într-o formă incredibilă. *Şi este de-o vârstă cu mine? Trebuie că aleargă mult, în sus şi în jos, pe scările astea.*

— Îmi pare rău că n-am venit să te salut, spuse el, punând monstruosul teanc de cărți pe o masă şubredă. Am fost la bibliotecă, în caz că întârziai. Îmi place să citesc în timp ce mănânc. Păşi printr-o arcadă de piatră şi găsi o oală de sticlă care fierbea pe cărbunii aproape stinşi. Aici avem mereu tocană. Vrei să mănânci?

— Nu, mulțumesc, spuse ea, sprijinindu-se în prag. Eşti...

— Oh, spuse el, lăsând lingura şi ştergându-şi mâinile. Îmi pare rău. Jogan Halder. Îi strânse mâna. Aici nu prea avem maniere de oraşe mari.

— E în regulă, spuse Quarra, zâmbind involuntar în timp ce simțea fermitatea strânsorii. Deodată, conştientă de sine, îşi trase mâna înapoi. Aveți o *bibliotecă* aici?

— Atât cât este! zâmbi Jogan, conducând-o afară. Mai trec pe la Garrow's Neck în permisie şi, uneori, călătorii mai lasă pe acolo lucruri de citit. Nu prea avem multe de făcut pe aici. Arătă spre locul unde se terminau treptele pictate. Câteodată, una dintre celelalte stații de semnalizare mai trimite ştiri atunci când nu există alt trafic. Dar este un mod lent de a citi.

Quarra ştia la ce se referea. Conversațiile ei cu Jogan începuseră acum trei ani, în timpul unei vizite de rutină la Kerebba, un centru militar de aprovizionare aflat în amonte pe unul dintre canalele care se vărsau în unul dintre golfurile create de cele *Şase Gheare*. Vorbise acolo cu o verişoară care salvase luni de zile de poveşti de frontieră transmise de către un ofițer de semnalizare în timpul orelor sale de serviciu. Quarra citise temeinic toată colecția, fermecată de jocul de cuvinte al autorului şi de aprecierea onestă, brutală, a vieții de la marginea civilizației. Când verişoara ei fusese repartizată în altă parte, Quarra trimisese un mesaj prin stația de semnalizare de la Uhrar, prezentându-se.

Ceea ce urmase îi transformase viața. Trecuseră mai mult de o mie de mesaje între Jogan şi Quarra. Majoritatea sosind în timpul nopții, mesajele lui o aşteptau până când ajungea în birou, în fiecare dimineață. Curând începuse să le poarte cu ea în timpul turelor sale, frunzărindu-le pe ascuns pentru a putea trece de oboseala zilei. Întâlnirile de distribuție fără valoare, deveniseră oportunități pentru ea de a-şi stoarce creierul încropind răspunsurile pe care i le trimitea înainte de a pleca acasă. Se străduise să facă propria viață să pară interesantă; în cele din urmă, pe măsură ce încrederea crescu, îşi împărtăşise sentimentele cu privire la slujba şi gospodăria ei. Fusese mulțumită că accesul la sistemul de semaforizare era limitat, ca nu cumva vorbăria ei să devină insuportabilă. Dar Jogan fusese întotdeauna înțelegător, folosindu-şi nopțile lungi pentru a crea răspunsuri gândite şi elocvente.

Şi, acum, ea era aici, cu el. Şi-l imaginase de multe ori, în avanpostul său acoperit de ceață, de la marginea lumii sigure. Nu o dezamăgea – şi cu siguranță părea să-i acorde atenție. Căutând cu privirea cuierul, îşi scoase pardesiul pentru a-şi dezvălui uniforma. Fiind necesar pentru călătoria ei, lăsase decorațiile în biroul ei de serviciu. Se simțea destul de aiurea că nu-l depăşea ca rang, în mod vizibil, la prima lor întâlnire.

— L-ai întâlnit pe Belmer la ieşire?

— Da, spuse Quarra. Chicoti. Mi-a fost teamă că erai tu.

— Nu, dar îi trimit mesajele romantice sub numele meu. Râse. Glumeam. Iubirile lui Belmer sunt toate frământate.

— Nu e exact ceea ce ți-ai dori de la un *strigător de gânduri* de pe front, nu?

— Nu bea când este de serviciu, desigur. Întinse mâna după geanta ei. Lăsă-mă să iau eu asta.

Ea îl privi nerăbdătoare cum îl aşeză între uşile către cele două camere de dormit, felul cum manipula bagajele fiind aproape echivalent cu *a face cu ochiul*. Nu vorbiseră în detaliu despre aranjamentele de dormit pentru vizita ei de o săptămână – ar fi fost prea premeditat. Fusese mai distractiv să se întrebe cum va fi.

— Scuză aspectul locului. Suntem la sfârşitul rutei de inspecție şi cu nişte burlaci bătrâni, îți poți imagina…

— Am trei copii. Ar trebui să-mi vezi casa când soțul meu este plecat prea mult timp la lucru, spuse ea, regretând imediat.

— Soțul tău… *Brue*, nu-i aşa? Ce mai face?

— E bine, spuse Quarra, părându-i rău că îl adusese în vorbă. *Proasto, proasto!* Ochii ei priviră în lateral. Ce zici de turneul pe care mi l-ai promis?

— Mă bucur să-ți arăt împrejurimile, deşi nu sunt multe de văzut, spuse Jogan. Dar pentru început, Quarra. Vino cu mine.

Văzându-l cum îi face semn să o urmeze, Quarra ezită înainte să-şi dea seama ce avea în minte. Jenată de gândurile ei, îl urmă pe scara în spirală până la turnul de semnalizare.

Clătinând din cap în timp ce urca, se întrebă despre stabilitatea ei mentală.

Nu m-a mai comportat ca la paisprezece ani de treizecide ani! Ce naiba este cu mine?

Capitolul 2

— Iată unde se întâmplă magia, spuse Jogan, ajutând-o să intre în clopotniță. Asta este tot.

Chiar în uşa orientată spre vest, pe un suport din lemn erau nişte cilindri de diferite dimensiuni. Fiecare tambur avea mai multe roți acoperite cu ardezie orientate în jurul unui pivot central, cu linii care împărțeau circumferința fiecărei roți în părți egale. Jogan selectă un cilindru de dimensiune medie şi îl prinse de-a curmezişul într-un suport de pe bancul său de lucru. Cu o rapiditate născută din rutină, scrise un mesaj cu cretă de-a lungul cilindrului, cu câte un caracter în fiecare partiție, rotind întregul tambur când ajungea la capătul fiecărei linii. Terminând, scoase o mică tijă de blocare din cilindru, făcând ca roțile cu litere să se rotească liber. După resetarea la întâmplare a pozițiilor roților, puse la loc tija de blocare şi înregistră un număr din zece cifre reflectând noile poziții ale roților.

— Nu este nevoie de cine ştie ce cifru pentru asta, spuse el.

Scoțând cilindrul din bancul de lucru, ieşi pe balconul estic. Lângă parapet se afla rama care ținea grila masivă de globuri de foc, toate cu excepția unuia dintre ele, fiind întoarse înspre bucşele lor – în poziția *oprit*.

— S-ar putea să vrei să-ți protejezi ochii, spuse el.

Quarra rămase în prag şi îl privi pe Jogan lucrând la dispozitivul de semnalizare. Întorcând scripete, el porni rețeaua. O lumină portocalie clipi şi apoi alta, luminând adânc în întunericul estului îndepărtat. După ce a trimis semnalul de alertă, mâinile lui Jogan zburară de la un buton la altul, deschizând şi închizând luminile albe, aurii, portocalii şi verzi. Ea învățase odată ce însemnau; făcuse parte din elementele de bază ale antrenamentului ei de acasă. Dar numai un expert putea trimite semnale la fel de repede ca un experimentat operator de semafor din Alanciar. Lui Jogan îi trebuiră doar cinci secunde să trimită codul de destinație şi să înceapă transmiterea misivei sale.

— Eşti bun.

— Practica, spuse el, abia uitându-se la tamburul cu textul amestecat pentru a se verifica. Este mult de muncă doar pentru a spune că Belmer Kattun s-a dus să doarmă pe podeaua unei taverne timp de o săptămână şi că i-a venit înlocuitorul.

— Nu-mi foloseşti numele?

— Nu este nevoie, spuse Jogan, zâmbindu-i, chiar dacă mâinile lui continuau să lucreze la dispozitiv. Eşti doar un alt războinic anonim pentru Marea Cauză.

S-ar putea să avem o altă Mare Cauză în weekendul ăsta, îşi spuse ea, sperând că roşeța nu-i va fi observată în iluminarea strălucitoare.

Întorcându-se înăuntru, ferită de luminile puternice, studie camera. Având observatori, semnalizatori şi transcripționişti, majoritatea stațiilor de semnalizare interioare aveau cel puțin patru lucrători. Şi multe aveau mai mulți, gestionând traficul în mai multe direcții. Ceea ce începuse ca un sistem de avertizare timpurie devenise coloana vertebrală logistică a statului, transmițând totul, de la rapoarte meteo, la actualizări de expediții de mărfuri. Pe măsură ce deceniile au trecut fără să sosească dușmanul aşteptat, mulți au început să folosească rețeaua pentru mesaje personale, precum cele dintre ea şi Jogan. Rețeaua fusese una dintre cele mai mari progrese ale timpurilor moderne, dar acum era tot mai stresată şi ea se aştepta ca în orice moment Cabinetul de Război să o restricționeze.

E în regulă, gândi ea. *Acum sunt aici.*

— Unde lucrează *cel care strigă gândurile*? întrebă ea.

— Uneori aici. Uneori pe balcon sau în curte, spuse Jogan, întorcându-se de afară. Acum, că termină de transmis mesajul, şterse cilindrul cu o cârpă umedă. E o cameră de meditație jos, cu câteva intimitate, dar asta nu pare să conteze pentru voi.

— Corect, spuse ea, amintindu-şi. Tu nu poți folosi Forța.

— Îmi place mai mult modul meu de a trimite mesaje. Arătă spre uşa de lângă el. Vedem apusul de soare?

Cumva, Quarra se trezi pe balconul vestic, aflat mult deasupra valurilor zgomotoase. Viața se mişca acum fără ea. Nu mai lua decizii, nu în mod conştient. Acolo, aşa cum îi promisese el, apăruse o flacără portocalie între norii joşi şi orizont.

— Bancurile de corali din sud sunt şi mai frumoase. Avem o barcă cu vâsle… poate dimineața, o să o poți vedea. Jogan apăru lângă ea ținând o sticla şi un pahar. Din depozitul lui Belmer.

Îi turnă în pahar.

— Îmi pare rău, nu este decât un pahar. Belmer bea din sticlă.

Făcându-i cu ochiul, el făcu exact la fel.

— Deci asta faceți voi aici, spuse ea. Stați aici tot anul, bând…

— Şi scriind femeilor căsătorite.

— Bând şi scriind femeilor căsătorite, în timp ce Marele Duşman se ascunde dincolo de valuri. Ea sorbi şi zâmbi. Sunt un Maestru de gardă, ştii asta. Aş putea să vă raportez.

— Voi risca.

Soarele dispăru şi covorul de nori acoperi cerul rămas. Simțind că vântul se întețea, ea veni mai aproape de balustrada unde bea el.

— Nu te-ai căsătorit niciodată?

— Nu, şi ştii deja, spuse el. Am vorbit despre asta în al doilea mesaj.

Quarra chicoti. Mariajul fusese adus în discuție abia în al doisprezecelea mesaj.

— Presupun că este greu să te gândeşti să ai o familie aici, la capătul liniei.

— *Capătul Liniei*, spuse Jogan întorcându-se spre ocean. Îmi place cum sună.

— Îmi pare rău, te-am jignit?

— Nu este nimic degradant în a fi aici. Ăsta este *frontul*, spuse el. Apucându-i umărul, o întoarse şi îi arătă. Vezi geamandura aia de acolo? Aia e direcția din care a venit *Vestitoarea*, acum două mii de ani. Undeva în spatele ei se află cel mai mare rău pe care l-a cunoscut vreodată Kesh. Diavolul pe care îl cunoaştem. Aş putea fi staționat undeva în interior, transmițând mesajele banale ale altor persoane – sau aş putea fi aici, spunând lumii în fiecare seară că *totul este încă bine.*

— Profund, spuse ea, terminându-şi băutura. Puse paharul pe pervaz. Mi-ai scris deja asta o dată. *De câteva ori*, îşi aminti ea. E un motiv destul de bun ca să fii aici.

El aprobă din cap.

— Acum, spuse el, aşezând sticla, de ce eşti *tu* aici?

Quarra râse.

— Am fost recrutată, ca toți ceilalți!

— Nu de asta. O întoarse de la privelişte şi se uită la ea cu ochi întunecați, serioşi. Ce cauți *aici*?

Ea se bâlbâi, uimită de schimbarea din tonul lui.

— Ce… ce vrei să spui?

— Adică o femeie cu statutul tău are lucruri mai bune de făcut decât să-şi petreacă timpul cu unul care este pe viață în Corpul de Semnalizare.

— Am vrut să văd oceanul?

El zâmbi – dar nu râse. Expiră şi apoi spuse numele.

— *Brue.*

— Brue. Spune-mi din nou ce face soțul tău? Credeam că este ceva la Direcția de Antrenament.

— Îi învață pe bătrâni să prelucreze sticla.

— Ei bine, asta e…

Quarra îşi întoarse privirea în timp ce Jogan se opri pentru a-şi recompune cuvintele.

— Sunt sigur că are mult de muncă cu ei, încheie el.

— Durerile de cap contează? Quarra zâmbi slab. Brue urăşte fiecare minut petrecut în munca asta. Sunt veterani şi, deşi au fost cu toţii pensionaţi, tot trebuie să facă ceva pentru *Cauză*, aşa cum facem noi toţi. Aşa că toţi aceşti bătrâni obraznici sunt pe linia de fabricaţie şi fiecare dintre ei crede că îl depăşeşte în rang. Ceea ce s-ar putea să nu fie posibil, dacă Brue ar avea vreun rang...

Vocea lui Quarra se stinse.

— Totuşi, el îi face să fie utili. Este tot ce putem face, nu?

— *Nu*, spuse ea clătinând din cap. Sau, poate că da. Ar putea fi tot ce poate face – dar nu va şti niciodată pentru că nu încearcă. Brue este un tată bun pentru copii şi a construit o casă decentă, în ciuda faptului că eu am fost ocupată cu...

— Dar nu mai este bărbatul cu care te-ai căsătorit.

— De fapt, este. Aici e problema. În douăzeci de ani eu am ajuns de la un funcţionar de aprovizionare la *strigător de gânduri*, apoi la supraveghetor de materiale şi la Maestru de gardă. Maeştrii de succes devin primari. De fiecare dată ajung să-mi urăsc slujba, de asemenea, dar de fiecare dată găsesc o cale spre ceva mai bun. Dar Brue nu găseşte curajul să-i închidă gura unei fosile bătrâne a cărei autoritate s-a încheiat înainte de *Cataclismul Antic*!

Quarra inspiră adânc. Era la fel ca în mesajele ei, dar de data asta nu mai era nicio limită de cuvinte care să o oprească. Nu voise să facă asta, nu voise să se plângă de Brue. Nu era corect faţă de el, nu de asta venise ea aici.

Ce venise ea să facă aici?

— Ştii, spuse Jogan, nu este atât de rău dacă are atitudinea corectă. Aici nu se întâmplă mai nimic, dar e plăcut să le pot spune altora lucrurile care îmi plac. Fiecare dintre rapoartele mele de aici... este o mică *poveste*, chiar dacă spui o frază la...

Jogan nu îşi termină propoziţia, pentru că Quarra hotărâse ce venise să facă acolo. El nu îi respinse sărutul. Întorcându-l astfel încât spatele să-i fie lipit de balustrada balconului ea se înghesui în el şi îl sărută mai apăsat. Simţi o uşurare copleşitoare că era aici, făcând asta, după atât de multe luni şi atâtea cuvinte. Terminaseră de vorbit.

— Quarra.

Numele plutea uşor în aer. O strânse mai tare. Ea îi întoarse capul ca să-i perie obrazul cu buzele şi deschise ochii spre ocean...

...şi văzu o pată gigantică, zburătoare, ieşind din ceaţă.

— *Jogan!*

Bărbatul o privi panicat, îngrozit că întrecuse măsura. Văzându-i ochii, totuşi, se întoarse pentru a privi în aceeaşi direcţie.

— *Ce naiba este aia?*

Forma umbrită deveni mai clară pe măsură ce se apropia. Burduhănoasă şi rotunjită, ca prăjitura unui comisar abia ridicat în funcţie – doar că era gigantică, la fel de înaltă ca turnul de semnalizare. Lucrările de proiectare fluorescente confereau arătării o faţă extraterestră rânjită. Ceva era suspendat chiar sub arătare: o punte cu balustradă, care egala uşor mărimea unuia dintre pacheboturile de pe canal. Şi mai era ceva în partea din spate, de ambele părţi, mişcându-se înainte şi înapoi în vânt, aproape organic. Ceva era viu acolo – Quarra putea simţi agitaţia în Forţă – dar structura în general era artificială. Era un dirijabil.

— Sunt două, strigă ea, apucând vesta lui Jogan şi arătând.

— Nu, strigă el, arătând spre norii de la nord-vest. *Trei!*

Pentru o fracţiune de secundă, se ţinură în braţe reciproc, stupefiaţi, privind amândoi navele.

— Ce facem?

— Ceea ce ar trebui să facem, spuse Jogan.

O eliberă şi se repezi înapoi înăuntru.

— Aşteptă. Ce faci?

— Ar trebui să fie un răspuns uşor, spuse el, apucând un tambur acoperit de praf care stătea singur chiar în vârful standului de lemn.

Fusese primul cilindru înscris pentru a fi transmis atunci când se deschisese stația de semnalizare, cu secole în urmă şi avea doar un singur cuvânt, necriptat, cu identificatorul sursei Point Defiance în partea de sus.

Nu avea cod de destinație, deoarece era destinat pentru toată lumea.

— Nu am mai trimis niciun semnal fulger de la taifunul de care am scăpat acum şase ani, spuse el, grăbindu-se pe balconul dinspre est. Sper că mă vor crede! Manevrând scripetele, se uită înapoi la ea cum încă stătea în prag. Quarra, ce aştepți?

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti *cea care strigă gândurile*, spuse el. Stațiile de semaforizare vor primi ştirile destul de rapid. Tu trebuie să le atragi atenția!

Ea îngheță, realizând brusc unde se afla – şi ce făcusese – când venise vestea. Muncise atât de mult ca să păstreze totul secret.

Vocea ei se crispă.

— Dar… nu ar trebui să *fiu* aici!

— Quarra!

Nu avea de ales. Asta era. Sentimentul în Forță era acum mai puternic. Mai viciat. *Mai întunecat*.

Quarra ştia, acum, de ce era aici. Deşi nu era necesar să privească spre continent, se întoarse, închise ochii şi se concentră puternic. Da, erau multe minți acolo, în nord-estul populat, aşteptând să-i retransmită apelul. Un cuvânt, cuvântul de care cei din Alanciar se temuseră timp de două mii de ani, de când *Vestitoarea* naufragiase pe o insulă lângă țărmurile lor.

— *Sith!*

Capitolul 3

Edell Vrai se aşteptase să simtă multe senzaţii atunci când avea să vadă pământul înaintea sa. Dar cea la care nu se gândise fusese cea de regret.

Douăzeci şi cinci de ani de muncă se canalizaseră în această zi, cel mai mare moment din istoria umanităţii de pe Kesh. În cele din urmă, Edell, Înalt Lord al *Tribului* şi căpitan al expediţiei Sith, reuşise. Descoperise noua lume – dar erau puţini, acolo, ca să vadă această realizare. *Cineva ar fi trebuit să înregistreze acest moment*, gândi căpitanul. *Păcat că nu am adus un scrib cu noi.* Apucând balustrada de la prova gondolei, Edell scrută întunericul dinspre est. Telescoapele pe care le făcuseră Keshiri în şantierul de construcţie nu îl ajutau deloc. Se aşteptase să vadă mai multe lumini pe noul continent, aşa cum văzuseră camerele lui *Omen* în căderea sa sinucigaşă spre suprafaţa lui Kesh. Dar singura imagine erau formele întunecate care se ridicau de la suprafaţă, ca nişte coaste ivindu-se dintr-un cadavru putrezit.

— Reglaţi viteza, strigă spre echipajul său. Suntem încă la kilometri distanţă. Nu ştim cum vor fi vânturile de la ţărm.

— Da, căpitane!

Regretele lui Edell dispărură. *Căpitane*. Titlul cu care ajunsese Yaru Korsin pe Kesh. Nu mai fuseseră căpitani printre Sith de două mii de ani, nici vreo altă navă de comandat, mai mare decât pontoanele cu care navigau fermierii pe râuri.

Se presupusese întotdeauna că proiectantul metodei de trecere a mării va avea onoarea de a conduce expediţia – dar, apropiindu-se de cincizeci de ani, Edell se simţi norocos că reuşise, în sfârşit. La urma urmei, fusese tânăr când începuse căutarea. Era subţire şi cu faţa tânără, cu părul blond îngrijit, membru al *Destinului de Aur*, care avea cea mai avansată mentalitate dintre facţiunile *Tribului* dinainte de Criză. Îi plăcea să gândească că încă mai era tânăr: trăsăturile sale se accentuaseră şi, ca inginer şef al *Tribului*, căpătase o imagine de om măreţ. Dar, în ultimul deceniu, se temuse că nu-şi va atinge niciodată obiectivul. Atât de multe lucruri merseseră prost. Distanţa era problema. Keshiri pe care îi întâlnise Korsin trăiseră pe Keshtah, un continent singuratic, în ocean. Aşa îl descriseseră Keshiri şi asta găsiseră cei din Sith în propriile călătorii. Dar cunoaşterea lor colectivă a hărţii fusese limitată de ceva: rezistenţa uvakilor. Aşa cum făcuse Neshtovarul înaintea lor, cei din Sith efectuaseră mai multe zboruri exploratorii de pe ţărmurile lui Keshtah; cei care se întorseseră raportaseră că era apă în toate direcţiile şi fără insule pe care să se poată coborî. Recifele erau vizibile în unele locuri, la mică adâncime; poate, cândva, chiar fusese pământ uscat acolo. Dar dacă vreun călăreţ traversase într-adevăr oceanul pe spatele unui uvak, nimeni nu raportase vreodată aşa ceva. Cei din Sith ştiau, desigur, că lumea era rotundă; chiar şi nativii Keshiri îşi dăduseră singuri seama de asta. Dar se părea că Keshtah era tot ce exista.

Harta pe care Marele Lord Korsin o păstrase sub Templu îndepărtase nu una, ci două motive de îndoială. Era, de fapt, mai multe pământ, o grămadă chiar. Dar diagrama descria, de asemenea, cât de departe era: dezamăgitor, *disperant* de departe. Traseul vestic era mai scurt, dar aici intervenea lupta cu curenţii. Estul era singura opţiune.

Acum era din nou un Mare Lord în Tahv, iar Edell fusese prietenos cu el încă de când bătrânul era curator al muzeului palatului. Varner Hilts nu era foarte priceput la matematică, dar îi respecta şi angaja pe cei care erau – şi în adolescenţă, Edell petrecuse multe zile studiind tehnicile de construcţie ale marilor edificii. Deci, de îndată ce începuse *Restaurarea*, Hilts îl însărcinase pe Edell să rezolve problema tranzitului. Şi să o rezolve *pentru totdeauna:* o singură călătorie nu era de ajuns. Trebuia să fie ceva replicabil şi gata pentru producţia în serie. După cum arătase Korsin, celălalt continent era locuit. Descoperirea lui trebuia să fie urmată de invazie.

Au urmat ani de experimentări. Bărcile nu intrau în discuție: pădurile junglei din Keshtah nu produceau nimic care să supraviețuiască pe valurile puternice. Plantele hejarbo erau din belşug, dar lăstarii lor abia îi protejau pe fermierii Keshiri de ploaie. Nu rezistau presiunilor cu care s-ar confrunta corpul unei nave. Vosso şi celelalte câteva lemne de esență tare din interiorul îndepărtat erau prea dense pentru a pluti. Altele erau prea cauciucate. Edell petrecuse al doilea deceniu al muncii sale studiind aceste materiale, sperând să găsească ceva care să facă posibilă călătoria.

Apăru eşec după eşec şi mulți dintre cei care îl ajutaseră se deziseră de el şi îi deveniseră rivali, testându-şi propriile planuri. Hilts îl făcuse unul dintre cei mai tineri Înalți Lorzi din istorie pentru a se asigura că avea acces deplin la resurse, dar Edell nu avea timp pentru politica de la curte – sau pentru familie. Refuza să cedeze. Strămoşii săi traversaseră stelele. Forța putea nega regulile naturii. Un Sith adevărat ar trebui să poată traversa o băltoacă planetară! Soluția la care recursese în cele din urmă era departe de inginerie şi semăna cu alchimia semenilor săi. Poate că şi era. Crăpăturile fierbinți ale Spirei Sessal emiteau o varietate de gaze nocive, inclusiv metan. Folosind vase de sticlă create de meşterii Keshiri, Edell şi echipa sa captă metan şi folosi un simplu catalizator de apă pentru a izola hidrogenul, cel mai uşor element cunoscut. Cu o linie de producție gata stabilită, Edell dezvoltă structuri pe care gazul să le poată transporta prin aer. Din nou, meşterii Keshiri se ridicaseră la înălțimea sarcinii, creând o țesătură izolatoare uimitor de subțire care se întărea la presiune. Forma de *clopot* se dovedi cea mai stabilă şi apoi adăugă o gondolă realizată din mai multe straturi de hejarbo reticulat, suficient de puternică să poarte greutatea unui echipaj şi proviziile acestuia. Ce nu putea pluti pe apă va pluti în aer.

Trecuseră trei ani în care ajunsese atât de departe şi apoi disperarea veni din nou. Nu exista nicio metodă de a controla direcția, ceea ce expunea baloanele la toate capriciile violente ale vânturilor oceanice. Curenții de aer din emisfera sudică a lui Kesh puteau ajuta mult, dar se dovedeau greu de îmblânzit. În sud, o schimbare a emisiilor Spirei Sessal şi a altor vulcani putea trimite un zburător oriunde. Uneori, vulcanii din sud îi duceau pe călăreți tot mai sus, probabil lăsându-i să piară pe marea calotă de gheață polară. Şi spre nord, ruta ecuatorială îi trimitea pe călăreți către moarte agonizantă în apă – sau cel puțin aşa presupuneau, pentru că nimeni nu se întorsese vreodată din oricare dintre zborurile de testare.

În cele din urmă, la începutul acestui an, cu duşmanii protestând împotriva cheltuielilor sale extravagante, Edell avu o revelație. Nava nu trebuia să fie mai mică, ci *mai mare*. Suficient de mare pentru a suporta greutatea a doi sau mai mulți uvaki, suspendați în hamuri la pupa, sub chila gondolei. Niciun uvak nu putea călători prin propria sa putere fără să obosească, dar fiind cărate, fiarele puteau să se odihnească, să fie hrănite şi chiar să doarmă când nu erau folosite. Când erau, aripile lor furnizau suficientă propulsie pentru a controla direcția, cu condiția ca pilotul care le călărea să simtă vântul în mod corespunzător.

Edell păşi spre partea dreaptă a gondolei şi se uită prin întuneric de la una dintre creaturile care zbura în jugul ei scheletic. Era la fel de confuză ca întotdeauna cu privire la situația ei, dar bătea din aripi ca la comandă.

— Se pare că *Dreapta* face tot posibilul, spuse Edell. Ce face *Stânga*?

— *Stânga* este fericit şi hrănit, răspunse Peppin, combinația de uvak-luptător şi pilot a lui *Candra*. Spune-i unde vrei să mergi.

Căpitanul zâmbi. Uvakii îi vor duce într-adevăr peste ocean – dar nu în vreun fel pe care să şi-l fi imaginat cineva! Edell simți că vântul se întețea în timp ce se îndrepta spre mijlocul navei. Era o briză sărată. Coborau – mulțumită eliberărilor controlate de gaze – de când văzuseră pământul acum câteva minute. Spre nord, văzu cele două nave care îi însoțeau, identice cu a sa, ieşind din nori. *Bine*. Mica sa flotă reuşise, cu toate navele.

Candra, *Lillia* şi *Dann Itra*. Pe Edell îl apucase disperarea când denumise dirijabilele, onorându-i pe Marii Lorzi din vremea când începuse *Epoca Putrezirii*. Fusese o tendință recentă în gândirea Marelui Lord Hilts. Petrecuseră ani de zile reînnoind legătura *Tribului* cu fondatorii săi; era – după cum credea liderul lor –

necesar să fie reabilitate alte personaje din istorie. Chiar şi cele care au contribuit, prin acțiune sau inacțiune, la haosul care a urmat după ele. În mandat său de acum mult timp, Candra Kitai devenise memorabilă pentru nimic altceva decât că închisese grădina zoologică locală. Şi, iată, un facsimil din piatră al femeii era fixat în afara carenei gondolei. Decorațiunile nu făcuseră parte din proiectele lui Edell pentru nave. Dacă nava trebuia să piardă din greutate pentru a se înălța, onorabila doamnă Candra va fi prima de care vor scăpa.

Lumini roşii minuscule apărură pe punțile lui *Lillia* şi *Dann Itra:* săbii de lumină, pornite şi oprite intermitent. Edell le întoarse semnalul. Văzuseră cu toții pământul şi încetineau. Edell nu-i cunoştea cu adevărat pe ceilalți căpitani care fuseseră numiți – altă prostie politică – dar ei îl urmau pe el. Navele lor, ca şi a sa, transportau un echipaj de zece persoane: căpitan, pilot, clarvăzător şi cinci luptători, plus doi ambasadori Keshiri. S-ar putea ca fețele lor violete familiare să fie folositoare dacă vor trebui să ia contact cu băştinaşii. Dar nu contactul era planul acestei călătorii. În schimb, Edell planificase un zbor de recunoaştere a lui *Keshtah Major*, urmat de o întoarcere, traversând oceanul relativ mic spre coasta de vest a patriei sale natale. O forță mai mare era deja pregătită să-l urmeze, odată ce ştiau clar că harta lui Korsin nu era o fantezie. Edell nu avea nimic împotrivă. Lasă-i pe alții să lupte; el va primi gloria descoperirii, navigând cu *Candra* direct la Tahv, unde toți cei care se îndoiau de el îl vor putea vedea sosind dinspre apus. Era şi timpul.

Aşezată în fața celor care se îngrijeau de uvaki, o femeie cu pielea închisă, de vreo douăzeci de ani, vorbi.

— Să le trimit impresia, căpitane?

— Fă-o.

Edell o privi pe Taymor, care era printre cei mai abili Sith la proiecția de gânduri prin Forță, concentrându-se. Nu încerca să proiecteze decât un singur sentiment – senzația de succes, de realizare. Distanța nu era neapărat o problemă pentru utilizatorii Forței, dar nimeni din *Trib* nu încercase vreodată să trimită un mesaj în jurul lumii. Acum nu utilizau decât emoții simple. Vor aveai timp să experimenteze mai mult, mai târziu.

— Gata, spuse Taymor, zâmbind de parcă voia să le reamintească celorlalți că tocmai făcuse ceva fără precedent pentru *Tribul* de pe Kesh.

Edell îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la prova. Aşa era cu cei din Sith. Fiecare adunare, oricât de mică, devenea un spectacol de talente. Îl respectă brusc pe Yaru Korsin, mult mai mult. Navele spațiale trebuie să fi fost mult mai greu de condus. Nu e de mirare că *Omen* avea o cabină privată pentru căpitan. Şi Edell îşi dorise una, de câteva ori, în călătoria asta. Lui *Candra* îi mai lipsea şi un post de observație înaintată, gândi el în timp ce întindea mâna spre unul dintre puternicele cabluri din piele înfăşurată care legau gondola de punga de gaz. Nu era o problemă pentru un Sith dornic să încerce, aşa cum era el, dar adăugase deja asta la lista sa mentală cu nevoi de proiectare, pentru viitor. Cu mâinile înmănuşate strânse pe cablu, începu să se ridice – doar pentru a fi întrerupt de un strigăt din spate.

— Căpitane!

Edell se uită înapoi în întuneric şi o văzu pe Taymor încruntată.

— Ce mai e acum?

— Se întâmplă multe lucruri aici, spuse telepata, cu degetele strâns presate pe temple. Aici. O mulțime de emoții. Multă energie.

Fruntea ei se încreți. Căpitanul chicoti.

— *Ne* citeşti pe noi, Taymor.

— Nu, Înalt Lord. *Acolo*, spuse ea arătând înainte.

Edell se încruntă.

— Nu ştiu la ce te referi.

Urcă pe cablu şi privi înainte. Bucățile de pământ dinspre est erau mai mult decât insule – erau vârfurile unor peninsule lungi, care aveau porturi între ele. Construcțiile erau vizibile deasupra diferitelor promontorii, ca nişte linii drepte în negrul lăptos. Stând înclinat spre exterior şi forțându-şi gâtul, văzu mici lumini

multicolore ce străpungeau ceața care acoperea regiunile interioare. Luminile pâlpâiau, se schimbau şi se stingeau. *Unde sunt oraşele luminoase despre care scrisese Yaru Korsin?* Legănându-se în vânt, Edell încercă să se concentreze prin Forță, pentru a vedea dacă simte ceea ce simțea Taymor. El simți doar tensiune, reținere, anticipare şi emoție – toate acestea ar fi putut veni la fel de uşor de la colegii lui Sith de pe nave ca de oriunde altundeva. Se uită înapoi la echipajul său.

— Nu avem de ce să ne îngrijorăm…

Trosc-buuum! Imediat apăru un fulger peste umărul său. La un kilometru spre nord, pe cer, *Lillia* explodă! Orbit momentan, Edell aproape că scăpă mâna de pe cablu. Revenindu-şi, căpitanul se răsuci şi se strădui să-şi concentreze privirea. Punga de gaz a lui *Lillia* fusese complet înlocuită de un nor înfloritor de flăcări – iar gondola ei nu se vedea nicăieri.

— *Opriți-vă!*

Tot în stânga, dar mai aproape de *Candra, Dann Itra* se clătină şi se întoarse. Edell simți o legănare, de asemenea, când uvakii care direcționau *Candra* deciseră că nu mai voiau să rămână acolo.

— Peppin, controlează animalele alea!

Dirijabilul se cutremură. Colegii lui Edell se ridicară de pe locurile lor, unii încercând să-l ajute pe navigator, alții privind explozia, care se transformase acum într-un duş fierbinte de cenuşă, care cădea în oceanul aflat mult mai jos.

Mintea lui Edell încerca să înțeleagă.

— Este doar un fulger! țipă el.

Toată lumea ştia cât de volatil este hidrogenul; pericolul unei descărcări electrice fusese întotdeauna un risc. Se gândi din nou la vântul pe care îl simțise. Nu era nicio furtună clară, în formare, dar poate că de vină era pământul de care se apropiau şi vremea de aici. De aceea veniseră cu trei nave. Respirând profund, se simți mai bine o clipă…

…până când privi din nou în jos şi văzu racheta strălucitoare şi aprinzându-se şi ridicându-se de pe pământ. Lungă de trei metri, cu capul aprins, sulița neagră se ridică arcuit spre *Dann Itra*.

Trosc-buuum! Edell închise ochii de data asta, dar unda de şoc supraîncălzită îl aruncă de pe locul unde stătea. Înaltul Lord căzu caraghios pe punte, genunchiul drept trecând direct prin nivelul superior al pardoselii de hejarbo.

Candra se răsuci acum, întinzând cablurile care legau gondola de balon. În timp ce Edell se străduia să se ridice, auzi țipătul uvakilor. Nu, nu erau uvakii de pe *Candra*, văzu el când ajunse la balustradă. Pe cer, mai jos de ei, gondola deteriorată a lui *Dann Itra* cădea violent, rostogolindu-se, urmată îndeaproape de bucata rămasă din balonul de pânză. Edell se ridică la jumătatea balustradei, strigând prin Forță către ocupanții lui *Dann Itra* să se salveze – doar pentru a vedea o altă rachetă trasă de la sol cum loveşte epava care ardea în aer, sfărâmând-o în bucăți.

Simțind moartea colegilor săi Sith, Edell mai simți ceva. Fusese folosită Forța împotriva lui! O astfel de tragere precisă? Era singura explicație. Dar cine mai auzise de Keshiri care foloseau Forța?

— Căpitane! Acum trag asupra *noastră*!

Mai jos, aerul în sine părea să țipe. Căpitanul strânse balustrada şi înjură. Era într-adevăr un moment istoric. La fel ca Yaru Korsin, Edell Vrai şi Sithul său făcuse primul contact cu băştinaşii unui nou continent.

Dar de data aceasta, băştinaşii au fost mai puternici!

Capitolul 4

Snap-pac! Lansatorul masiv de la Point Vigilance trase din nou, recul său mecanic răsunând peste port până la stația de semnalizare de la Defiance.

— Da! Da! strigă Jogan din turn, sărind pe loc. Entuziasmul lui zguduia balconul nordic mai mult decât o făceau exploziile. Loviți-i!

Quarra se sprijini de balustradă, intrigată de ceea ce se petrecea în nord-vest. O ceață urâtă care persista deasupra era singurul indiciu al existenței anterioare a primului dirijabil. Al doilea lăsase o coloană agitată de fum, răsucindu-se în jos, în timp ce își urma încărcătura nefericită.

Sith. Sith! Quarra se blestemă pe sine pentru că nu le simțise răutatea cum se apropia. Slujba ei, întreaga civilizație, trebuia să stea alertă şi ea se lăsase furată de alte preocupări. Vina era a ei! Dar, oricum, cine ştia ce să caute? Nimeni în viață de pe Alanciar nu fusese atins vreodată de vreun Sith malefic. Nu până acum câteva minute, când își deschise mintea pentru a trimite mesajul de avertizare spre continent. Îi simțise atunci: tentacule întunecate zvârcolindu-se, venind din noapte, extrem de încrezători în inferioritatea ei – şi în succesul lor final.

Succes.

Aproape că simțise cuvântul, formându-se într-o gură străină.

Două dintre dirijabile căzuseră după aceea, dar cine ştie câte altele mai aveau cei din Sith? Cine ştia măcar că le au? Dirijabilele nu erau menționate în *Cronicile Keshtah*, volumul care spunea tot ce se ştiuse vreodată despre latura întunecată a lumii. Dacă Sithul avea dirijabile, de ce nu le-au mai folosit înainte? Erau noi?

Fusese ăsta un test? Dacă da, forțele de pe Alanciar îl trecuseră.

Peste ape, o altă armă trase, aruncând un nor şuierător în noapte.

— Aşa! Aşa! strigă Jogan. Luați-o cu voi, înapoi, acasă!

Quarra ridică brusc privirea.

— *Acasă!*

Se întoarse înapoi în clopotniță. Imediat se izbi de ceva dureros de solid. Se ferise de câteva lumini strălucitoare din clopotniță, despre care ştia unde se aflau, dar uitase de bancul de lucru al lui Jogan. Acum era peste *ea* – sau ea era peste el. Quarra se întoarse, luptându-se să-şi elibereze piciorul. Stilusurile lui Jogan căzură zgomotos de pe suporturile lor, pe podeaua de lângă ea. Înjură, dar vocea i se pierdu în sunetul unei alte lansări de pe coasta opusă.

Afară, Jogan se înveseli.

— Aruncați-l în aer! *La naiba cu ei!*

Quarra gândi exact aceleaşi cuvinte. Strângând din dinți, lovi masa, eliberându-şi piciorul. Întorcându-se, se grăbi să treacă peste lucrurile căzute şi se poticni spre scară.

— Quarra, trebuie să vezi asta!

Băgându-şi capul înăuntru, Jogan o văzu dispărând în gaura neagră a scării.

— *Quarra?*

* * *

Gondola se cutremură în întuneric.

— Grăbiți-vă, proştilor!

Toți ocupanții lui *Candra* se mişcau acum, aruncând proviziile peste bord într-o încercare disperată de a pune ceva înălțime între dirijabil şi lansatoarele de jos. Fortificația cu vedere la port era în mod clar plină de arme, Edell văzu asta, dar aveau o rază de acțiune limitată. Pentru a evita o soartă în flăcări, un Sith putea suporta puțin de foame. Dar *Tribul* trebuia să ştie ce se ascundea aici.

— Taymor! Trimite semnalul de alarmă!

Aruncând o privire spre pupă, Edell o văzu pe telepată îngenunchind. Nu se putea concentra aici, nu cu *Candra* zbătându-se atât de violent din cauza eforturilor nebuneşti ale uvakilor. Femeia se sprijini de balustrada gondolei cu o mână... şi ţipă când gheizere albe părură să erupă de sub picioarele ei, rupând femeia şi podeaua de hejarbo în bucăţi. Edell căscă ochi în timp ce Taymor cădea. Când *Candra* se smuci din nou, el sări peste noua gaură căscată în podea pentru a ateriza în partea cealaltă lâncă telepată. Văzu că nu o mai putea salva pe Taymor – trupul ei era străpuns de zeci de pietre strălucitoare. Icni când recunoscu proiectilele.

Diamante!

Un uvak ţipă trecând pe lângă el, urcând spre cerul nopţii din spatele *Candrei*. Edell crezu că scăpase una dintre propriile sale creaturi... până când uvakul se roti aparent în aer şi se întoarse urmărindu-i. Nu era nicio greşeală: el fusese sursa împuşcăturii fatale. Şi acum, pe măsură ce se apropia, Edell putea vedea prin întuneric un călăreţ Keshiri, sprijinind pe umăr un tub lung.

— Atenţie!

În timp ce Edell se aruncă înapoi peste deschizătură, în spate răsună un *sunet* mecanic. Un nor de pietre strălucitoare se arcui în sus – unele pepite loviră partea din spate a gondolei, altele şuierară pe deasupra pierzându-se din vedere. Dedesubt, uvakul lui *Candra*, care nu încetase niciodată să ţipe, deveni brusc tăcut.

Căpitanul privi cum atacatorul se ridică în faţă pentru a se alătura altor doi, înarmaţi în mod similar. Edell făcu ochii mari. Keshiri aveau o forţă aeriană!

* * *

Quarra rată fiecare al doilea pas în coborârea ei grăbită, până ce sări, în cele din urmă, peste balustradă, în întuneric. Aterizând în siguranţă pe podeaua turnului – cel puţin acum Forţa îi fusese de ajutor – se repezi în bucătărie, fără ca măcar să-şi amintească ce căuta.

Jogan coborî repede treptele.

— Quarra!

— Trebuie să plec, spuse ea în timp ce se repezea neatentă din cameră în cameră. Unde e bagajul meu? Am nevoie de bagajul meu!

Jogan privea, nedumerit, de pe locul său de lângă scări, în timp ce ea trecea pe lângă el frenetică. Arătă spre podeaua din faţa uşilor dormitorului.

Repezindu-se prin întuneric după geantă, Quarra se ridică. Tesatura se rupse cu un zgomot puternic când îşi prinse sub picior cordonul genţii şi căzu din nou pe podea cu un zgomot înăbuşit. Îmbrăcămintea se revărsă din geanta ruptă.

De afară se auziră alte vociferări. Jogan îşi ridică privirea spre înălţimi, neştiind ce să vadă mai întâi: distrugerea invadatorilor antici sau femeia grăbită care se lupta prin întuneric să-şi recupereze rufele. Nu aşteptă mult până să se decidă. Sărind de lângă scară, o găsi pe mâini şi genunchi, înfundând inutil obiectele într-o geantă ruptă. Îngenunche în spatele ei.

— Quarra, nu trebuie să pleci nicăieri! Am trimis mesajele. Aici suntem în siguranţă.

— *Tu* eşti în siguranţă aici, spuse ea, strângând ultimele piese de lenjerie fiţoasă. Privind în stânga, le găsi... în mâna ofiţerului de semnalizare nedumerit. Eu nu sunt în siguranţă aici – pentru că *nu sunt aici*!

Jogan îi aruncă o privire nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Ea îi smulse lenjeria din mână.

— Soţul meu crede că sunt, chiar acum, într-un turneu în Versantul Nordic!

— Eu nu ies prea mult. Aşa se numeşte acum ceea ce făceam noi?

Ea îi întoarse o privire care îl asigură că nu se amuza.

Afară, un alt sunet de lemn *crăpat* anunţă şi mai multe necazuri pentru invadatorii Sith.

El o privi cum împăturea ce îi mai rămăsese din geantă.

— Dar ai spus că Brue nu face parte din armată, spuse el. Nu cred că va afla.

Strângându-şi lucrurile între braţ şi corp, Quarra se întoarse şi apucă mâinile lui Jogan. Îi vorbi insistent.

— Jogan, întâlnirea cu tine este printre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Eşti foarte plin de speranţă şi o persoană de încredere, spuse ea. Îi întoarse mâinile şi le ţinu mai strâns. Dar ceea ce se întâmplă acum, afară, este *cel mai mare eveniment care s-a întâmplat vreodată*, iar tu şi cu mine eram pe balcon privind! Eu am fost cea care a trimis *semnul gândit*! Îi eliberă mâinile şi se ridică. În curând vor veni foarte *mulţi* pe-aici, spuse ea, gesticulând sălbatic. Şi toată lumea de pe Kesh va ştii cine era aici când au venit cei din Sith. Nu pot *sta* aici!

— S-a terminat…

— *Termină!*

Jogan se ridică.

— Quarra, dacă te-a trimis statul, ei *ştiu* deja că eşti aici…

— Asta e problema. *Nu m-au trimis*. Trecu pe lângă el spre uşă. Luminată din spate de lumina slabă de afară, se uită înapoi la el aproape plângând. Am scris eu însumi scrisoarea de tranzit. Am împrumutat sigiliul supervizorului de călătorii pentru a o ştampila!

— Ai voie să faci asta?

— Nu chiar! Ajută dacă el are şaptezeci şi şapte de ani şi este prea bine conectat pentru a fi trimis să lucreze într-o… nu ştiu… fabrică de sticlă!

— Nu a existat niciun ordin de scutire pentru Belmer?

Belmer! Mintea ei gândi intens. Nu, nu-i spusese numele ei lui Belmer. Şi acum el se va întoarce aici – cu excepţia cazului în care forţele de la Garrow's Neck îl vor opri. Se gândi din nou la căpitan şi la tunari. Îşi va aminti numele ei? Şi ei ar trebui să vină încoace în orice minut. Cum va trece de ei?

— Trebuie să plec!

Fugi prin uşa deschisă.

* * *

— Balonul cu gaz este deteriorat!

Avertismentul lui Peppin nu fu o surpriză pentru Edell. Hidrogenul sâsâia prin găuri. *Nu este bine*, gândi el, deşi măcar atacatorii care zburau în jurul lor – acum erau trei – nu aveau armele cu vârf de foc care îi uciseseră pe tovarăşii lor Sith. Dar *Candra* cobora din nou, în curând va reveni la raza de acţiune a lansatoarelor. Nu aveau de ales. Trebuiau să desumfle balonul – înainte să o facă altcineva.

Edell se forţă să meargă spre provă. Acolo era o parâmă, care atârna pe undeva, prin întuneric, care golea balonul într-o manieră ordonată – dacă mai aveau timp. Afară, călăreţii uvak se întorceau pentru un alt atac.

— Luptătorii să treacă la bord şi tribord! Pregătiţi-vă să deviaţi salvele, strigă el. Nu cu săbiile de lumină – folosiţi Forţa! Nu e momentul să aflăm dacă aprinderea unei săbii de lumină va provoca o explozie.

Doi uvaki convergeau din ambele părţi, călăreţii lor dezlănţuind în noapte o grindină de proiectile strălucitoare. Dar chiar în timp ce războinicii Sith blocau grindina, al treilea călăreţ uvak îşi făcu apariţia – plonjând spre gondolă.

Secţiunea din faţă se rupse sub greutatea atacului sinucigaş, imaginea gravată a Candrei Kitai zdrobindu-se împreună cu restul provei. Doi membri ai echipajului muriră instantaneu din cauza impactului. Edell se prinse de balustradă în mijlocul navei, exact când se rupseră cablurile dinspre prova. Ce mai rămase din gondolă se răsuci în jos, ţinută de balon doar de suporturile din spate. Un alt războinic şi un ambasador Keshiri neasigurat dispărură în întuneric. Ceea ce mai rămăsese din *Candra* căzu, balonul legănând violent ostaticii prinşi de el. Edell le văzu chipurile rotindu-se deasupra lui, toate agăţându-se disperate de resturi. Mai jos, portul întunecat se căsca larg, ca şi cum era gata să-i devoreze. De dincolo, auzi

sunetele lansatoarelor care porneau din nou, devenind tot mai stridente cu fiecare secundă. Strigă către echipaj să sară de pe navă – şi, în cele din urmă, îşi dădu drumul şi el, lăsându-şi visul să erupă într-un balon de lumină şi căldură.

* * *

În timp ce valurile loveau cea mai sudică dintre peninsule, haosul continua să se dezvolte spre nord. Fiecare lansator de pe cele *Şase Gheare* trăgea cu sălbăticie spre cer, în căutarea ultimului dirijabil.

Jogan stătea în poarta deschisă, ţinându-şi lansatorul său cu repetiţie cu amândouă mâinile. Instrumentul construit din lemn osificat puternic şi benzi elastice foarte tensionate, era echipamentul standard pentru front. Dar în timp ce războiul demult aşteptat se desfăşura în sfârşit dincolo de port, spre nord, Quarra rătăcea pe colină uitându-se în toate direcţiile. Sacul ei rupt stătea pe pământ, nesupravegheat.

— Quarra, ce s-a întâmplat? întrebă Jogan, călcând cu paşi mari.

— Muntokul meu, spuse ea, fluturând o bucată de ham din piele. Nenorocitul a mestecat hamul şi a fugit!

Jogan îngenunche şi privi urmele de pe nisipul mov.

— Exploziile l-au speriat. Îl poţi chema?

— Aş face-o dacă i-aş şti numele. L-am luat de la tabăra din Tandry!

— Nu i-ai aflat şi numele?

— Aveam de gând să mă folosesc de el pentru prea puţin timp. Tu ştii numele muntokilor închiriaţi?

Jogan o privi nedumerit.

— Şi treaba ta este să păstrezi Uhrarul organizat?

— Îmi pare rău, asta este prima mea aventură!

Quarra se întoarse pentru a argumenta în continuare ideea... dar simţi o agitaţie în Forţă. Simţind umbra care căzu peste Jogan înainte să o vadă, întinse mâna ca să-l împingă telekinetic.

Prea tarziu! O masă organică se izbi de versantul nisipos, zvâcnind în timp ce lovea suprafaţa. Aruncată la pământ de impact, Quarra se ridică puţin... şi se uită direct în ochiul verde, fără viaţă, al unei bestii.

— Un uvak! ţipă ea, luptându-se să se ridice în picioare. Întinse mâna prin întuneric, pipăindu-şi drumul în jurul creaturii. Jogan! Eşti bine?

Peste umărul ei, spre nord-est, ultimul balon rămas explodă răsunător deasupra portului. Quarra nu îi dădu atenţie, pipăind în jurul cadavrului mamut până când îl găsi pe Jogan, corpul lui fiind prins sub coada grea a creaturii.

Cu chipul violet luminat de explozie, Jogan îşi ridică privirea, uluit, cu sângele scurgându-i-se printre buze.

— Cred că ţi-am găsit animalul, spuse el printre accesele de tuse. Dar parcă... ai spus că ai închiriat un *muntok*... nu un *uvak*...

Capitolul 5

Norii s-au rupt, iar soarele s-a oglindit din nou prin turnurile de sticlă din Tahv. Edell urcă treptele de marmură spre palat – singur. Nu l-a salutat nicio escortă; nicio paradă nu i-a marcat sosirea. În interior, în atriumul unde cele trei mari facțiuni se luptaseră cu un sfert de secol mai devreme, Edell găsi Tribul lucrând la unison. Lorzii Sith şi Cavaleriştii erau adunați deasupra unei replici a hărții secrete a lui Korsin, aşezată pe o masă enormă în mijlocul camerei. Edell o privise pe multe ori când îşi planificase călătoria – o călătorie care acum era finalizată.

— Dragi Lorzi şi Cavalerişti, m-am întors! spuse el.

Nimeni nu se agită la masă. O spuse din nou – şi din nou. În cele din urmă, Lorzii au trimis un subaltern. Nici măcar un ucenic, ci un doar Tyro[4], care avea doar o treime din vârsta lui Edell. Tânărul pufni.

— Tu ce mai vrei?

— Am veşti, spuse Edell, îndreptându-se de spate. Am fost pe noul continent, şi m-am întors triumfător.

— Cum ai triumfat, mai exact?

— Am ajuns acolo. Am dovedit că există.

— Astea sunt veşti vechi, spuse băiatul, încă batjocoritor. Cucerirea este deja în desfăşurare.

Se deschise o fantă printre Lorzii care stăteau cu spatele la el. Edell văzu prin deschidere că masa hărții era populată cu zeci de marcatori care semnificau forțele Sith şi dirijabilele care i-au dus acolo. Fruntea lui Edell se încreți.

— Nu mă aşteptam să invadați atât de repede. Tyro nu spuse nimic. Foarte bine, spuse Edell, făcând un pas înainte. Sunt pregătit să vă sfătuiesc...

— Nu.

Tyro aprinse o sabie de lumină, blocându-i drumul. În față, fanta dintre cei care planificau se închise, astfel încât Edell nu mai putea vedea masa. Protestă.

— Am dreptul să fiu aici. Eu am confirmat că există acel continent!

— Şi? Cineva trebuia să o facă.

— Eu am inventat dirijabilele!

— Pe care le putem construi fără tine.

— Dar eu sunt Înaltul Lord al Tribului Sith...

— Un Sith adevărat ar fi făcut ceva, spuse Tyro, nu s-ar fi uitat doar pe acolo. Eşti un ticălos, nimic mai mult. Doi paznici, care anterior fuseseră nevăzuți, îl apucară pe Edell din spate. Aruncați-l afară. El nu are voie să fie aici.

* * *

Edell icni şi deschise ochii în noapte. Strângând între degete nisipurile umede, scuipă apa de mare din plămâni. De cât timp fusese leşinat, visând, se întrebă el? I se păru că trecuse mult timp – dar nu ar fi putut trece mai mult de câteva minute. Privind spre vest de-a lungul liniei de coastă neregulate, văzu patru dintre tovarăşii săi ajunşi pe plajă în mod similar şi ascunzându-se de cei din port. La un kilometru spre nord-est, rămăşițele *Candrei* încă mai ardeau pe apă. El şi trupa lui ajunseseră pe plajă nevăzuți, la nord de stația de semnalizare; balonul transportase epava gondolei mai la est. Privind atent, văzu uvakul zburând deasupra rămăşițelor, în timp ce luminile se mişcau pe malul nordic dincolo de port.

Nu ştiu că noi suntem aici, gândi el. *Mai avem o şansă.*

---

[4] Sith Tyro – ucenic al învățăturilor Sith, care nu a fost încă ales să devină un ucenic formal - care poate fi considerat aproximativ echivalent cu rangul de Inițiat Jedi.

Edell stătea nemişcat ca o stâncă. Fiind învineţit şi ud leoarcă, dar altfel nevătămat, o luă de-a lungul ţărmului pentru a-i întâlni pe ceilalţi supravieţuitori. Peppin, care avea grijă de uvaki, Ulbrick şi Janns, doi dintre războinici, şi un Keshiri al cărui nume nu conta. Cu Edell, erau cinci. Doar asta mai rămăsese, dintr-o expediţie de treizeci de persoane?

— Urcaţi! spuse el, privind spre o pantă pietroasă.

Deasupra, pe vârful vestic, se afla un turn alb, înalt, înconjurat de un zid înalt. Adăpost, sau mai mulţi duşmani? Nu ştia – dar complexul era mult mai mic decât cel de pe peninsula nordică şi dacă cineva de aici trăsese cu rachete, acum nu o mai făceau.

— Nu folosiţi săbiile de lumină, şopti el.

Întunericul fusese întotdeauna prietenul celor din Sith – mai ales acum. Războinicii ajunseră primii sus. Edell auzi un *trosnet* puternic.

— Înalt Lord!

Edell se grăbi să urce, văzându-l pe Ulbrick pe pământ, strângându-se de rana sângerândă din coapsă. La câţiva metri în faţă, o femeie Keshiri în uniformă se ghemui în spatele cadavrului unui uvak şi lansă cioburi sclipitoare dintr-o armă exotică. Salva abia îl rată pe Janns, care se adăposti în spatele unei colibe distruse. Edell auzi proiectilele zdrobindu-se la impact. *Sticlă,* îşi dădu el seama; ca nişte lame mici de shikkar. Şi mult mai periculoase, după cum atestau gemetele lui Ulbrick.

Femeia îl văzu pe Edell şi îşi întoarse arma spre el. Înaltul Lord sări exact la timp. Câte proiectile mai avea în compartiment? Nu voia să afle. Lăsându-se la pământ, luă o mână de nisip şi o aruncă prin Forţă, returnând focul femeii Keshiri. Femeia fu pregătită pentru asta, dar arma ei refuză să tragă din nou. Edell duse mâna spre shikkarul pe care îl ţinea la centură…

…numai că fu lovit violent de o putere nevăzută. Genunchii lui Edell cedară sub el şi căzu înapoi, scăpând lama. Femeia ajunse la ea într-o jumătate de secundă, apucând-o şi atacând. El o prinse de braţ în timp ce ea apăsa – şi-i văzu ochii. Erau mai mari şi mai depărtaţi decât ochii oricărui Keshiri pe care îl mai văzuse vreodată şi plini de o teamă furioasă.

Trăgând forţă din emoţiile ei, Edell se ridică puternic. Femeia căzu înapoi, pierzându-şi strânsoarea de pe pumnal. Când aterizâ, îi văzu pe Peppin şi Janns care apărură deasupra ei. Mâinile mănuşate Sith o apucară, ţintuind-o la pământ. Ridicându-se în picioare, Edell se uită la atacatoarea lor. Femeia Keshiri părea să fie cam de vârsta lui. Purta vestă din piele cum nu mai văzuse niciodată înainte, aproape ca o armură. Uvakul mort din spatele ei îl recunoscu ca fiind ghinionistul de la tribord, de pe *Candra* – şi lângă el zăcea un bărbat Keshiri incapacitat, îmbrăcat la fel ca femeia, cu excepţia unui pardesiu pe jumătate înfăşurat în jurul trupului său.

Edell ridică privirea spre turn, dincolo de zid. Văzuse cineva lupta? Îi făcu semn ambasadorului său Keshiri supravieţuitor să se îngrijească de Ulbrick.

— Mă ocup eu de ăsta, spuse el, recuperându-şi shikkarul şi păşind spre masculul rănit.

— *Nu-l atinge, Sith murdar!*

Căscară ochii cu toţii la prizoniera lor conştientă. Edell se bâlbâi:

— Ce… ce-a ai spus?

Luptând cu cei care o prinseseră, femeia vorbi din nou.

— Am spus, nu atinge-l, Sith…

— Am auzit ce ai spus, spuse Edell, făcându-i semn lui Peppin să-i acopere gura. Sunt doar surprins să te aud spunând-o.

Nimeni nu ştia la ce limbaj trebuiau să se aştepte de la nativii continentului ascuns. În cel mai bun caz, speraseră că era vreun dialect Keshiri vechi, în caz că ar fi existat ceva schimburi preistorice între cele două culturi; ambasadorul său era familiarizat cu mai multe variante. Dar ceea ce vorbea ea, cu un accent atât puternic, era limba pe care o adusese pe Kesh echipajul lui *Omen*!

Calmându-se, femeia cu părul argintiu îşi ridică privirea spre Peppin şi spuse din nou în limba aceea.

Ar fi bine să mă eliberezi.

Peppin reacționă cu întârziere.

— Oh, nu-mi spune...

— Da, spuse Edell, cu ochii aurii plini de mirare. Am avut dreptate. Am crezut că am simțit-o când eram deasupra oceanului – şi din nou când am văzut-o luptând. Aceşti Keshiri ştiu cum să folosească Forța. Sau cel puțin ea ştie. Se uită înapoi la arma bizară de lemn de pe nisip. Au mai multe arme secrete.

— Ne-am pregătit pentru voi, spuse prizoniera, imobilizată la pământ.

— V-ați pregătit pentru noi? Cum de ştiți de noi? Edell privi prin întuneric la peretele incintei. Cine mai este aici?

— Un întreg detaşament!

Edell pufni.

— O minciună.

În sfârşit, o breşă. Keshirii de aici puteau folosi Forța, dar femeia nu era prea bine pregătită în ceea ce priveşte apărarea mentală. Asta se potrivea bine.

— Numele tău este... Quarra, cred. Şi eşti singură.

Quarra se uită la el – şi tremură. În lateral, tovarăşul ei mascul Keshiri tuşi, trezindu-se. Ochii ei zburară în direcția lui.

— Nu vrei să moară, spuse Edell. Bine. Putem folosi asta. Luați-i pe amândoi în turn, repede.

— Ai grijă cu el, spuse Quarra. Uvakul tău doborât a căzut pe el şi i-a rupt coastele!

— Ați doborât singuri creatura asupra voastră. Îşi trosni încheieturile. Şi sunteți pe cale să suportați şi mai multe belele.

— Nu prea cred, spuse Quarra în timp ce era smucită în poziție verticală de către rapitorii ei. Ai văzut ce s-a întâmplat acolo! Nu veți trece niciodată de apărarea noastră.

— O, ba cred că o vom face. Edell arătă spre deschiderea din peretele incintei. Ați lăsat poarta deschisă pentru noi, vezi?

Edell văzu că era nevoie de doi oameni pentru a-l căra pe nativul masiv rănit. Îşi amintit brusc de propriul său războinic rănit. În umbra structurii, victima lui Quarra era agățată de umărul valetului Keshiri al lui Edell. Bandajul improvizat în jurul piciorului drept al lui Ulbrick era complet saturat de sânge.

— Care este starea lui... tu, oricare ar fi numele tău?

— Sunt Tellpah, Mărite, răspunse învățatul Keshiri. *Cavaleristul* Ulbrick are multe aşchii în picior.

— E posibil să trebuiască să ne mişcăm repede. Poate merge pe jos?

Ulbrick strânse din dinți de durere.

— Nu uşor, Înalt Domn, spuse tânărul Sith. Nu cred.

Edell se uită la războinic, apoi la Quarra. Îi zâmbi... şi se învârti, aprinzându-şi sabia de lumină şi decapitându-l pe Ulbrick cu o fulgerare purpurie. Tellpah evită lovitura care nu îi fusese destinată, dar nu putu evita sângele țâşnit.

— Ascunde corpul, ordonă Edell, dezactivând arma.

Locul era ferit vederii dinspre port, aşa că nimeni nu văzuse ceea ce se întâmplase... în afară de publicul destinat. Quarra izbucni îngrozită.

— A fost unul de-al tău!

— Da, spuse Edell cu blândețe în timp ce trecea prin poartă. Nu uita asta. Se uită înapoi la trio-ul de tovarăşi rămaşi. Puneți bărbatul jos, în turn. Mă duc în vârf să arunc o privire în jur.

— Vor mai veni alții, în curând, spuse Peppin.

— Atunci o vom face repede, spuse el. Trebuie să ştim despre ce este vorba. Legați femeia – şi aduceți-o şi pe ea la etaj. S-ar putea să fie nevoie să-mi clarifice ceea ce văd!

* * *

O sabie de lumină!

Legată şi aşezată pe bancul de lucru răsturnat al lui Jogan, Quarra aruncă pe furiş o privire către liderul Sith care scotocea prin clopotniță – şi către arma robustă ataşată la centură, care reflecta uşor lumina lampa strălucitoare pe care o ducea el. *Săbiile de lumină* fuseseră descrise în *Cronicile Keshtah* şi exista chiar un zvon că exista una în Alanciar, adusă de către *Vestitoare*, cu mult timp în urmă. Dacă era, ar fi stat în cea mai secretă arhivă a continentului, îngropată sub pământ lângă sediul central al Cabinetului de Război din Sus'mintri. Se întrebă dacă relicva mai funcționa, la fel ca arma umană. Un baston magic de energiei, care nu se destrăma când lovea ceva. Cu siguranță, cei din Sith erau *Distrugătorii* din legende. Sau slujitorii lor. Sau creațiile lor. *Cronicile* îi descriau, de asemenea, pe oameni, dar nimic nu o putea pregăti pentru diferențele dintre oameni. Atâta de varietate în tonurile pielii şi culoarea părului, în comparație cu Keshiri cei violeți. Îi era greu să cred că Edell, cel cu părul său colorat ca soarele, aparținea aceleiaşi specii cu femeia Peppin cu coama ei roşie şocantă. Nu erau neatractivi aşa cum erau monştrii, dar *Cronicile* îi avertizaseră pe Alanciari despre acest fapt, de asemenea.

Liderul Sith veni nerăbdător la asistentul său.

— Ai găsit ceva, Tellpah?

— Nu, Înalt Lord, răspunse bărbatul mai în vârstă, sortând însemnările pe podea, nu departe de locul unde stătea.

Cel mai mult, pe Quarra o deranja Tellpah. Era Keshiri, şi totuşi nu chiar, cu fruntea şi fața lui mai înguste. Nu era o ramură prea îndepărtată a arborelui Keshiri, dar era îndepărtată de al ei. Oare toți oamenii veneau din locuri diferite, de arătau atât de distinct? Şi de ce era aici un Keshiri, ajutându-i pe cei care l-au făcut sclav?

— Nu trebuie să îi asculți, Tellpah. Keshiri de aici sunt aici liberi! şopti ea.

Tellpah se uită la ea fără să înțeleagă.

— Nu o lua în seamă, lătră Edell. Trebuie să ştiu care este semnalul corect de transmis!

Quarra zâmbi. Ajungând în clopotniță, Edell trecuse din balcon în balcon, studiind noaptea de afară. În mod clar îl neliniştea. Era numai întunericul oceanului la vest şi sud, căutători înarmați în port, spre nord. Şi de-a lungul peninsulei, spre est, trupele se adunau în afara porților cetății de la Garrow's Neck, pregătindu-se să se îndrepte spre ei. Din cele spuse de Sith, globurile de foc fuseseră aprinse acolo şi la toate cetățile din nord, pentru a ajuta forțele care căutau. *Un semn bun*, crezu ea. Alanciarii nu se mai temeau că vor veni mai multe dirijabile şi făceau curățenie. Singurul lucru care părea să meargă după cum dorea liderul Sith, era sosirea altor doi oameni, războinici scăpați în mod evident din dirijabil, la fel ca el. Apăruseră, nevătămați, din portul de lângă vârful de vest al lui Point Defiance şi, astfel, numărul lor ajunsese la şase.

Dar dacă doreau să împiedice sosirea trupelor din est, nu mai aveau timp.

— Semnalul, Tellpah! Semnalul!

— Ți-am mai spus, ştiu codul care calmează lucrurile, răspunse Quarra.

Stând afară lângă aparatul de semnalizare, Edell o privi batjocoritor.

— Nu cred că aş avea încredere în semnalul pe care l-ai trimite *tu*.

— Cum vrei, spuse ea.

O adusese sus, gândindu-se că având-l pe Jogan în puterea sa, va primi cooperarea ei. Dar, după cum văzu, chiar şi cu avantajul ăsta, Sithul era suspicios.

Edell păşi înapoi în clopotniță şi se uită supărat la standul cu cilindri de semnalizare. Într-o izbucnire a puterii Forței, îl zdrobi de peretele de piatră.

Bine, gândi ea. *Cedează*.

— Ba nu, spuse el, întorcându-se spre sud. Prin uşa deschisă, văzu ceva departe, la orizont. Ieşi repede. Tellpah, vino aici. Tu vezi ce văd eu?

Sclavul Keshiri i se alătură stăpânului său pe pervaz.

— O navă, domnule!

Quarra tresări. Doar navele Gărzii de Coastă navigau pe Marea de Vest, dar flota de recoltat lucra la bancurile de corali din Pasajul Sudic. Folosind ancore

masive de piatră pentru a combate curentul rapid, corăbiile şi scafandrii lor ieşeau timp de săptămâni la rând. Ştia că nu aveau voie să lucreze atât de departe spre vest – dar căpitanii care rămâneau în urmă cu cotele de recoltare la fructe de mare erau cunoscuți pentru încălcarea regulamentului.

— E bine, spuse Edell, arătând spre sud-est. Vezi unde este? Pun pariu că nu pot vedea deloc turnul de semnalizare de pe cetatea aia de lângă noi. Îi dădu o palmă pe umăr lui Tellpah. Repede, să mergem. Du-o jos!

Forțând-o pe Quarra să se ridice, sclavul strânse sfoara care-i lega mâinile la spate şi o împinse înainte. Quarra privi în jos, prin gura căscată a scării – şi văzu o oportunitate. Era uşor să calce greşit şi plonjeze spre moarte. Era, de fapt, responsabilitatea ei oribilă. Niciun Alanciari nu i-ar ajuta pe Sith în planurile lor de invazie. Ea făcuse deja prea mult, doar deschizând gura. Făcu un pas în aer, cizma planându-i deasupra golului. Trebuia să facă ceva…

Nu. Se gândi la copiii ei de acasă – şi la Jogan, rănit şi poate murind jos. Nu. Trebuia să fie un motiv pentru care fusese atrasă aici, tocmai acum. Şi exista o speranță. Veneau trupele. Căsătoria ei s-ar putea să nu supraviețuiască sosirii lor, dar nici oamenii ăştia ucigaşi nu o vor face. Cu o nouă determinare, coborî scările, urmată de Tellpah şi de stăpânul lui. Războinicii recent sosiți ieşiră din subsol, cu brațele încărcate cu cărți şi suluri, la fel cum fusese Jogan.

— Arhive, Înalt Lord!

— Aici? Edell privi pe teancurile de pergamente. Adu-le. Ei ar putea să fie de folos.

Quarra abia îşi înăbuşi râsul. Îşi putea imagina ce se afla în biblioteca lui Jogan. Jumătate dintre ele erau probabil poveşti de aventură sau romantice. Brusc, amintindu-şi, se uită în lateral. Din camera sa, Jogan gemu.

Edell o împinse spre camera lui Jogan.

— Să nu te simți prea confortabil.

Văzu că Jogan, cu siguranță, nu se simțea confortabil. Cei din Sith îl lăsaseră pe podea, ignorând complet patul. Dar acum era mai multă culoare pe fața lui. Alunecase în şoc când îl lovise uvakul; îi trebuiseră toate abilitățile ei în Forță pentru a-l menține în viață. Îngenunche lângă el. Cu mâinile legate la spate, tot ce putea face era să-i sărute obrazul învinețit. Din fericire, Jogan o recunoscu.

— Nu aşa mi-am imaginat că te voi aduce în dormitorul meu, spuse el, articulând cu greu cuvintele.

— Taci.

Jogan auzi vocile străine de afară şi încercă să se ridice, luptându-se cu durerea. Ea îl împinse înapoi. El gâfâi, epuizat din efort.

— Ăia sunt… Sith?

— Da, şopti ea, mângâindu-i fața cu a ei. Dar acum nu sunt prea fericiți. Trebuie doar să aşteptăm…

— Nu mai aşteptăm, spuse Edell, stând în prag, deasupra lor. Zâmbi. Păcat că întrerup o pereche atât de iubitoare. Dar ți-am găsit barca, afară. Suntem pe cale să facem o altă călătorie – *noi toți!*

Capitolul 6

Soarele se oglindi din nou, printre nori, în turnurile de sticlă din Tahv.

— Nu se vede nimic, spuse bătrânul, ferindu-şi ochii. Toată sticla asta nenorocită nu a fost o idee chiar atât de bună!

— Da, Mare Lord.

Un Keshiri solemn bătu din palme şi un alt asistent trase de un cordon de mătase. Pe acoperişul palatului, muncitorii care aşteptau semnalul coborâră perdele întunecate peste vitraliile cupolei atriului.

— Este prea cald aici, mormăi stăpânul lor, ştergând sudoarea inexistentă de pe fruntea ridată. Mă duc în biroul meu.

— Da, Mare Lord.

Însoțitorii care purtau evantaie păşiră înapoi în nişe, permițându-i să treacă. Varner Hilts, lider suprem al *Tribului Sith Pierdut* de pe Kesh se duse înapoi în cămăruța unde îşi petrecuse jumătate din viață. Şi de ce nu? Încă era *Păstrător* – şi Mare Lord. Camera era a lui – aşa cum erau acum *toate* camerele. Dacă voia să stea în fața unui birou vechi, îngropat sub texte străvechi şi sorbindu-şi berea, putea.

În ultima vreme, tot ce-şi dorise era intimitatea. Responsabilitățile sale majore, aşa cum le vedea el, fuseseră înfăptuite demult. Readusese stabilitatea în *Trib* şi îi redase clădirii pe care o iubea splendoarea ei de odinioară. Restul era banal.

Octogenarul îşi pierduse interesul pentru funcționarea cotidiană a *Tribului* şi în marea misiune pe care o încredințase poporului său acum douăzeci şi cinci de ani. Erau alții care să se ocupe de lucrurile astea. Soția sa, Iliana, încă robustă la patruzeci şi nouă de ani, manageria politica cu mâini de fier. Marele Lord *Păstrător* încă mai era o figură venerată pentru majoritatea, dar printre Sith, chiar şi o bucată de pâine putea crea duşmani dacă era pusă pe tron. Nimeni nu fusese atât de ireverențios încât să-l provoace direct, dar Hilts nu era atât de naiv încât să creadă că va scăpa întotdeauna. Deşi, dacă mai îmbătrânea mult, probabil că nu va mai fi în stare să deosebească lama care l-a lovit de oricare dintre celelalte dureri ale sale.

Dar cei care dețin puterea sunt creatorii tradițiilor – şi acolo, Hilts găsea unica ocazie care îl făcea să se ridice dimineața din pat. Trecuse un sfert de secol de la ultima lectură a *Testamentului lui Yaru Korsin* în Tahv şi era timpul pentru o nouă lectură. Dar, odată cu distrugerea dispozitivului antic de înregistrare, Korsin cel spectral nu va mai transmite niciodată mesajul cu voce tare. În ciuda pagubelor aduse arhivelor în oribilele revolte din timpul Marii Crize, textul *Testamentului* încă mai exista. Bibliotecile din Orreg şi Elvarnos scăpaseră de distrugerea totală şi, în lipsă de altceva, Hilts ştia discursul pe de rost. Dar inima – încă destul de puternică, după toți aceşti ani – îi spunea că mesajul de moarte al lui Korsin nu mai era potrivit momentului şi nici oamenilor săi. Aşa că Hilts şi o echipă de cărturari începuseră să lucreze la un nou discurs – parte manifest, reamintind ascultătorilor ce însemna să fii Sith; parte document legal, reafirmând ierarhia cu Înalți Lorzi, Lorzi şi *Cavalerişti* şi reconfirmând practicile succesiunii. Dar miezul mesajului – care îl entuziasma cel mai mult pe vârstnicul conducător – era o secțiune care povestea descendența oamenilor de pe Kesh, până la membrii Tapani ai Casei Nidantha[5]. Pentru Hilts, reprezenta apexul realizărilor sale, dincolo chiar de domnia sa ca Mare Lord.

La scurt timp după ce începuse *Restaurarea Hilts*, el şi alți cercetători au început să pună cap la cap tot ceea ce descoperiseră recent, de la fragmentele de ordine ale lui Naga Sadow, până la misiva lui Takara Korsin către fiul ei. Existaseră

---

[5] Casa Nidantha – Casă nobilă din sectorul Tapani dinainte de Marele Război al Hiperspațiului. Deşi celelalte Case credeau că se va prăbuşi, rămăşițele Casei Nidantha au supraviețuit în Imperiul Sith şi mai târziu în *Tribul Sith Pierdut*.

întotdeauna referințe ambigue în scrierile antice rămase de la supraviețuitori originali de pe *Omen*; acum toate aveau sens. Oamenii *Tribului* erau importanți la nivel galactic – şi, şocant, erau un popor mult mai vechi decât *Mişcarea Sith* în sine.

Prin stilourile scribilor Keshiri mai elocvenți decât el, ceea ce fusese o simplă relatare a evenimentelor, deveni o poezie calculată pentru a insufla mândrie *Tribului*. Blocați în calea spre supremație în sectorul Tapani, membrii Casei Nidantha se chinuiseră să-şi găsească singuri un nou destin măreț – doar pentru a fi prinşi şi înrobiți de Sithul din Caldera Stigian. Însă strămoşii *Tribului* nu aveau să rămână la nivelul de jos, mai ales după ce au învățat filosofiile Sith care ofereau puteri şi funcționarea părții întunecate a Forței. Da, sosirea echipajului lui *Omen* pe Kesh fusese la fel de accidentală ca şi sosirea strămoşilor lor Tapani în spațiul Sith – dar *nu existau* accidente. Primii ani ai *Tribului* pe Kesh fuseseră, de fapt, o reorganizare, în care *oamenii* deveniseră conducători şi luau sclavi – şi în care Sithul Roşu fu rapid – şi pe bună dreptate – eradicat. Dacă refugiații Tapani ar fi cunoscut deja Forța atunci când intraseră în Caldera Stigiană. Cât de diferită ar fi putut fi istoria!

Nu conta: *Tribul* îşi făcea acum *propria* istorie. Indiferent ce se întâmplase cu Naga Sadow şi poporul său în ultimele două mii de ani, oamenii care în cele din urmă vor părăsi Kesh vor fi independenți. Un nou Sith, născut dintr-un popor bătrân. Hilts fusese tentat să-şi folosească *Adevăratul Testament* pentru a-i numi în mod public *Nidanthani* pe membrii *Tribului*, dar se răzgândise. Se poate să fi pornit ca membri ai unei case de comerț interstelar, dar identitatea lor stătea în ceea ce făcuseră de la sosire până acum. În ani de început, termenul *Tribul Pierdut* însemna eşec. Acum, cuvintele le aminteau tot ceea ce realizaseră deja. Devenind pierdut, *Tribul* găsise de fapt mult mai mult.

— E bine, spuse Hilts, cu pergamentul scârțâind în mâinile sale palide. E destul de bine.

Aşeză paginile pe singurul raft. *Păcat de tine nu poți fi aici, Jaye. Ți-au plăcut întotdeauna poveştile mele.*

— Varner, arăți ca un dos de uvak!

— Eh?

— Nu înțeleg, spuse Iliana Hilts, strecurându-se înăuntru. Purtând o rochie de satin încărcată cu pietre prețioase, roşcata îl ciupi de obraji şi se încruntă. Ți-am adus cei mai buni specialişti pentru piele...

— I-am alungat de pe tărâmul ăsta, spuse el, frecându-şi maxilarul. Tot voiau să planteze copaci în porii mei.

— Era o cataplasmă organică, Varner. Erau experți. Îi îngrijeau pe toți oameni de vază.

— Ei bine, acum îngrijesc aisberguri.

Împingându-i capul în jos, ea îi îndreptă gulerul.

— Rutina asta de conducător irascibilul îi amuză pe Keshiri? Pentru că nu funcționează cu mine.

— Nimic nu funcționează cu tine, draga mea. Rânji spre ea printre dinții din ceramică. Este unul dintre adevărurile pe care mă bazez.

Niciodată nu-şi putu da seama dacă Iliana îl iubea sau îl ura. Dar la urma urmei, după toți aceşti ani, nu prea mai conta. *Funcționau* bine împreună. Se îndoia că erau multe cupluri pe Kesh care puteau spune acelaşi lucru. Sigur, fusese nevoie de amenințarea cu moartea pentru a găsi un interes comun. El nu putea lupta singur şi, în calitate de consoartă, ei i se permitea să trăiască numai atât timp cât era el în viață. Dar poate că de asta era nevoie pentru a funcționa relațiile între Sith.

— Ridică-te, spuse ea, smucindu-i scaunul şubred înapoi atât de repede încât aproape căzu din el. E nevoie de tine în sala tronului.

— Iar? Aş prefera să ling podeaua. Făcu semn către pamfletul aproape terminat de pe birou. *Aici* e nevoie de mine. Aici pot fi eficient.

Iliana oftă.

— Iar cuvinte. Strecurându-şi mâinile pe sub brațele lui, îl obligă să se ridice. Doar atâta ştii. Ai fost întotdeauna un Sith sărac. Unde ți-e furia, invidia?

— Mă enervez de fiecare dată când mă uit în oglindă – şi invidiez de fiecare dată când văd pe cineva timid de şaptezeci de ani.

Ea îi îndreptă tunica şi îşi muşcă buza.

— Asta ar trebui să fie de ajuns. Înaltul Lord Korsin Bentado cere o audienţă.

Hilts gemu.

— Ştiam că am trăit prea mult. Se uită deznădăjduit la pergament. Nu va termina niciodată în ritmul ăsta. Fă-i vânt să plece.

— Nimic nu m-ar face mai fericită, spuse Iliana, dându-şi ochii peste cap. Dar tu l-ai pus la conducerea forţei de invazie.

— De ce am făcut asta?

— Pentru că ţi-am spus eu. Pentru că un Bentado ocupat este mai bun decât un Bentado care hoinăreşte, găsind adepţi care să-l urmeze. Ea ridică din umeri. Dar, în principal, pentru că ţi-am spus eu.

— *Bentado,* spuse el supărat. Bărbatul îi provoca dureri în părţile ruşinoase. Edell Vrai, uite, ăla este un om deştept.

— Şi l-ai trimis în expediţie, Varner, spuse ea, împingându-l spre uşă. Acum, haide. Fac orice altceva este nevoie, dar asta nu!

* * *

— Binecuvântările părţii întunecate pentru familia ta, Mare Lord, spuse Korsin Bentado.

Aşezat pe scaunul căpitanului lui *Omen*, Hilts bombăni un răspuns mut. *Partea întunecată binecuvântează lucruri? Imbecilul.*

— Ca întotdeauna, este o onoare să vizitez acest loc, cel mai sfânt dintre locurile sfinte din Tahv, spuse Bentado, făcând semn în jurul camerei tronului cu singura mână rămasă.

Yaru Korsin murise înainte să-şi poată ţine curtea aici, iar camera lungă, cu tavan înalt, rămăsese închisă până când o redeschisese Hilts.

— M-am uitat uimit afară, continuă Bentado să pălăvrăgească, la noul turn de sticlă. Dovedeşte ce am spus. *Restaurarea Hilts* abia începe pe Kesh. Dar se întinde spre stele, acolo unde, pe drept, ne veţi repune într-o bună zi pe scaunul de stăpâni!

— Bine.

Înaltul Lord Bentado stătea ţanţoş în faţa a opt războinici Sith, toţi îmbrăcaţi la fel ca el, în piele neagră. Trecut bine de cincizeci de ani, Bentado arăta exact ca în tinereţe, chel cu barbă neagră stufoasă. Hilts bănuia că *specialiştii* Ilianei avuseseră mult de muncă. *Ce fel de om îşi vopseşte sprâncenele?*

— Ştirile pe care le aşteptăm de ani de zile au ajuns în cele din urmă, spuse Bentado. *Squab*[6]*!*

Bentado se întoarse spre uşile mari, unde un Keshiri cocoşat intră purtând o notă. Stând chiar în spatele Marelui Lord, Iliana îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, şoptit ea la urechea stafidită a soţului ei, acum ştim de ce i-au trebuit ani ca să ajung aici.

— Şşşt, răspunse Hilts, încercând să nu râdă.

Fusese gluma lor privată cu cinci ani în urmă, să sugereze ca Squab să-i fie asistent lui Bentado. Înaltul Lord se prefăcuse încântat de recomandare, acceptându-l cu uşurinţă pe nativul cel diform în anturajul său de exemplare umane perfecte. Se întrebaseră cât timp le va merge şmecheria – şi încă se mai întrebau. Bentado nu apărea niciodată fără asistentul său pipernicit. Bentado luă nota şi o ridică.

— *Succes!* declară el. Ascultătorii noştri au auzit apelul prin Forţă acum câteva ore. Edell Vrai a găsit pământul ascuns pe care ni l-a dezvăluit Yaru Korsin. Există! Mototoli pergamentul în pumnul înmănuşat. Sondarea s-a terminat. E timpul să lovim!

---

[6] Squab – pui de porumbel.

Hilts îşi privi soţia. Sursele ei îi spuseseră acelaşi lucru mai devreme, dar încă nu era nimic de care să se entuziasmeze.

— Ar trebui să aşteptăm până se întoarce Edell.

— Mare Lord, majoritatea dirijabilelor sunt gata. Echipajele mele sunt formate şi aşteaptă. Aţi fost de acord că dacă găsim ceva, trebuie cucerit cu toată forţa! Bentado se întoarse cu faţa către trupele sale. Vă aşteptăm porunca – aceea de a lovi!

— Asta spui tu.

Frecând umerii soţului peste spătarul scaunului, Iliana zâmbi.

— Nu-ţi spune *restul*, Mare Lord. Oamenii mei au ascultat şi ei. A sosit un singur mesaj clar. Dar mai târziu au fost simţite alte emoţii. Surprindere. Confuzie. Şoc. Încetă să-i mai frece umerii. Şi apoi, nimic.

Bentado o privi pe Iliana şi ridică ciotul braţului stâng; ea îi provocase rana, cu jumătate de secol în urmă.

— Au găsit o lume cu totul nouă, *consoartă* a Marelui Lord. Probabil că există multe lucruri de care să se minuneze – şi probabil că sunt confuzi cu privire la ceea ce trebuie să facă în continuare. Edell Vrai nu este un războinic, spuse el. Este respectat, da, aşa cum ar trebui să fie un Înalt Lord. Dar, totuşi, este un jucător talentat. El *aşteaptă* să ajungă forţele mele, pentru a continua invazia.

Iliana pufni.

— Dar dacă invenţiile alea nebuneşti ale lui Edell au căzut în ocean?

— Edell nu este mort, spuse Hilts, apărându-l brusc. Aş fi simţit asta.

Iliana se holbă la el. Spusese de multe ori că el nu putea simţi apa nici dacă ar fi stat într-un lac.

Bentado zâmbi larg.

— Vă împărtăşesc încrederea, Mare Lord. Armata este pregătită. Primele şaizeci de dirijabile sunt umflate şi echipate pentru război.

Îngenunche şi, în spate, adepţii săi făcură la fel. Micul Squab prinse aluzia un pic prea târziu şi aproape că lovi podeaua în graba de a încerca să urmeze exemplul.

— Cer permisiunea, spuse Bentado, cu capul plecat, de a ne urma destinul.

Hilts clipi.

— Hmm… Dsigur.

Războinicii ieşiră. Înainte de a-i urma, companionul Keshiri al lui Bentado se înclină din nou în faţa tronului – de data asta, cum trebuie. Hilts zâmbi cu blândeţe la efort făcut de micul Keshiri. Rămânând la urmă, Bentado îl salută pe Marele Lord şi se grăbi după echipa sa.

Hilts se uită spre Iliana şi îşi ridică o sprânceană albă subţire.

— Irosim un dirijabil cu el. Omul ăla este un sac de gaz, în sine.

— Prea se grăbeşte, spuse Iliana. Părea nedumerită. Ar trebui să aştepte întoarcerea lui Edell. Îşi duce toţi oamenii la înec.

— Şi asta te deranjază?

— Deloc, spuse Iliana, îndreptându-se spre o altă ieşire într-un vârtej de dantelă. El singur i-a ales. Oricine are încredere în Bentado merită să se înece.

Capitolul 7

Neşansă, aşa era denumit velierul şi, pur şi simplu, neşansa îi adusese pe marinarii Keshiri pe aceste ape în noaptea aia, medită Edell.

El şi echipa sa se lansaseră de pe malul sudic al peninsulei – harta locală o denumea Point Defiance – la câteva minute după ce găsiseră barca. Întârziaseră doar pentru a-i aduce la bord, ca prizonieri, pe Quarra şi pe cel numit Jogan. Femeia obiectase; masculul febril îşi revenea din când în când. Dar Edell avea nevoie de un ghid şi, în ceea ce îl privea pe soţul ei, dacă asta era, servea ca mijloc de convingere. Momentul picase la ţanc: forţele de la Garrow's Neck ajunseseră chiar când ei dispăreau în noapte. Trupele găsiră locul gol şi jefuit; corpul lui Ulbrick fusese aruncat într-o cisternă. Între timp, Edell şi oamenii săi se îndreptau spre nava pe care o văzuseră, vâslind cu putere împotriva curentului transversal pentru a o ajunge cât mai erau la adăpostul nopţii. Întradevăr, marinarii Keshiri nu ştiau de lupta de mai devreme; surpriza fu absolută. Cu toate astea, au luptat ca nişte animale sălbatice. Le-a trebuit celor din Sith până în zori ca să preia controlul *Neşansei* şi până atunci, toţi, cu excepţia unuia, luptaseră până la moarte.

Acum, cu soarele urcând în poziţia sa de amiază tomnatică, spre nord, ultimul marinar de pe *Neşansă* murise în agonie ţipând sub tortura anchetatorilor săi. Edell privi de la provă cum Peppin ieşea din timonerie, scoţându-şi mănuşile.

— Ce ai aflat?

— Nu prea mult, spuse Peppin. Pentru nişte culegători de fructe de mare, au fost destul de buni.

— Pare a fi o trăsătură locală, răspunse el, privind înapoi spre punte unde Quarra şi partenerul ei erau legaţi de un catarg.

— Nava e aici pentru a prinde crustacee. *Neşansa* trebuie să stea în larg o săptămână înainte să se întoarcă.

Edell scrută linia de coastă. Pe uscat nu erau nicăieri posturi de semnalizare vizibile, deci nu exista nicio modalitate prin care Keshiri să poată chema *Neşansa* înapoi – şi singurul mod în care puteau vedea cine era la bordul navei era din aer, de pe uvaki.

— Am putea sta aici o vreme.

Peppin păru uimită.

— S-ar putea să nu trebuiască, domnule. Keshiri au hărţi bune ale curenţilor de aici. Ar putea fi de ajuns să ridicăm ancora pentru a ajunge acasă.

— Acasă.

Edell ridică ochii spre singura pânză pătrată, desfăşurată pe catarg. Peppin îşi putea da seama cum să conducă nava. Făcea parte din personalul lui de ani de zile, absorbindu-i cunoştinţele de inginerie. *Ar putea* să reuşească – şi avea sens să ajungă acasă cât mai repede posibil. Ar finaliza misiunea care îi fusese atribuită şi aducerea chiar şi a unei nave modeste de recoltare va fi o realizare. Era mai mare decât orice navă maritimă pe care o produsese Keshtah vreodată.

Peppin îi citi gândurile.

— Ar fi un transportor bun – ar putea aduce înapoi două sute de Sith sau mai mult, presupun. Ar fi mult mai uşor decât să zburăm cu ei aici. Făcu o pauză. Şi mult mai sigur.

Gândurile lui Edell se îndreptară către sosirea lor explozivă – şi apoi îşi aminti visul din delirul său de pe ţărm. Starea de spirit i se întunecă. Revenirea cu *Neşansă* va fi suficientă pentru un triumf personal? Nu aşa cum stăteau lucrurile acasă. Korsin Bentado pregătea deja următorul val – *Flota de Abanos* – de douăzeci de ori mai mare decât propria sa forţă expediţionară. Va aştepta Bentado întoarcerea lui, sau va porni mai devreme? Ştia deja răspunsul. Şi ştia că, dacă rolurile ar fi fost

inversate, Bentado cu siguranță nu ar naviga pur şi simplu acasă. Dar ce ar mai fi putut face? Se uită din nou la Quarra şi la Jogan. Nu ştia nimic despre bărbat, dar ea era în mod clar o persoană importantă printre Keshiri. Documentele pe care le avea asupra ei atestau asta, dar el o văzuse, mai întâi, în comportamentul ei. Fusese peste tot pe acest pământ, acest... *Alanciar*. Înțelegea cum funcționează stația de semnalizare la fel de bine ca diversele arme de pe aici. Şi înțelegea pe deplin ce îi făcea pe aceşti Keshiri să lupte atât de tare. Da, asta ar fi ceva demn de ştiut.

Edell se întoarse spre Peppin.

— Am ordine noi, spuse el. Ascultă... şi apoi fă ce spun...

* * *

Quarra privea cu atenție în timp ce vorbea liderul Sith. Nu-l putea auzi, dar cohorta de bătăuşi erau acum în jurul lui, ascultându-l. Comparativ cu ucigaşii mai tineri, Edell era relativ slab. Cum de ajunsese în misiune – cu atât mai mult, la conducere? Probabil, concluzionă ea, prin spectacole de brutalitate ca cel din afara stației de semnalizare. Cu toate astea, auzise de două ori pe unul dintre ei numindu-l *Înalt Domn*, un termen cu o semnificație mult mai mare în *Cronici*. La început, crezuse că erau sarcastici, referindu-se la înălțimea sa mică – cei din Sith aveau un mod sarcastic de a vorbi între ei. Dar văzând respectul pe care i-l acordau, nu mai era atât de sigură. Un Înalt Lord! Erau atât de puțini Sith încât asta era toată forța invadatoare pe care o putea strânge unul dintre oficialii lor de top?

Aşa spera, dar se şi îngrijora că ceea ce văzuse deasupra portului era doar o parte a forței Sith. Că erau mai multe dirijabile, mai departe în nord, amenințând fermele fertile ale Scutului Vestic – sau mai rău, trecând peste ele, spre zonele montane populate din interior. Acolo se afla Uhrar. Oare colegii şi familia ei erau în siguranță? Pentru prima dată după multe ore, se gândi la Brue, soțul ei. Ştia atât de puține despre război sau despre pregătirile lor pentru eventualitatea unui război. Ce le va spune copiilor, când vor suna fluierele de alarmă? Cel puțin nu o mai îngrijora un lucru: cu excepția cazului în care bătrânul gardian de la Garrow's Neck îşi amintea numele ei, nimeni nu va şti că fusese la Point Defiance. Era ciudat să te gândeşti că, prin îndepărtarea ei, Sithul s-ar putea să-i fi salvat căsnicia!

Dar nu era singura pe care o luaseră. Legat lângă ea, Jogan tot adormea şi se trezea. Coastele aproape că îi perforaseră plămânii când fuseseră pe istm; avea noroc că mai era în viață. Mai ales după ce fusese *manevrat* de Sithul care-l transporta. Îl legaseră de catarg stând în picioare şi îi putea simți agonia prin Forță – şi prin umerii lor care se atingeau. De fiecare dată când *Neşansa* trăgea de ancoră, Jogan se agita de durere.

— Unde sunt? întrebă el, deschizând din nou ochii.

— Cu mine, spuse ea, căutând orice cuvânt care putea să-i aducă mângâiere în situația în care era. Acum nu ne mai mişcăm.

— Nu este adevărat, spuse Înaltul Lord Sith, păşind spre ea. Cel puțin, nu pentru tine, Quarra Thayn. Tu vii cu mine.

— Ce?

Quarra se smuci de legăturile ei şi se opri brusc, amintindu-şi că Jogan era legat de ea.

Edell îşi plesni palmele.

— Această... *primă întâlnire* a popoarelor noastre nu a mers prea bine. Nu le-ați oferit vecinilor voştri un *Bine ați venit* protocolar.

— Ce păcat!

— Scuzele vor veni mai târziu. Dar, între timp, aş vrea să ştiu mai multe despre tine.

— Despre *mine*?

— Despre voi toți. Despre Alanciar, spuse el, făcând semn către vârfurile munților abia vizibile spre orizontul nordic. Vreau să văd pe cine conduce aici şi vei merge cu mine, Quarra. Dar în condițiile mele – şi când vreau eu. Luând o hartă

derulată de la Peppin, se îndreptă spre balustradă şi făcu semn. Există un mic golf spre nord-est. Ascuns de munți şi nesupravegheat. Tu şi cu mine vom vâsli spre el. Capitala voastră militară este la câteva zile de mers de acolo, conform acestei hărți. *Neşansa* va rămâne aici până când voi semnaliza din munții că m-am întors, zise el.

Quarra îl privi fix.

— Eşti nebun. Voi nu semănați deloc cu noi. Acum ştim că sunteți aici. Oamenii noştri te vor observa într-o clipită.

— Te vei gândi la ceva, spuse Edell blând, trecând harta tovarăşei sale de sex feminin. Trebuie – dacă vrei ca prețiosul tău Jogan să trăiască. Dacă nu m-am întors liber în două săptămâni, îi va urma pe culegătorii pe care i-am aruncat pe fundul oceanului.

Quarra îl privi pe Jogan. Se prăbuşea din nou, palid. Se îndoia că auzise vreun cuvânt.

— Nu vreau să-l părăsesc!

— Nu ai de ales.

Întinzându-şi gâtul, îl văzu pe Tellpah.

— Ai propriul tău *sclav* Keshiri cu tine. Lasă-l pe el să fie animalul tău de povară. De ce ai nevoie de *mine*?

— Nu fi proastă. Am nevoie de un ghid local care să cunoască zona. L-am adus pe Keshiri pentru a-şi răspândi religia – o religie centrată pe noi. Dar voi ne-ați întâmpinat cu război. Vreau să văd ce alte secrete mai aveți.

Ea îl studie pe Jogan pentru o vreme înainte să se uite din nou la om.

— Ar putea exista o modalitate prin care să ascund cine eşti, spuse ea. Dar o voi face doar cu o singură condiție…

— Nu eşti în măsură să negociezi…

— Cu condiția să-l dezlegi pe Jogan de pe catargul ăla. Sunt paturi în cabină. Lasă-l să se întindă. Dacă o să-l tot bruscați aşa, o să-l omorâți.

Edell aprobă din cap.

— Pot fi rezonabil. Duceți-l jos.

Tovarăşii săi înaintară imediat pentru a dezlega cuplul Keshiri de pe catarg. Simțind că slăbeau legăturile, Jogan se uită la ea cu ochi sumbri. Recunoştința îi traversă fața – şi apoi îngrijorarea.

— Quarra, nu sunt sigur ce se întâmplă, mormăi el. Dar orice ar fi, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu o merit.

— Eu voi judeca dacă meriți sau nu, spuse ea.

Îi studie din nou pe oameni. Nu erau Keshiri, dar poate că nici monştri. Doar la fel de capabili să se îndoiască şi să ia decizii proaste.

— Şi cred că s-ar putea să am ceea ce îi va speria pe aceşti Sith să se întoarcă de unde au venit. Se uită spre nord. *Am Alanciarul.*

Capitolul 8

Keshtah era domeniul Sith. Dar Edell îşi dădu seama că Alanciar era *adevăratul* imperiu. În țara sa, era posibil să călătorească în secret prin unele locuri evitând drumurile principale. Aici nu era. Pădurile – ce de copaci erau aici! – fusese tăiate departe de drumurile de piatră ridicate şi zonele cu pădure erau separate de călători prin tranşee. Personalul posturilor de supraveghere a drumurilor privea în sus şi în jos pe distanțe mari, observând traficul în ambele sensuri. Edell şi Quarra se strecuraseră nevăzuți, în întunericul nopții, pe o autostradă montană îndepărtată, dar se îndoia că vor putea traversa şi alte zone în felul ăsta. Alanciar era *conştient*.

Fluierele stridente continuau să sune peste dealuri, parând că vin din toate direcțiile. Încă nu se obişnuise cu ele. Veneau din fiecare zonă populată, mai tari decât orice auzise vreodată. Quarra îi spusese că erau sirene de avertizare, generate de trecerea aburului prin nişte conducte din sticlă colosale. Fiecare sat părea să aibă una. Era a patra dimineață de la sosirea flotei Sith şi alarmele *încă* sunau.

Erau conştienți.

Edell văzu un alt post de supraveghere în față şi îşi trase mai mult gluga pelerinei de marinar peste față. Felul cum arăta continua să-l îngrijoreze. Pentru că uniforma Alanciar a lui Jogan fusese prea mare pentru el, Edell se gândise să se schimbe în haine de marinar. Dar Quarra îi dăduse paltonul, împreună cu o pereche de ochelari de soare pe care îi găsise la bordul navei, pentru a-i ascunde ochii. Asta şi puțină muncă la fața lui, era îndeajuns pentru a-i ascunde identitatea, spusese ea.

Edell nu-şi putuse imagina cum. Şi totuşi, funcționase până acum. În prima zi şi noapte de călătorie nu întâlniseră pe nimeni, traversând munții împăduriți din Meori Cove înspre nord. Dar de când mergeau pe drum, din a doua zi, văzură mulți Keshiri – majoritatea soldați, îndreptându-se spre vest. Toată lumea îi oprea şi de fiecare dată se întâmplase la fel. Acum, la o răscruce, se-ntâmpla din nou.

— Ce ai aici? întrebă santinela înarmată, privindu-l pe Edell.

— Unul dintre interpreții pentru Kerebba, răspunse Quarra, arătându-i actele de identificare.

— Pentru diseară? Da, cred că nu or să vrea să rupă tradiția. Mai ales acum! Sentinela intră înapoi în cabina de pază şi dădu din cap spre Edell. Ăsta e bun. Treceți.

Băgând documentele în buzunar, Quarra o luă pe drumul spre nord.

— Vino, mârâi ea către Edell.

Înaltul Lord păşi după ea.

— Despre ce vorbea? De ce mă tot lasă să trec?

— Vei vedea.

O apucă de vestă şi o trase spre el.

— Nu eşti în măsură să glumeşti cu mine, Keshiri!

— Şi tu nu eşti într-un loc în care să mă poți împinge, spuse ea.

În spate, paznicul postului de supraveghere se uita spre ei. Mai erau şi alții înăuntru şi în raza vizuală, chiar lângă drum, se afla un turn de semnalizare cu personal.

— Dacă strig *Sith* eşti mort, spuse ea cu răceală. Şi probabil disecat.

În spatele ochelarilor, ochii aurii ai lui Edell se măriră. Cu regret, o eliberă şi continuă să o urmeze pe drum. Femeia era mai puternică decât crezuse el. Deveni mai sigur de asta o oră mai târziu, după o lungă perioadă de tăcere. Îşi dădu seama că nu era dură doar pentru faptul că era ghidul lui. Când o presă, ea răspunse.

— Sunt îngrijorată pentru familia mea. Se uită înapoi la el, scurt. Tu *ştii* ce este aia familie, nu?

— Familia ta, spuse Edell. Ai copii?

— Depinde. Nu o să-i mănânci, nu-i aşa?

Ochii lui Edell se îngustară.

— Copiii tăi nu erau la staţia de semnalizare. I-ai trimis de acolo?

Quarra doar îl privi, pur şi simplu. Edell pricepu.

— Aha, înţeleg. Tu ai un soţ, dar nu era specimenul ăla purpuriu. Chicoti. Se pare că nu sunt singurul lucru pe care trebuie să-l ascunzi.

Ea îşi întoarse faţa de la el şi continuă să meargă.

— Nu cred că trebuie să fiu judecată de un Sith.

— O, nu te judec, spuse Edell, cu o sclipire în ochiii săi aurii. Dar trebuie să spun că ai mai multe lucruri în comun cu un Sith decât crezi.

Canalul avea două benzi de circulaţie, cu o zonă albă de remorcare pe centru.

— E mare, spuse Edell. Aproape un râu.

— A fost, odată. I-am adus îmbunătăţiri.

Edell privi cum pacheboturile şi şlepurile se deplasau în sus şi în jos pe canale, trase de echipe de fiare pe care Quarra le numise muntoki.

— Cum pot merge bărcile atât de repede? întrebă el.

Studiase ideea dezvoltării unui sistem similar de canale pentru marfă când era acasă, pentru a coincide cu reparaţiile la apeductele suspendate. În cele din urmă renunţase. Traficul rapid cauza valuri care deteriorau căptuşeala pereţilor.

— Uită-te mai atent.

Îngenunchind, Edell pipăi malul neted al canalului.

— Beton!

Keshiri de acasă ştiau să facă aşa ceva – ciment, agregat şi apă erau în cantitate abundentă – dar rareori îl foloseau, preferând să lucreze cu plăci de piatră lustruită. Dar Keshiri din Alanciar păreau să fi căptuşit întregul sistem fluvial cu el.

— Cred că a fost nevoie de *secole*!

— Am avut timp.

Edell traversă podul odată cu ea, tolerând mai întâi încă o conversaţie încâlcită cu o santinelă. Înaltul Lord încă nu avea habar despre ce vorbeau, dar nu simţea nicio înşelăciune din partea lui Quarra. Edell o instruise să-l ducă la cei care guvernau şi ea părea să-i respecte ordinul. Cea mai mare parte a continentului se afla în nord-est şi tot mergeau în zig-zag în direcţia aia, de ore întregi. De asemenea, îi oferea tot mai multe detalii despre lumea ei, crezând, poate, că priveliştile făceau vreo impresie asupra lui. Fusese atent să nu-i dea motive să creadă asta; la urma urmei, oamenii săi veniseră din stele. Şi, deşi anii de studiu pe *Omen* nu-l aduseseră nu mai aproape de a putea reproduce ceva din interiorul acelei nave antice, nimic despre roţile de apă, cetăţile din cărămidă sau râurile asfaltate nu scăpa înţelegerii sale. Faptul că existau aici, îi scăpa însă. Era greu să creadă că cei care le creaseră erau din aceeaşi specie cu Keshiri pe care îi ştia el. Ce îi făcuse să fie aşa?

— Am ajuns, spuse Quarra. Kerebba. Astăzi ne oprim aici.

Kerebba era cel mai mare oraş pe care îl văzuse până acum – monoton şi neplăcut. Betonul nu era doar pentru canale; Alanciarii locuiau în blocuri făcute din beton. Pe măsură ce soarele dispărea dincolo de orizontul gri, întunericul deprimant inunda străzile. Şi, încontinuu, se auzea acel fluierat nenorocit... aici, mai tare ca nicăieri.

— Nu vreau să-mi trec noaptea într-o zonă populată, spuse el ridicând vocea în timp ce se apropiau de piaţa oraşului.

— Nu putem merge mai departe. Drumurile vor fi închise.

— Aseară nu au fost închise! Despre ce vorbeşti...

Edell se opri uimit. Se uită la ţevile de pe acoperişul din apropiere. Fluierele se opriseră. Îngrijorat, încercă să o tragă pe Quarra mai aproape de el, dar fu înghesuit de mai mulţi Keshiri, tineri şi bătrâni, care ieşeau pe străzi. Cei mai mulţi erau în uniformă, ca cei pe care îi întâlnise pe drum, dar nu toţi. Văzu că unii dintre ei erau îmbrăcaţi relativ festiv, în culori vii. Alţi Keshiri pătrunseră pe bulevard, vorbind şi râzând. Pentru o secundă, crezu că vede un om...

— Iată unul! ţipă Quarra, trăgându-i gluga lui Edell.

Înaltul Lord rămase în picioare, uimit, în timp ce Keshiri din jurul lui se holbau la el. Mâna îi fulgeră în interiorul pardesiului, unde sabia sa de lumină era prinsă de tunică. Dar imediat ce apucă arma, mulțimea râse.

Râdeau. Înconjurându-l, localnicii urlau şi chiuiau, arătând spre fața expusă a noului venit, mai palidă şi mai roz decât a oricărui Keshiri. Pe sub ochelarii de protecție, Quarra aplicase pe fața lui Edell un pic de vopsea în dungi negre şi furioase, oferindu-i un aspect amenințător. Acum îi smuci pardesiul, trăgându-l în jos şi expunându-i ținuta... şi arma neaprinsă.

— E grozav! strigă un spectator. Uită-te la culoarea lui!

— Are chiar şi sabie de lumină!

Din mulțime se ridicară urale de încântare – urale care se transformară în curând în batjocuri, pe seama lui. Şi nu numai a lui. Năucit, Edell văzu şi alți Keshiri dansând pe străzi, îmbrăcați în negru, cu fețele pictate într-o varietate de nuanțe nepurpurii. Mulțimea înnebuni.

— Sith! Sith!

Mascații fugiră spre piața întunecată, unde fusese ridicată o scenă imensă. Împins împreună cu mulțimea, Edell nu avu de ales decât să-i urmeze – şi fu orbit de lumina care venea de sus. Pe trepiede uriaşe, nişte globuri colosale luminau puternic cu o substanță luminiscentă oglindită şi amplificată de zeci de ori. Deodată, putea fi văzută toată Kerebba. Şi toți locuitorii, se părea, se îndreptau spre ei.

Luminile, gândi Edell, privind în sus. *Korsin a văzut un continent cu lumini*.

Se uită în ambele părți, realizând brusc că fusese separat de Quarra. Nu, era acolo, îndreptându-se spre el – şi zâmbind cu îngâmfare. În față, petrecăreții urcau pe podium, pregătind un fel de piesă de teatru.

— Aşadar, ăsta este motivul pentru care m-au numit interpret. Se holbă la ea. Nu o să urc acolo.

— Nu este nevoie, spuse ea, arătându-i. Mai erau şi alți *Sith* în public, mârâind la petrecăreți şi primind huiduieli entuziasmate de la copiii în uniformă. Fii doar urât, aşa ca de obicei.

Edell privi cum Keshiri ridicau recuzita pe scenă. Stânci. Valuri pictate. O navă mare cu vele. Doi Keshiri îmbrăcaseră un costum de uvak.

— Ați crezut că sunteți sub asediu, spuse el. Acum vă opriți pentru o piesă de teatru?

— Aici şi în fiecare oraş din Alanciar. Este *Ziua Vigilenței*. Nu o vor anula din cauza invaziei voastre. Părea să se umfle de mândrie în timp ce vorbea. *Mai ales* nu pentru voi.

— Nu prea e cine ştie ce de capul lor, spuse el.

Keshiri de acasă aveau pantomime somptuoase, purtând îmbrăcăminte bogată şi dând spectacole în săli de marmură. Erau rare cazurile în care patronii să nu aibă de unde alege, deoarece teatrul fusese întotdeauna o propagandă utilă pentru un Sith sau altul. Trupele din capitală aveau standarde ridicate chiar dacă civilizația din jurul lor decăzuse, întrerupând spectacolele numai în timpul revoltelor de acum un sfert de secol. Fuseseră o parte importantă a restabilirii ordinii civile, de asemenea, răspândind vestea despre ceea ce descoperise Hilts în *Templul* de munte. Dar acest teatru în aer liber părea de amatori, costumele nefiind deloc *bune pentru Tahv*. Era cât pe ce să-i spună asta când, pe scenă, simulacrul de navă intră brusc într-o aşa-zisă furtună. Stânca falsă se ridică pentru a-i bara calea şi o femeie Keshiri apăru din spatele ei. Publicul aplaudă sosirea ei. Îmbrăcată în armură de piele, ținea sus un toiag de sticlă strălucitor, cu un glob incandescent pe el – o versiune în miniatură a celor care luminau piața. Nava se opri brusc şi căzu pe scenă, dezvăluind nişte actori îmbrăcați ca marinarii pe care îi văzuse Edell. Văzându-i toiagul, se aplecară. Peste mulțime se lăsă tăcerea.

— *Eu sunt Adari Vaal – şi eu sunt Stânca din Kesh!*

— Adari!

Edell nu se putu abține să nu rostească numele, dându-şi seama în timp ce făcea asta, că ochii mulțimii se întorceau spre el. Încremeni. Quarra privi alarmată

spre el. Edell se liniști, iar atenția se întoarse spre scenă. Se întrebă dacă auzise corect. Îşi primi răspunsul de pe scenă.

— Eu sunt Adari, Stânca şi *Vestitoarea. Salvatoarea* şi Fiica Pierdută. Aliată cu Bright Tuash[7], legendarul purtător înaripat al milei, spuse actrița Adari. Fugită de departe, m-am ridicat din ocean pentru a vă aduce veşti de temut şi minunat. Eu sunt Stânca care s-a ridicat din mare şi vă voi spune despre potopul care va veni!

Edell era uimit. *Adari Vaal*. Confidenta lui Yaru Korsin, sau jucăria, în funcție de cel pe care alegeai să îl crezi. Femeia care încercase o insurecție Keshiri – şi fugise spre o moarte prin înec. Se uită în jur. Keshiri de aici păreau să mai fi auzit discursul înainte. Unii îl rosteau mut odată cu actrița.

— Există duşmani dincolo de orizont, popor din Alanciar. Nu-i puteți vedea, pentru că sunt dincolo de raza de acțiune a celei mai îndepărtate nave a voastre. Nu-i puteți auzi, deşi îşi pot spune răul în şoapte periculoase ce pot fi auzite în aer.

— Aceasta este vorbărie formală. mormăi Edell în urechea lui Quarra. Ar fi trebuit să spună clar ce avea de zis.

— Este o ceremonie, şopti ea. O facem la fiecare zece ani. Zece ani a durat rezistența secretă a lui Adari împotriva *Tribului*, spuse Quarra, iar pe scenă, vorbitoarea povestea despre acel Trib şi despre răul său.

Actorii Sith ieşiră pe scenă, din spatele aceleiaşi stânci. Publicul fluieră şi gemu. Adari îşi ridică toiagul spre cer.

— Da, cei din Sith sunt *Distrugătorii* care au fost prezişi, dar nu vă temeți! Căci am văzut Alanciarul vostru şi îi este superior lui Keshtah, în toate darurile naturii. Parcurse perimetrul scenei, arătând spre exterior. Superior în produsele pădurilor – lemn bun şi puternic pentru nave cu vele. Ce produce jungla din Keshtah nu poate suporta greutatea. Superior în creaturile câmpului – puternicul shumshur[8], rapidul muntok. În afară de uvaki, Keshtah nu are creaturi care să poarte jugul.

— I-am *mâncat* pe toți, interveni un bufon Sith de pe scenă, atrăgând valuri de râsete.

Aruncându-şi brațele în față pentru a simula o burtă uriaşă, se plimbă prin jur, în hohote de râs şi strigăte disprețuitoare.

— *Proştilor, proştilor!*

Adari zâmbi.

— Da, şi asta – Alanciar este superior în inteligență. Cu *spuma aprinsă* şi cu oglinzile ați creat globurile de foc, pentru a avea drumuri şi case luminate. Canalele voastre asigură transportul. Sârguința se vede peste tot prin Alanciar!

Edell privi ascultătorii în timp ce pe scenă continua recitarea succeselor. Până acum, se oțelise cu privire la ceea ce va vedea în Alanciar; se credea de mult timp că era mai avansat. Dar acum, înconjurat de duşmani, simți o mare nelinişte. Crescuse într-un *Trib* care îşi pierduse drumul. Nimic nu mai era sigur. Din această cauză îl atrăsese arhitectura şi ingineria ca adolescent: aveau reguli, neschimbate şi nepuse la îndoială. Da, *Restaurarea* reparase o mare parte din pagube, dându-le din nou celor din Sith ceva în care să creadă – dar Keshirii din Alanciar nu se *opriseră* niciodată să creadă, de când Adari Vaal îi vizitase cu două mii de ani în urmă.

Scrutând chipurile din fața lui, Edell văzu certitudinea.

De ce nu m-am născut aici?

— Vă voi învăța limba celor răi. O veți vorbi ca pe limba voastră maternă, pentru a-i recunoaşte când vor sosi. Şi vă mai dau un cadou, spuse vorbitoarea, coborând toiagul strălucitor în direcția marinarilor Keshiri. Sithul foloseşte o putere cunoscută sub numele de Forță. Este o putere pe care unii dintre voi o au deja, în voi! Când globul de foc atinse primul marinar, acesta îşi smulse costumul exterior pentru a dezvălui un costum alb satinat, sclipind de aur. Eu nu am puterea. Dar tu s-ar putea să o ai – şi acum, ştii ce să cauți. Voi sunteți *Protectorii* lui Kesh!

---

[7] Bright Tuash – figură legendară în religia Keshiri, având caracteristici aviare şi fiind *aliat* al lui Adari Vaal, care era venerată ea însăşi ca *Vestitoare*.

[8] Shumshur – animal de povară.

Zâmbi grațios şi se uită la public.

— Şi tu, de asemenea. Ați purtat prima bătălie, spuse ea, adăugând ceva nou la încântarea evidentă a ascultătorilor. Ați caştigat. Şi veți câştiga din nou. Declar această zi ca fiind *Ziua Vigilenței*. Veți fi întotdeauna vigilenți. Şi într-o zi, veți triumfa pentru totdeauna!

Publicul urlă felicitându-se pe sine. Edell privi într-o tăcere uluită în timp ce Quarra ovaționa tare şi aplauda. Un bărbat în vârstă urcă pe scenă. Identificându-se ca primar al lui Kerebba, repetă apelul la vigilență.

— Cu toții am mai văzut această dramă înainte. Dar ăsta este cel mai de seamă moment, din toate timpurile – a venit inamicul. În seara asta forțele noastre scotocesc peninsulele după orice urmă de atacatori. Vor veni din nou, asta e sigur. Cabinetul de Război a desfăşurat forțe anti-aeriene spre vest. Fie că vin în acelaşi număr sau mai mult, vor muri. Vor muri aşa cum trebuie să se întâmple cu orice Sith!

Mulțimea izbucni în strigăte, dar mult mai organizată decât înainte. Pumnii se ridicară în aer la unison.

Să moară ca un Sith! Să moară ca un Sith!

Era prea mult. Edell o apucă de braț pe Quarra şi se îndepărtă de multime. Prevăzător, îşi puse din nou pardesiul şi gluga. Ar fi vrut să sară pe scenă şi să-i omoare pe trăncănitorii ăia nenorociți.

Ar fi putut să o facă. Alții ar fi făcut-o. El de ce nu o făcuse?

Se strădui să-şi stăpânească furia. Nu era momentul şi oraşul ăsta mic nu era locul potrivit. Dacă ceea ce tocmai văzuse se întâmpla peste tot, atunci forța de invazie a lui Bentado era în pericol.

Şi, poate, chiar şi *Tribul* însuşi?

— Mâine plecăm de îndată ce se deschid drumurile, îi spuse Edell lui Quarra. Vreau să văd acest *Cabinet de Război...* şi să aflu exact ce v-a spus trădătoarea aia Keshiri despre noi toți!

Capitolul 9

Quarra se trezi cu ploaia picurându-i pe față. Deschise ochii şi văzu soarele lui Kesh ivindu-se printr-un baldachin verde luxuriant, mult deasupra. Picăturile calde de ploaie îi loviră obrajii.

— E anotimpul umed în junglă, strigă o voce feminină profundă în spatele ei. Chiar şi când nu plouă, apa rămâne în copaci. Nu ar trebui să stai întinsă aşa, afară – nu fără pălărie.

Quarra îşi şterse ochii şi clipi. Alanciar nu mai avea junglă de secole. Evident, nu acolo se dusese ea să doarmă. Dar unde era? Se aşeză în noroi. În spatele ei, o femeie umană cu pălărie de paie lucra solul, transferând flori din ghivece de lut. Era mai slabă şi mai tânără decât Edell şi îşi purta părul castaniu scurt.

— Trebuie să replantez dalsa cât timp solul este încă umed, spuse ea, fără să-şi ridice privirea de la muncă. Eşti Quarra, nu? Chiar ar trebui să te gândeşti la pălăria aia. De asemenea, aici merită să-ți ții părul scurt. Arahnoidele sunt hidoase pe-aici.

Quarra se încordă când îşi auzi numele.

— Sithul… m-a dus aici. Tu eşti unul dintre ei.

Femeia chicoti.

— Nu obişnuiam să accept să-mi răspundă un Keshiri, spuse ea. Eşti norocoasă. M-am mai înmuiat de când ne-am mutat aici.

Într-o parte, în poienița dintre copaci, Quarra văzu un alt om lucrând cu sapa o parcelă mică. În lumina aceea aproape că-şi închipui că se uita la Jogan: musculos, senin. Dar tot străin.

— Sunteți amândoi Sith, spuse ea.

— Nu suntem nimic, răspunse femeia, ridicându-se din patul de flori pentru a se uita la Keshiri. Nu suntem nimic în timpul nostru – sau în al tău. Eu sunt Orielle – spune-mi Ori. Şi el este Jelph.

La aceste cuvinte, razele soarelui se oglindiră prin ceață. Lumea se ondulă pentru o clipă.

— Nu este real, spuse Quarra. Am o viziune a Forței. Sau un vis.

— N-am crezut niciodată că există prea multe diferențe, spuse Ori.

— Trăieşti în junglă?

— Da. Sau am făcut-o. Timpul trece diferit în junglă şi în vise.

Quarra se uită în jos şi văzu un copil mic călcând prin bălți. Înainte să poată ajunge în grădina ei, Ori îl ridică pe şold. Quarra auzi alte voci tinere în spatele unei colibe.

— Aveți copii.

— Trei. Ca şi tine.

— Desigur.

Quarra ştia că trebuia să fie un vis; niciun Sith nu ştia detalii despre familia ei. O privi pe Ori cum îi dădea copilul celui mai mare dintre frați: erau murdari, dar fericiți. Se desfăşura o viață întreagă aici, în poienița din junglă. Mică – dar, aparent, plină.

— Am avut cândva responsabilități ca şi tine, spuse Ori, deodată. Le-am dat pentru dragoste.

— Dragoste? Un Sith? Quarra se opri. Îmi pare rău, ai spus că nu eşti…

— Am spus că acum nu mai sunt Sith. Dar presupun că nu am fost un Sith foarte bun nici înainte.

— Există vreun Sith bun?

— Cu unii este mai uşor de trăit decât cu alții – dar dacă da, probabil că nici ei nu sunt prea pricepuți să fie Sith. Ori râse. Şi nu, dragostea nu este singurul motiv pentru care am venit aici. Aveam responsabilitate şi o poziție – ca şi tine. Am văzut unde ducea asta. Nu mi-a plăcut.

Quarra se uită la condițiile sărăcăcioase.

— În schimb ai ales asta.

— Asta înseamnă să te ascunzi, răspunse Ori. Se uită la copiii care se jucau şi inspiră adânc. Problema este că lumea deja rămăsese fără ascunzători pe vremea meu. Nu ştiu dacă are rost să te gândeşti la aşa ceva.

Umerii lui Quarra se prăbuşiră în timp ce asculta. Cu copiii şi sunetele junglei, locul era zgomotos – dar simțea liniște aici, ceva după care tânjise adesea în Uhrar.

— Am vrut să trăiesc separat, spuse ea, aproape pentru sine. Sunt atât de obosită. M-am uitat în jur şi nu vedeam decât lucruri pe care le făcusem deja. Chiar şi copiii – ştiam deja cum vor arăta viețile lor, înainte le trăiască. Quarra se opri. Cred că de aceea am creat ceva diferit pentru mine. Mi-am dat un vis pe care să-l urmez. Sunt sigur că sună rău…

— O, poți urma un vis, spuse Ori, privind înapoi la soțul ei. Fermierul îşi ridică privirea scurt şi le zâmbi înapoi celor două înainte să revină la munca sa. Poți urma un vis şi îți poți construi întreaga lume în jurul lui. Se uită înapoi la Keshiri. Poți locui în vis mult timp. Dar, în cele din urmă…

— În cele din urmă, lumea te va găsi din nou, şopti Quarra, deschizând ochii.

Dormiseră într-un canal de scurgere uscat, chiar lângă stația Kerebba a canalulului. Nu avusese rost să-l convingă pe Edell să rămână cu ea într-una dintre barăcile la care îi dădea dreptul statutului ei oficial. De când se încheiase piesa pentru *Zilei Vigilenței*, fusese încordat ca un lansator de mână gata de tragere.

Nu-şi putea da seama dacă era un lucru bun sau nu – îl văzuse ce era capabil. Dar faptul că el era acum atât de tensionat însemna ceva. Avusese dreptate: Alanciar era cea mai bună armă a ei împotriva lui. Cu cât îl ducea pe Sith mai spre nord, cu atât era mai încrezătoare. Era din ce în ce mai clar că echipa sa era singura care aterizase – şi cu cât treceau prin mai multe centre industriale, îl putea vedea imaginându-şi ce arme erau construite acolo.

Văzut că asta nu îl împiedica totuşi să continue să simuleze indiferența.

— Un alt sat urât, spuse el în timp ce părăseau Minrath.

— Nu mă păcăleşti, Sith. O simt, spuse Quarra. Eşti impresionat.

Edell se uită direct la ea.

— Recunosc că Keshiri de aici sunt mai buni la creat instrumente practice decât sunt ai noştri.

— Keshiri *voştri*?

— Desigur. Cine altcineva îi deține?

Quarra scoase un oftat exasperat.

— Keshtah este un continent calm şi frumos, spuse el. Poate că se asta s-au îndreptat nativii lui spre artă. Da, au făcut apeducte, dar le-au făcut frumoase. Făcu semn către un canal care trecea prin fața lor. Dacă s-ar fi gândit la funcționalitate aşa cum o fac semenii tăi, apeductele noastre ar fi durat mai mult.

— S-au stricat?

— Nu, le-am reparat. Dar dacă le-ar fi proiectat semenii tăi, n-am fi avut niciodată probleme. Se uită în altă parte, de parcă şi-ar fi cântărit următoarele cuvinte. Cred, spuse el, în cele din urmă, că *Omen* a aterizat în locul greşit.

Quarra clătină din cap.

— Nu ai ascultat nimic din ce s-a întâmplat în Kerebba? Voi sunteți motivul pentru care Alanciar arată aşa cum arată. Voi, Sith, şi amenințarea voastră. De două mii de ani ne pregătim pentru venirea voastră. Se uită înapoi la peisajul urban gri şi se plânse. Tu nu ne înțelegi deloc. *Voi ne-ați făcut aşa.*

Edell zâmbi.

— Şi dacă tu crezi că vom regreta, atunci *tu* nu ne înțelegi pe *noi.*

Până la prânz, ajunseseră în partea mai frumoasă a *Scutului Vestic*. Lucrurile erau mai răspândite pe această parte a *Gambei*, cu fermele de stat întinzându-se între căile navigabile şi căruțele de fân conduse de muntoki duduind de-a lungul drumurilor. Pământul care odinioară urca uşor spre est, până la platoul care forma parte mai mare a continentului, fusese remodelat de mult timp în terase ordonate.

Dar secerişul era aproape şi privelişte aceasta verde şi aurie făcea ca până şi falnicele cetăți din mijlocul câmpiilor să fie uşor de trecut cu vederea.

Quarra urmărea semnalele intermitente ale stațiilor care transmiteau ştiri de pe coastă până la capitala militară de la Sus'mintri, cocoțată pe marginea vestică a platoului. Platoul era abia vizibil printre nori spre est: o înălțime crenelată natural, protejând restul Alanciarului. Îi părea rău pentru semnalizatorii şi *strigătorii de gânduri* de aici. Poate că viața lui Jogan nu era plină emoție, gândi ea, dar cel puțin avea mai multe de văzut decât nişte câmpuri de cereale.

De când avusese visul, gândul la Jogan o tulbura. Ştia că turnul lui nu era ca refugiul din junglă – şi începuse să pună la îndoială întreaga lor relație. El era cel izolat, cu nimic de făcut în majoritatea zilelor, dar întotdeauna ea fusese cea care îi scria lui. Ea era, fără îndoială, cea mai ocupată dintre ei doi şi, totuşi, de fiecare dată când conversațiile lor se încheiau din cauza unor însărcinări pe care le primea ea, Quarra fusese cea care începuse întotdeauna următoarea discuție.

Îşi imaginase că, de vreme ce ea avea atât de multe de făcut, el se conformase, pur şi simplu, la programul ei. Dar poate că, pur şi simplu, nu-i păsa la fel de mult.

De ce i-ar păsa? Şi, oricum, la ce era bună o femeie puternică în viața unui burlac înveterat, paznic al turnului de gardă? Începuse deja să se întrebe asta.

— Sentinela e din nou în gândurile tale, spuse Edell. Ai probleme să ascunzi asta. Adulmecă aerul. Nu m-am căsătorit niciodată, desigur.

— Ce şoc, spuse ea. Cine ar putea trăi cu un Sith? Sunt uimită că au mai rămas oameni pe Kesh.

Edell râse cu un sunet întunecat şi puternic care o sperie.

— Şi eu mă întreb asta! Tind să prefer să construiesc lucruri decât să stau cu alții.

Poate că aşa a ajuns să fie Înalt Lord, gândi ea. Stă închis. Poate că nimeni care părăseşte casa nu ajunge vreodată la cincizeci de ani.

Lăsând deoparte harurile lui sociale, nu se putu abține să nu fie impresionată de dorința lui... chiar dacă nu ducea la nimic bun. Se întrebase după piesă de ce nu se întorsese pur şi simplu la *Neşansă* să plece cu ceea ce învățase. Evident, nu credea că ar fi fost suficient pentru a-l împiedica să se facă de ruşine după ce fusese doborât. Era uşor de imaginat că avea rivali; *Cronicile* vorbeau despre şapte Înalți Lorzi. Ar fi fost poziția lui în pericol dacă ar fi adus înapoi doar informații?

— Trebuie să *fac* ceva, spunea el din nou şi din nou.

Dar ce putea face? Posibil prea puțin. Forța curgea în jurul lui Edell şi a tovarăşilor săi umani într-un fel cum nu mai văzuse la nimeni, vreodată, în Alanciar. Alanciari aveau antrenori în utilizarea Forței, aşa cum aveau pentru orice altceva, dar de fapt era o înțelegere care, în cel mai bun caz, era superficială; doar ceea ce fusese capabilă să descrie Adari Vaal. observând talentele Sith. Edell provenea dintr-o lungă tradiție de utilizatori de Forță. Ce puteri secrete cunoştea?

Mai multe, decise ea. Faptul că ajunseseră până aici nu se datora abilității ei de a blufa. Edell făcea ceva, diminuând pe ascuns motivația cei care îşi aruncau ochii spre el. Ea îl vedea aşa cum era. Alții, dacă nu îl vedeau literalmente pe Edell aşa cum voia el să apară, păreau să nu se poată concentra prea mult asupra lui fără să nu le fie distrasă atenția de altceva.

Asta ar fi bine de învățat, gândi ea. Dar orice făcea nu va fi suficient pentru a-şi ascunde imaginea după ziua de azi. *Ziua Vigilenței* se terminase şi actorul călător care încă purta costum Sith nu îşi mai avea rostul. Ea arătă în sus.

— De îndată ce ajungem la trecere, vom găsi o barcă de marfă să călătorim în sus pe canal. Bucură-te de aer cât mai poți – vei sta călare pe lăzi.

— Cât va dura?

— Este cea mai dreaptă linie spre Sus'mintri. Ar trebui să dureze doar o zi sau două, spuse ea.

— O zi!

— Ai noroc că este atât de aproape. Cabinetul de Război obişnuia să se întâlnească departe în interior, înainte de construirea *Sălii Vaal*. Mă chemau la

întâlniri şi dura o veşnicie să ajung acolo. Acum este la doar două zile călare de Uhrar. Dar nu-ți face griji. Va fi destul timp pentru a reveni la *Neşansă* – şi pentru ca să-ți respecți partea ta din înțelegere.

El se uită la unul dintre pacheboturi, care aluneca repede pe canal fără ajutorul echipei de muntoki.

— Nu arată prea confortabil în interior, spuse el. Sunt sigur că te poți descurca mai bine.

Quarra îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vom găsi o cabină de lux! Dacă voiai să călătoreşti în felul ăsta, ar fi trebuit să-ți zbori dirijabilele mai sus şi să nu fii doborât...

Skreeeet!

Sunetul revenise şi îi înconjura: fluiera alarma, venind dinspre turnurile de la câmpie şi urcând spre dealuri. Quarra arătă spre semnal stației, la luminile de foc care clipeau fără oprire. Vocabularul culorilor era mai mult limitat în timpul zilei, dar putea vedea de la cel mai apropiat turn acelaşi mesaj pe care Jogan îl trimisese prima dată pe continent.

Sithul s-a întors!

Apucându-i antebrațul cu o mână, Edell îşi smulse ochelarii cu cealaltă. Scană alarmat orizontul spre nord-vest.

— Sunt acolo, spuse el.

— Ştiu, răspunse ea.

Neliniştea pe care o trăise în clopotnița stației se întorsese de zece ori mai puternică. Acum şi *strigătorii de gânduri* emiteau avertismente. Sosirea lui Edell de acum câteva nopți fusese ca o ploaie măruntă. Acum se dezlănțuise o furtună.

Şi, uimitor pentru ea, Înaltul Lord părea şi mai puțin fericit decât era ea.

— Prea devreme! Prea devreme! Îşi flutură brațele către cer. *Prea devreme!*

Capitolul 10

Păreau nişte pete de catran pe cerul pastelat, băşici ale răului aflate la o mie de metri deasupra solului. Un V ameninţător de dirijabile, ambele capete întinzându-se dincolo de orizont – şi un alt grup, din urmă, aflat mai sus. Navele erau mai mari decât navele de cercetare agile ale lui Edell, cu de două ori mai mulţi uvaki care să le conducă. Desenele pictate transformau baloanele în fiare, care se încruntau la terenurile agricole. Şi monştrii aveau dinţi dedesubt: fiecare dintre puternicele gondole cu cadru din lemn de vosso se termina cu un vârf de suliţă în faţă.

Flota de Abanos a lui Bentado.

— Au venit prea devreme, repetă Edell.

Cea mai mare parte a forţei fusese aproape gata când plecase el în călătorie, dar se aşteptase ca ei să nu plece până nu se întorcea el. Tranzitul său aerian durase trei zile; să fie aici, acum, Edell îşi dădu seama că Bentado trebuia să fi plecat aproape imediat ce primise mesajul de succes al lui Taymor.

Nebun impulsiv! De ce îi permisese asta Marele Lord Hilts? Edell ştia deja răspunsul: consoarta sa, Iliana, ar fi fost fericită să-l vadă pe Bentado plecând. Dar politica nu mai conta acum, nu când navele trecuseră deja de coastă şi coborau. Pur şi simplu zburaseră peste bateriile de lansatoare de pe ţărm. Disperat, Edell căută ceva pe care să se urce. Cetăţile de pe câmpuri erau singura apărare rămasă?

Îşi primi răspunsul atunci când una dintre nave înflori puternic şi apoi o alta. Nu reuşea să distingă cu ce se trăgea asupra dirijabilelor, dar mingile de foc erau destul de familiare. Tunetul se rostogoli peste terenul agricol spre ei, şi o ceaţă se dezvoltă de-a lungul orizontului vestic.

— La dracu!

— Cât de multe sunt? întrebă Quarra.

El ridică o sprânceană.

— Eşti inamicul. Nu am de gând să îţi spun...

— Acum nu este vorba despre război, spuse ea, strângându-l de pardesiu. Este vorba despre familia mea! Uhrar este la doar câteva zile de mers distanţă în interiorul continentului. Chestiile astea ar putea fi acolo în câteva ore!

Înainte să poată răspunde, o căruţă de fân trasă de un muntok trecu pe lângă ei. Se opri foarte aproape de podul canalului şi din ea coborâră mai mulţi soldaţi Keshiri. În timp ce unul desfăcea muntokii din hamuri, alţi doi îndepărtară camuflajul de fân. Lăsară în jos pereţii de lemn ai vehiculului, dezvăluind o versiune de dimensiuni mari a armei pe care o folosise Quarra împotriva lor pe ţărm. Edell îngheţă. Crezuse că acolo, spre vest, era doar ceaţă. Privind mai bine, văzu că plouă în sus: proiectile în flăcări şi cioburi de sticlă urcau spre cer dinspre unităţile mobile camuflate în mod similar, ascunse pe câmpuri. În apropiere, muntokii chiţăiră surprinşi când echipa de tunari descărcă arma cu un sunet dureros.

— Grăbeşte-te! ţipă Quarra, repezindu-se spre casa staţiei canalului.

Turnul de semnalizare de deasupra era plin de lumină şi culoare, comunicând în sus şi în jos rapoartele observatorilor. Făcându-şi picioarele să se mişte, Edell o urmă. Se auziră alte explozii, cu sclipiri dincolo de orizontul nordic şi cel sudic.

— Fir-ar el blestemat! Edell scuipă pe pământ. Prea devreme!

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la Bentado, spuse el. Un alt Înalt Lord. Nu trebuia să plece până nu mă întorceam eu! Atunci ar fi ştiut despre armele voastre de foc... şi restul!

Se blestemă şi pe sine, de asemenea. Îşi făcuse griji că Bentado va încerca un atac în următoarele săptămâni; de aceea Edell rămăsese, sperând să înveţe suficient de multe pentru a preveni o altă înfrângere. Dar Bentado atacase imediat şi, mai rău, folosise majoritatea dirijabilelor terminate: un dezastru dincolo de închipuire.

Din spatele clădirii staţiei, observă un trio de dirijabile puternice, aflate încă la câţiva kilometri distanţă. Pierdeau rapid altitudine, cu baloanele găurite. Unul izbucni în flacări; altul îşi pierdu toată gondola, deodată, care căzu pe o parte, trimiţându-i pe cei din ea, urlând, spre câmpurile de mai jos. Cetăţile din nord-vest deschiseră focul, catapultând un nor strălucitor în rămăşiţele nimicite ale celui de-al treilea dirijabil. Diamante, din nou! Epava se izbi de câmp, acolo unde lansatoarele o loviră încontinuu, fără milă. Edell icni. O calamitate de proporţii istorice era în curs de desfăşurare şi, chiar dacă nu era artizanul ei, îi era martor.

Cel puţin nu cădea nimic prea aproape…

— Atenţie!

Focul lansatorului de pe căruţă trecu pe deasupra lor, aproape lovind staţia de semnalizare. O secundă mai târziu, ceva chiar lovi. Un dirijabil se înclină într-o parte, perforând turnul. Desprinsă, gondola căzu spre canal. Eliberat de greutate, balonul distrus căzu şi sări peste câmpuri spre est.

Fără avertisment, Quarra plecă de lângă el, luând-o spre nord, traversând podul canalului. Strigându-i numele, Edell o urmă… într-o învălmăşeală. Scăpaţi din jugurile lor de la barca de pe canal, muntokii o porniră de-a lungul căii de remorcare ridicate, lovindu-l pe Înaltul Lord şi aruncându-l în canal.

Edell lovi sălbatic cu pumnul în apă şi ţipă din nou.

— Quarra!

Se căţără pe pereţii alunecoşi şi alergă spre o platformă de marfă de pe canal. Cerul senin dispăruse, fiind înlocuit de fumul negru. Pe terenurile agricole terasate ce se coborau înspre ocean, rămăşiţele dirijabilelor ardeau în grămezi, iar la orizont se vedeau şi mai multe ruguri. Şi lângă unele dintre navele doborâte se vedeau siluete. Unele neclintite; altele alergând, cu săbii de lumină strălucindu-le în mână.

Atacau sau se apărau? Nu putea vedea, dar de la ambele părţi simţea prin Forţă aceleaşi emoţii. Haos general. Debandadă totală!

— *Mori, Sith!*

Gâtul lui Edell se smuci spre vocea familiară – dar ameninţarea nu era pentru el. La câţiva metri distanţă de malul nordic de beton, un războinic Sith îmbrăcat în negru se lupta cu un inamic nevăzut. Nerecunoscându-l pe bărbatul uman, Edell sări de pe platformă. În spatele războinicului, Edell îi văzu duşmanul: Quarra! Stând deasupra corpului unui Keshiri căzut, Quarra trăgea salvă după salvă spre invadatorul Sith, din lansatorul de mână al soldatului. Războinicul para proiectilele fără probleme cu sabia de lumină.

— *Tyro!* ţipă Edell, trăgându-şi gluga. Aici!

Quarra încetă să mai tragă. Se uită la el, uimită – dar războinicul Sith era şi mai surprins.

— Înaltul Lord Vrai!

— Corect, spuse Edell, vorbind cu voce tare pentru a fi auzit peste vacarmul înconjurător. Se îndreptă spre cei doi. Ce faci aici? Trebuia să aşteptaţi cu toţii întoarcerea mea – când ar fi fost terminată şi restul flotei!

— Înaltul Lord Bentado a ordonat…

Înainte să poată termina, tânărul războinic o văzu pe Quarra ridicând arma şi se aruncă, despicând în două dispozitivul de lemn. Se învârti pentru a lovi din nou… şi Edell şi Quarra, amândoi, loviră cu Forţa, aruncându-i pe războinicul uimit şi sabia sa de lumină separat în câmpul din apropiere.

Edell se întoarse spre Quarra, care încă mai ţinea rămăşiţele armei despicate.

— De ce ai tras asupra lui?

— Îmi fac treaba, strigă ea, îngenunchind pentru a-l legăna pe Keshiriul căzut a cărui armă o luase.

Edell văzu că războinicul cu pielea de culoarea lavandei era doar un copil.

— Am făcut o înţelegere doar cu *tine*, Sith. Cu nimeni altcineva!

Edell făcu un pas spre ea, dar se legănă pe picioare din cauza unei alte explozii, mult mai apropiată. Privind în sus, văzu un dirijabil masiv, cel mai mare din toată *Flota de Abanos*, planând pe deasupra lor. Tatuată cu emblema lui Korsin

Bentado, nava miral *Yaru* se îndrepta spre zonele muntoase din est, cu gondola fumegând de la proiectilele care o loviseră în partea inferioară.

Clipi. Da, era *Yaru*, dispărând peste orizontul estic. Câteva secunde mai târziu, o sclipire de lumină şi o bubuitură de tunet îi anunțară sosire – sau nu – pe vârful platoului. Edell o apucă de braț pe Quarra.

— Iute, hai să-l urmăm!

Ea se îndepărtă de el.

— Nu merg!

— Mergeau spre est – unde ne duceam şi noi, oricum!

— Planul s-a schimbat, spuse ea, rămânând pe loc. Fața ei deveni chinuită când privi haosul de pe câmpuri. A început războiul! Trebuie să mă asigur că ai mei sunt în siguranță – că şi copiii mei sunt în siguranță!

Fugi prin fum spre pod, luând-o înapoi pe unde veniseră.

Edell îşi trase gluga peste cap şi o urmă.

— Ți-am văzut districtul pe harta de pe navă! Este la sud-est de capitală – la două zile de mers, ai spus. Şi trebuie să fie la cel puțin trei zile de aici. Nu este în drumul nostru!

— Nu-mi pasă, spuse ea. Trebuie să ajung acasă!

— Cum rămâne cu prețiosul tău Jogan?

Auzind numele, ea se opri sub stația de semnalizare şi ridică privirea.

— Nu ştiu ce să fac în legătură cu asta, spuse ea, cu vocea pierdută în timp ce privea luminile. Nu pot face totul. Dar trebuie să fac asta.

Edell înghiți în sec. De-a lungul câmpurilor terasate, flota Sith era spulberată cu frânturi de sticlă trasă de tunurile Keshiri. Alanciar nu fusese nici înainte un loc sigur dacă erai singur şi om. Cu siguranță nu va fi nici acum. Îşi trase gluga mai strâns în jurul capului şi se apropie de ea.

— Oricum trebuie să plecăm de aici, spuse el. Îşi bătu palmele pe umărul ei. Bine. O să facem cum vrei tu. Dar apoi, facem cum vreau *eu*!

Capitolul 11

A doua rundă de alarme nu se oprise de trei zile şi jumătate; păreau să țipe mai tare ca niciodată. Quarra se obişnuise cu durerea de cap.

Jumătate din populație clocoteşte apă pentru fluiere, gândi ea, *şi cealaltă jumătate face căşti pentru surzi!*

Dar astea erau fluierele *ei*, fluierele Uhrarului. Stând la miezul nopții pe străzile întunecate ale oraşului industrial, se simțea mândră că totul mersese exact aşa cum se intenționase. Făcuseră exerciții ani de zile, dar întotdeauna au fost unele întrebări dacă țevile mari de sticlă vor rezista în cazul unei invazii propriu-zise. Acum primiseră răspuns şi la această întrebare.

Tot Alanciarul părea să fi rezistat bine, din ceea ce văzuse până acum. Ea şi Edell scăpaseră de conflict, ocolindu-l, dar rezultatul bătăliei era evident. Semiluna navelor Sith fusese într-adevăr largă, cele şaizeci de nave lovind pe o zonă mare de teritoriu. În afară de două dintre cele mai nordice dintre cele *Şase Gheare*, toate celelalte fuseseră ocolite, astfel că luptele se limitaseră la *Scutul Vestic* – un nume care dovedise a fi mai mult decât topografic. Cetățile şi lansatoarele din mijlocul terenurilor agricole distruseseră în aer majoritatea invadatorilor Sith. Alții fuseseră aduşi la sol, unde se confruntaseră cu un număr covârşitor de trupe. *Strigătorii de gânduri* raportau că mai erau Sithi liberi şi turnurile de semnalizare continuau să clipească nebuneşte. Cu toate astea, dacă fugarii Sith erau reali sau fantome, nu era problema ei. Ea trebuia să ajungă acasă. Îşi folosise acreditările pentru a rechiziționa o căruță trasă de muntoki. Nimeni nu avea de gând să interfereze cu un *Maestru de Gardă* care se întorcea spre districtul ei natal. Edell călărise în spate, ascuns. După o călătorie de trei zile şi trei nopți, sosiseră chiar după apusul soarelui. Făcând turul Uhrarului în seara aia, se simți mult mai bine. Îşi găsise copii, adormiți, în adăpostul de protecție al comunității – primul loc în care se uitase şi exact unde trebuiau să fie. Personalul ei făcuse o treabă minunată adunând pe toată lumea; de fapt, familia ei fusese acolo de când lovise forța lui Edell, cu mai mult de o săptămână în urmă.

Maestrul de Gardă adjunct păru aproape dezamăgit să o vadă. În absența ei fusese rândul lui să strălucească. Dar nu putea să-şi facă griji acum din cauza asta. Nici nu era nevoie să-l vadă pe Brue; cu copiii în siguranță şi atât de multă sticlă folosită ca muniție, probabil că fusese chemat înapoi la fabrică pentru un schimb suplimentar. Ieşind din birou, îşi ridică ochii spre luminile intermitente ale stație de semnalizare şi inspiră adânc. Căruța cu Edell înăuntru era pe-aproape, în întuneric. Îl găsi aşezat în spate, mâncând mâncarea pe care i-o strecurase ea.

— Familia ta este în siguranță, spus el. Eşti satisfacută?

— Da, spuse ea.

— Mincinoaso. Aruncă un os afară din căruță. Să mergem. Poate că ocolul ăsta a fost bun pentru tine, dar a fost costisitor pentru mine. Hai la Sus'mintri.

Ea se urcă în căruță şi apucă frâiele. Edell alunecă înapoi în întuneric, cu spatele la ea, cu fața ascunsă în umbre. Zornăind pe drumul de piatră, se uită în întuneric. Cât timp exista pericolul atacurilor aeriene, interzicerea folosirii luminilor – pentru toți, cu excepția stațiilor de semnalizare – va continua.

— La ce te-ai referit când ai spus că aş avea mai multe în comun cu Sith decât credeam? vorbi ea în cele din urmă.

După ce se gândi, Edell spuse.

— Adică eşti mişcată de dorința de a te îmbunătăți – şi nu-ți place slăbiciunea din ceilalți. Nu glumeam. Nu eşti niciodată mulțumită. Cred că asta te-a făcut să fii un maestru războinic atât de bun...

— *Maestru războinic.*

— … şi un bun organizator al celorlalți. Vezi ce trebuie făcut şi te aştepți să se facă. Vezi lipsa de ambiție ca pe o lipsă de respect, nu doar pentru sine, ci şi pentru alții. Şi pentru tine.

Ea nu răspunse.

— Acest soț al tău – aproape că îi pot vedea fața atunci când te gândeşti la el. Este un nimic. Nu a fost şi nu a vrut niciodată să fie mai mult decât ceea ce este. Te încetineşte. Cred că asta te-a condus către sentinela aceea, Jogan. Dar, deşi el poate avea ceva mai mult de oferit decât soțul tău, este, de asemenea, doar ceva temporar. Înaltul Lord luă o înghițitură dintr-o sticlă. L-am studiat, cât timp a fost prizonierul meu. Poate că are uniformă, dar este un observator, nu un actor. L-ai putea avea, da, dar te vei sătura repede de el.

Quarra se uită fix în întuneric.

— Este mai mult de atât.

— Poate, dar *tu* eşti mult mai mult. L-ai depăşi… şi te-ar trage în jos, ca uvakii de pe navele mele. Şi atunci va trebui să scapi de el.

— Da, am văzut cum ai făcut cu al tău, spuse ea, amintindu-şi de cadavrul masiv care căzuse din cer peste Jogan. Las-o baltă. Eu nu voi face o astfel de alegere.

— Aceasta este vestea cea bună, spus Edell. Pentru că, la fel ca în cazul dirijabilelor, cu cât eşti mai mare, cu atât poți duce mai mult. Puterea nu înseamnă doar să poți alege. Puterea înseamnă să fii capabilă să decizi dacă trebuie să alegi. Poți să-l ai pe soțul tău şi mica ta familie – *şi* iubitul tău din turn. Şi poți să-ți măreşti autoritatea şi să-ți fie ascultate ordinele.

Quarra clipi.

— Cum, în slujba *ta*?

— Da, răspunse el. Dar şi în slujba ta. Ai putea fi Sith, Quarra. Este doar o chestiune de credință. Nu vei fi niciodată un Sith adevărat atâta timp cât vei purta lanțurile altora. Dar renunțarea la aceste legături slabe este primul pas.

— Eu aş fi atentă în locul tău, spuse ea. Tu, Sith – şi dirijabilele tale – aveți tendința să săriți în aer.

Căscând, el se întinse în spatele căruței. Quarra se uită înapoi la Uhrar şi se gândi la celălalt lucru pe care tocmai îl făcuse. Despre care nu îi spusese nimic. Trimisese mesajul ca pe o întrebare la modul general, perfect de înțeles dat fiind atacul recent. *Ce ar trebui să facă dacă un Lord Sith ar cădea în mâinile ei?*

Semnalul de răspuns de la Sus'mintri veni aproape imediat: *Adu-l la noi. Ştim ce trebuie să facem cu el.*

Nu ar fi putut fi mai clar – sau mai autoritar. Avea ataşat codul oficial de identificare al Cabinetului de Război. Îşi imagină cum era trimisă aprobarea către toți *Maeştrii de Gardă*. Se întrebă ce însemna asta. Cu siguranță, voiau să-i adune pe toți supraviețuitorii Sith. Dar să fie aduşi în capitală? Poate că aveau nişte date suplimentare secrete, care nu fuseseră în *Cronicile* de uz general, care spuneau cum se poate reține un Sith pe termen nedeterminat.

Poate că îl voiau pentru execuție şi disecție. Se uită înapoi la Edell, care dormea. Abia avea suficient timp pentru a-l duce la *Sala Vaal* pentru orice voia să facă şi apoi să se întoarcă cu el la Meori Cove pentru a-l salva pe Jogan. Dar chiar dacă îl prindea în capcană, încă mai putea să-l salveze pe Jogan – şi s-ar putea să comande toată forța armatei din Alanciar în încercarea aceea. Ar putea să-l salveze pe Jogan – şi să fie şi eroină, după ce făcuse mai mult decât munca obişnuită.

Ai dreptate, Sith. Chiar pot avea totul.

Capitolul 12

Sus'mintri fusese la început, cu secole în urmă, doar un alt avanpost militar aflat la marginea platoului, cu vedere spre zonele joase ale *Scutului Vestic* care se întindeau până la ocean. Amplasarea sa între țărmurile crenelate şi zona industrială, totuşi, îl făcuseră centrul nervos al semnalelor de comunicații al Alanciarului – exact acolo unde dorea Cabinetul de Război să fie.

Până acum zece ani, liderii diferitelor forțe militare, industriale şi direcții educaționale se întâlniseră separat. *Sala Vaal* din Sus'mintri adunase operațiunile într-o reşedință cu un singur etaj, construită din cărămizi simple – discretă, dacă nu ar fi fost turnul alb, colosal, care se ridica lângă ea în curtea mare, cu ziduri. Spre deosebire de turnul lui Jogan de la Point Defiance, turnul *Sălii Vaal* avea mai multe niveluri de lumini de semnalizare, orientate în toate direcțiile. Ocupanții *Sălii Vaal* puteau comunica cu oricine, de la constructorii de nave din nord-estul îndepărtat până la paznicii de la propria poartă, care se afla la capătul aleii prăfuite.

Gardianul Keshiri îmbrăcat în maro se uită la turnul de semnalizare, apoi se întoarse spre Quarra. Vorbea tare ca să poată fi auzit peste fluierele de alarmă.

— Îmi spun să vă las înăuntru, *Maestre de Gardă*. Lovi vagonul cu lateralul armei. Pe *amândoi*, spuse el cu un dispreț nervos.

Poarta se deschise şi muntokii lui Quarra se strecurară înăuntru. Nici nu se închiseseră bine porțile, că Edell se şi uită la ea de sub prelata din spate.

— *Amândoi?* Ce înseamnă *asta*?

— Eu... nu ştiu, se bâlbâi ea, coborând de pe scaun.

El avea sabia de lumină în mână. Lungul drum de la Uhrar o obosise foarte tare pe ea şi îi agită pe el; sperase că asta îi va mai atenua duritatea în caz că îl aştepta o capcană. Presupusese că va fi întâmpinată de echipe de țintaşi de top, aşteptând-o să livreze prizonierul. Dar singurii lucruri din curte erau ea şi căruța ei. În aer era un miros urât. Deasupra, luminile de semnalizare de pe turn clipeau încet.

Iar uşa către *Sala Vaal* era larg deschisă.

— Nu-mi place asta, spuse ea, nedorind să fie auzită.

— Nici mie, spuse Edell, alunecând peste marginea căruței şi lăsându-se la pământ. Apucându-i umărul, o întoarse spre el. Nu te aşteptau doar pe tine, nu-i aşa? Mă aşteptau şi pe *mine*, de asemenea.

Uitându-se oriunde, dar nu la el, Quarra se chinui să-şi găsească cuvintele.

— Nu mi-a spus niciodată ce vrei *să faci* aici. Să vezi țara, să vizitezi capitala, să te întâlneşti cu Cabinetul de Război. Ridică din umeri. Eu sunt un birocrat, Edell. Eu nu te pot introduce aşa, pur şi simplu, pe uşa din față.

Edell o privi întunecat o secundă înainte de a izbucni într-un zâmbet.

— Nu, eu o să *te introduc* pe uşa din față. Aruncă pardesiul la pământ şi îşi aprinse sabia de lumină. Ca întotdeauna, tu vei deschide drumul.

Keshiri de pe hol muriseră de cel puțin o zi, poate mai mult. Quarra le recunoscu uniformele de serviciu – mai întâi câțiva gardieni, urmați de un amestec de administratori şi asistenți, ceva mai departe. Clădirea nu fusese asaltată; nu erau dovezi ale vreunei apărări viguroase la intrare. Doar Keshiri surprinşi, mutilați. Unele dintre semnele de arsură îi păreau a fi răni de sabie de lumină. Dar nu toate.

Îşi acoperi gura.

— Am lucrat cu ei.

— Nu mai este cazul, spuse Edell, trecând peste cadavre. Se uită de-a lungul holului, alert. Etajul ăsta nu e totul, nu? Tot ce este important este sub pământ.

— Da, spuse ea, dorind să fi îndrăznit să-şi ia o armă când îşi vizitase biroul.

Se obişnuise cu răutatea lui Edell. Sentimentul de aici, însă, era de rău omniprezent. Şi se răspândea.

Lămpile strălucitoare erau deja aprinse la poalele scărilor. În afara holului principal mai găsiră doar o cameră de zi, frumos amenajată, cu excepția paznicilor Keshiri morți, întinşi sub o tapiserie mare. Edell ridică ochii spre imagine. Era a unei femeie Keshiri în vârstă. Părul ei alb şi subțire încadra o expresie obosită, aproape ştearsă.

— E o femeie urâtă, spuse el.

— Spui asta doar pentru că ştii cine este, spuse ea. Adari Vaal.

Stătuse de multe ori în camera asta, aşteptând să vadă Cabinetul de Război, şi admirând tapiseria care era sub pază permanentă. O descria pe marea Keshiri aşa cum arătase la final, nu femeia tânără din revistele istorice. Imaginea de *rezistență* pură pe care o sugera, o inviorase în trecut.

Acum garda de onoare a tapiseriei era moartă – la fel ca toți ceilalți. Sala de şedințe a Cabinetului de Război era o casă mortuară, toate personajele majore ale politicii Alanciare fiind căzute sub masă sau peste ea. Din nou, nu era niciun semn de luptă. Oricine intrase acolo, venise noaptea şi îi surprinsese pe toți.

— Nu, spuse Edell, cu ochii larg deschişi. El nu ar sta aici. Vino după mine.

— Despre cine vorbeşti?

— Tu doar vino – şi rămâi aproape!

* * *

Korsin Bentado stătea pe un scaun cu spătar înalt, arătând ca un păianjen pe o pânză din junglă. Şi chiar era o pânză. Cu câteva clipe mai devreme Quarra numise camera *Straja Lumii*, iar Edell fusese tot timpul sigur de existența unui astfel de loc. Toți semnalizatorii trebuiau să-şi direcționeze pe undeva mesajele. Presupusese că existau rețele subsidiare – era normal – atât pentru viteză, cât şi pentru redundanță. Dar, aşa cum văzuse el natura marțială a vieții Alanciare, îşi dăduse seama cât era de centralizată. Mesajul de la Point Defiance către Garrow's Neck ar fi putut fi o conexiune directă, dar orice altceva era direcționat mai întâi prin centru.

Centrul era aici, iar Bentado stătea chiar în el, arătând mult schimbat. Capul lui purta cicatricile unor arsuri vechi de câteva zile. Nu îl incapacitau, dar erau, evident, dureroase – sprâncenele lui stufoase erau complet pârlite. Pete roşii şi violete îi pătau uniforma.

— Ai supraviețuit, spuse Bentado, cu vocea lui profundă mai înțepenită decât îşi amintea Edell. Am bănuit că pe tine te simțeam. Intră, Vrai. Vino să vezi cum ne-am organizat.

Edell păşi prin uşa străjuită de ambele părți de partizanii Sith ai lui Bentado. Quarra aşteptă nervoasă în spate.

— Adu-ți şi ghidul, spuse Bentado, strâmbându-se când se ridică în picioare. Ea este motivul pentru care eşti aici.

Edell îşi dezactivă sabia de lumină şi apucă încheietura lui Quarra ca să o conducă înăuntru. Da, era camera pe care o bănuise. Era o construcție mare, rotundă, îngropată sub turn, în care personalul alerga în sus şi în jos pe trepte, purtând mesaje. Prin pătratul de un metru, cu gratii, din tavan, lumina cădea pe o zonă ridicată, aflată în mijlocul camerei. Acolo era o hartă mare a Alanciarului, uimitor de asemănătoare cu cea care exista în palatul din Tahv, cu excepția rețelei complexe de stații de semnalizare şi de fortărețe indicate pe ea.

Edell se uită la mesageri. Pe mulți îi recunoscu ca fiind din echipajul numeros al lui Bentado, de pe *Yaru*, dar ceilalți proveneau de la alte nave. Erau mai ales războinici umani, dar şi câțiva dintre ambasadorii Keshiri – inclusiv Squab, care tocmai adusese o coală de pergament stăpânului său care şchiopăta.

— A fost o aterizare dură, spuse Bentado. Am tăiat legăturile gondolei imediat ce am trecut de vârful creastei. Zâmbi printre dinții rupți. Hidrogenul tău a fost o idee proastă.

— Ne-a adus până aici, spuse Edell, devenind tot mai alert. Locul lui era aici, printre ceilalți Sith – dar ceva nu era în regulă. Merse la hartă şi apoi se uită înapoi

la cameră. Sunt constructori buni pe aici. Dar ăsta nu poate fi centrul pentru toate comunicațiile lor.

— Nu. Există cel puțin treisprezece clădiri în oraş, care procesează mesaje. Am găsit una după ce am aterizat – asta ne-a condus aici. Una dintre facilități primeşte chiar mesaje de la utilizatori de Forță, dacă îți vine să crezi asta. Dar toate mesajele importante vin aici – sau încep de aici. Odată ce am găsit locul, a trebuit doar să intrăm înăuntru fără să atragem atenția. Râse. De obicei, las altora finețurile astea. Dar ai putut vedea unele dintre lucrările mele prin clădire.

Edell ridică privirea spre treptele către turn.

— Aşa ai adunat alți supraviețuitori ai Flotei tale.

— Şi te-am atras pe tine aici, spuse Bentado, dând din cap către Quarra. Folosim stația de semnalizare pentru cere tot ce vrem, chiar şi pentru a ține porțile deschise. A făst mai greu când le-am cerut să ne livreze mâncarea la poartă. Dar proştii ne-au livrat şi prizonierii!

Edell se uită la Quarra. Stătea uimită, cu fața împietrită, cu mâna peste gură. Putea să vadă înțelegerea ivindu-se în ochii ei enormi. Organizarea care îi oferise Alanciarului puterea, se dovedise a fi şi slăbiciunea lui. El bănuise că ar putea fi posibil aşa ceva; era ceea ce îl atrăsese atât neobosit spre Sus'mintri. Dar Bentado ajunsese primul şi avusese aceeaşi idee. Gloria va fi a lui.

— Anulați alarmele, peste tot, ordonă Bentado.

Squab îşi târşâi picioarele înapoi la poalele scărilor cu ordinul. În mai puțin de un minut, fluierele stridente de deasupra lui Sus'mintri se opriră – aşa cum se va întâmpla în curând pe întregul continent.

— Aduceți-i pe toți în stare de alertă, pentru când va ajunge următorul val.

— Următorul val? întrebă Edell.

— Următorul val Sith. Au mai rămas dirijabile în Keshtah. Mă aştept să-i vedem în curând.

Edell ridică sprâncenele.

— Atunci trebuie să le trimitem semnal înainte să plece. Este posibil să poți să-i comanzi pe Keshiri de aici. Dar cred că orice vei spune, Alanciarii vor trage în continuare în dirijabilele noastre!

— Sunt de acord, spuse Bentado, zâmbind întunecat. *Şi exact asta îmi doresc să şi facă!*

Capitolul 13

Edell se întoarse.

— *Vrei* ca Keshiri să ne distrugă navele?

— Nu navele *noastre*, spuse Bentado, stând deasupra hărții uriaşe. O duzină de modele de aeronave miniaturale erau aşezate pe marginea vestică. Vor distruge navele *Tribului*.

— Dar facem cu toții parte din *Trib*.

— Chiar facem?

Cicatricea de deasupra ochiului lui Bentado oscilă.

— Am petrecut atât de mult timp încercând să reconstruim, spuse Edell, abia conştient că Quarra îl privea atentă din lateral. Nu văd ce sens are să distrugi asta.

— Nu te da inocent. Tu şi oamenii tăi din *Destinul de Aur* distrugeați *Tribul* de ani de zile, la fel cum făceau şi oamenii mei. Făcu semn către semenii lui Sith din cameră. Pierdere de timp, Edell! Ai fost chiar alături de noi la *Criză*, arătându-ne cum să distrugem *Templul*!

— Nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

— Nu, desigur că nu, spuse Bentado. Dar eu nu propun să distrugem ceea ce a fost construit. Eu vorbesc despre un al doilea *Trib*, aici, pe Alanciar.

— Un al doilea..., tresări Edell.

Nu se gândise niciodată la aşa ceva.

— E simplu, explică bărbatul chel. Nu există nicio cale de a ajunge Mare Lord atâta timp cât trăieşte Hilts. Şi *Iliana* – gura lui se curbă cu răutate când rosti numele consoartei regale, făcând cuvântul să sune de două ori mai lung decât era normal – va avea grijă ca Hilts să trăiască până când noi doi vom fi prea bătrâni ca să ne mai pese.

Bentado şchiopătă pe lângă hartă.

— Ai spus chiar tu că Keshiri de aici sunt superiori celor de acasă – şi nu mă refer doar la risipa asta de carne de aici cu care m-a pricopsit Hilts, spuse el, dând o palmă grea pe umărul noduros al lui Squab. Yaru Korsin a găsit sculptori şi pictori. Noi am găsit o rasă de războinici. Constructori şi militari!

— Alanciari sunt diferiți, spuse Edell, dând din cap spre Quarra. Cu adevărat uimitori. Dar sunt cu toții Keshiri. Potențialul există şi în oamenii noştri de pe vechiul continent.

— Ai două mii de ani la dispoziție ca să-i antrenezi? pufni Bentado.

Edell se uită la paznicii umani de lângă uşă. Auziseră totul şi nu făceau nimic. Oamenii *lui*, spusese Bentado. *Echipajele selectate de el*, îşi dădu seama Edell. Câți erau din vechea *Ligă Korsinită* a lui Bentado? De ce nu le acordase mai multă atenție?

Bentado îşi trecu mâna înmănuşată pe suprafața hărții.

— E perfect, ştii. Soluția perfectă. Problema Sith este cea dintotdeauna. Am fost învățați să slăvim sinele şi subjugarea altora. Individul este cu adevărat liber doar atunci când sunt rupte *toate* lanțurile, când nimeni nu îi poate limita acțiunile, opunându-se voinței sale. Sithul perfect trebuie să controleze totul şi pe toată lumea.

Ridică dirijabilele miniaturi cu Forța. Zburau prin aer, planând ca şi cum erau adevărate.

— Dar să *efectuezi* acest control – acolo eşuează întotdeauna problema. Acolo sunt prea multe variabile. Prea mulți sclavi care aspiră la altceva şi nu la gloria ta. Prea mulți aşa-zişi Sith care lucrează în direcții opuse.

Cu o mişcare a încheieturii mâinii, dirijabilele se rostogoliră peste masă.

— Haos!

Edell nu spuse nimic.

Bentado vorbise întotdeauna aşa. Ar fi trebuit să urce pe scenă, lângă ceilalți actori.

— Când eram tânăr, continuă Bentado, credeam că Yaru Korsin avusese soluția. Îți aminteşti. Îi păcălise pe Keshiri să creadă în el. El nu a cucerit – a venit şi a întors cheia. A avut dreptate cu prima parte, dar nu cu a doua[9]. Rezultatul a fost propria sa moarte – şi un mileniu pierdut. Dar aici... Bentado se opri pentru a ridica un model de stație de semnalizare. Aici pot face totul din nou şi o pot face mai bine. La fel ca şi Korsin, am căzut din ceruri pe tărâmul ăsta. Aici, există un sistem de guvernare funcțional pe care să-l supun voinței mele, să-l fac să mi se potrivească ca o mănuşă. Şi aici, nu există Sith.

Edell se gândi la cuvintele lui. Indiferent ce credea despre el, ideea era interesantă. Un Lord Sith singuratic nu ar putea face niciodată o mulțime să lucreze pentru el – nu dacă ea nu funcționa deja. Alanciar era ca o inimă care bătea, păstrându-şi armatele pregătite prin forța obişnuinței. Era nevoie doar de un Lord Sith care să urce în vârf, fără a deranja operațiunile marii maşinării.

— Este o idee bună, Înalt Lord, spuse el în cele din urmă. Foarte bună. Ar trebui să ne amintim de ea când vom cuceri Republica Galactică.

Bentado zâmbi.

— Desigur, există o problemă cu a face acest lucru în Alanciar, spuse Edell. Nu eşti singurul Sith de aici.

— Oamenii din această clădire îmi sunt loiali, spuse Bentado. Vor lucra pentru mine.

— Pentru cât timp, dacă trebuie să rămână aici? Sunt oameni. Nu pot ieşi afară, altfel Keshiri îi vor vedea imediat că sunt diferiți.

— Pe tine nu te-au văzut!

— A avut ajutor, spuse Quarra, vorbind pentru prima dată. Ajutor motivat. Îți promit că nimeni nu te va ajuta odată ce va descoperi că eşti aici. Încruntată, arătă cu degetul spre ieşire. Şi ne-ai ucis liderii. În buncăr sau nu, semenii mei vor veni în cele din urmă să-i caute.

Edell citi frustrarea de pe fața rivalului său. Nu, Bentado n-ar fi gândit atât de departe. Şi mai ştia ceva ce Bentado nu ştia, ceva ce nu îi spusese nici măcar lui Quarra.

— Următoarele dirijabile pot sosi mai devreme decât te aştepți. Ar trebui să începi să te gândeşti cum să le aduci în *siguranță* la sol. Acest plan al tău... e interesant. Dar vom realiza mai multe dacă vom fi un singur *Trib*.

— Atunci să câştige cel mai bun *Trib*!

— Nu. Nu vom face din nou asta.

Edell îi aruncă o privire lui Quarra, îndemnând-o din ochi spre ieşire. Văzând-o cum începe să se mişte, păşi spre paznici.

— Înaltul Lord Bentado a stabilit controlul asupra Keshirilor de pe acest continent. Îl veți ajuta până vor ajunge întăririle. Apoi vom lucra împreună pentru a ne consolida puterea aici – în numele *Tribului* şi a Marelui Lord Hilts.

Bentado scoase un oftat exasperat.

— Întotdeauna ai fost un plictisitor. Luați-l! le porunci el gardienilor.

Bătăuşii lui Bentado de la uşă făcură un pas înainte, dar nu mai mult; Edell se mişca deja, cu sabia de lumină activată. O lovitură arcuită spre mijlocul celor doi eliberă calea.

— Quarra, să mergem!

Quarra trecu prin uşă, dincolo de Edell şi sabia sa strălucitoare. El se întoarse în prag pentru a o urma, şi apoi țipă. Quarra se uită cu groază la fulgerul care lumina holul întunecat. În cameră, Korsin Bentado păşise în mod deliberat înainte, cu singura mână întreagă aprinsă de un vârtej ciudat de energie albastră. Edell se cutremură sub asalt, scăpând sabia de lumină. Ochii ei zburară spre podea şi văzu ceea ce crezuse că vede atunci când intraseră: bătăuşii Sith nu se obosiseră

[9] Face referire la faptul că i-a păcălit pe Keshiri dar nu şi pe cei din Trib.

să le ia armele paznicilor Keshiri morți! Sărind la pământ, Quarra apucă un lansator de mână cu repetiție, se rostogoli şi trase. Cioburile de sticlă se lansară pe lângă Edell. Bentado urlă de durere când îi intrară în ciotul de braț stâng, făcându-l să întrerupă descărcarea electrică.

Încă cutremurându-se, Edell se sprijini pe brațul ei liber. Trase din nou, făcându-l pe Bentado şi pe Squab, asistentul său, să se adăpostească. Când i se goli arma, ridică cu Forța de pe podea sabia de lumină a lui Edell. Acum Quarra deschidea drumul, ajutându-l pe Sithul care se clătina să meargă prin labirintul de holuri. În timp ce mergea, spărgea globurile de foc care luminau locul; de data asta, întunericul va fi prietenul ei. Auzi echipa lui Bentado venind pe holuri în urma lor, dar ştia pe unde să meargă. Nu înțelesese tot ce spusese Sithul, dar trebuia să le-o spună celor de afară: sistemul fusese compromis!

Gâfâind, ajunse la anticamera din afara sălii Cabinetului de Război. Dincolo de cameră erau scările abrupte care duceau la suprafață. Dar în timp ce pornea spre ele, Edell căzu pe podea, încă în agonie de pe urma atacului celuilalt Sith. Nu ştia ce îi făcuse Bentado, dar era clar că Edell nu mai experimentase niciodată aşa ceva.

Încercă să-l ajute să se ridice – şi îşi aminti într-o clipită că făcuse exact acelaşi lucru şi cu Jogan, la Point Defiance, cu câteva zile în urmă. Cu prea multe zile în urmă! Quarra se ridică, uimită de înțelegerea acestui lucru.

— Am pierdut timpul, Edell! Trebuie să plec.

Edell tuşi tare.

— Despre ce vorbeşti?

— Trebuie să-mi avertizez semenii – nu încerca să mă opreşti. Apoi trebuie să plec! Au trecut zece zile de când am părăsit nava. Chiar şi pe uvak va dura două zile înapoi până la Meori Cove şi la *Neşansă.* Încercă să-l ajute să stea în picioare. Te rog, vino cu mine! Dacă nu ne întoarcem, echipajul tău îl va ucide!

Înaltul Lord se strâmbă de durere. Quarra se strădui să-l susțină, dar nu reuşi.

— Mă duc singură dacă trebuie…

— Nu, stai, Quarra. Asta… este important. Rămâi să mă ajuți…

— *Nu pot!* Quarra se ridică şi privi spre scări. Trebuie să plec!

Ajunsese la primele trepte când îl auzi strigând.

— Quarra… *nu mai sunt acolo!*

— Ce?

— Ți-am spus că *Neşansa* rămâne acolo doar ca să mă ajuți să ajung aici, spuse Edell, luptându-se să se ridice. I-am trimis acasă.

— Acasă? Fugi înapoi spre el. Acasă, unde?

— În Keshtah. Pe continentul nostru.

— Cu *Jogan*?

— Da, dacă supraviețuia, şuieră Edell. Oricum nu se putea duce nicăieri singur. Au plecat de îndată ce tu şi cu mine am ajuns la țărm.

— *Lua-te-ar naiba!*

Quarra se întoarse spre scară şi apoi se opri brusc. Se auziră paşi, sus. Avea Bentado oameni ascunşi pe sus? Acum se auzeau voci şi în holul întunecat. În spatele ei, Edell se străduia să se ridice în genunchi. Ea încă mai avea sabia lui.

— Quarra, ne vor ucide pe amândoi. Atunci va pierde toată lumea!

Quarra îngheță o secundă, neştiind ce să facă. Făcu un pas înapoi spre Edell, care căzu în brațele ei. Simțindu-i greutatea, se uită alarmată la uşi – şi apoi la tapiseria care se afla chiar în spatele ei. Adari Vaal se uita în jos spre ea, la fel de tăcută ca-ntotdeauna, pe măsură ce zgomotul de afară şi de pe scări devenea tot mai puternic. Atunci apelă: *Stâncă din Kesh, salvează-ți fiica!*

Simți un tremur prin Forță – uşor, aproape ca o rafală de vânt, venind din direcția tapiseriei. Ochii lui Quarra se măriră. *Da!* Neavând timp să se teamă de lipsa de respect față de istorie, trase țesătura deoparte – şi se uită în întunericul camerei ascunse dincolo. Luând brațul lui Edell peste umăr, se cufundă orbeşte în gol.

Capitolul 14

Pentru a doua oară în două săptămâni, Quarra îngrijea un bărbat rănit în timp ce Sithul îi urmărea din apropiere. Dar locația cu greu ar fi putut fi mai diferită. Nu mai era în stația de semnalizare a lui Jogan sau pe puntea vreunei nave; era în cel mai sfânt loc din tot Alanciarul: biblioteca lui Adari Vaal.

Cei din Sith rămăseseră afară, dincolo de tapiserie, şi erau foarte zgomotoşi. Nu erau niciodată mai puțin de trei voci în acelaşi timp în lungile ore scurse de atunci intrase ea aici. Nu era nicio ieşire, dar mai exista o şansă de a-i avertiza pe semenii ei. Timp de două ore, se întinsese prin Forță spre alți *strigători de gânduri*, nepăsându-i dacă Sithul îi simțea prezența. Forța era un sistem de comunicații pe care cei din Sith nu îl puteau compromite...

...sau cel puțin aşa crezuse ea. Între furia emanată de Sith şi nivelul aproape toxic de frică care se dezvoltase printre Alanciari în ultimii ani zile, chemarea în Forță se simțea ca o moarte prin înec. Nu existat nicio cale ca cineva să poată distinge ce încerca ea să spună. Era prea obosită – şi prea înfricoşată ea însăşi. Şi furioasă.

Timp de mai multe ore, se uitase la Edell cum dormea, revenindu-şi din calvar. O mințise tot timpul. Ea cunoştea coasta sudică accidentată. Nu erau prea multe aşezări sau cetăți: munții acoperiți cu zăpadă constituiau o apărare în sine. *Neşansa* ar fi putut pleca pe mare nestingherită. Dar, odată cu toamna din sud, marinarii Alanciari evitau *Pasajul Sudic* din cauza curenților săi polari rapizi şi a sloiurilor de gheață. Un echipaj neexperimentat ar fi avut vreo şansă de a ajunge în oceanul estic? Şi i-ar fi avertizat Jogan sau ar fi rămas tăcut, dispus să se scufunde odată cu ei, dacă era necesar? Dacă i-ar fi avertizat, ei l-ar fi ascultat?

Quarra îşi dăduse seama cu o tresărire că nu ştia cu adevărat ce ar fi putut face Jogan. Îşi închipuise că-i cunoştea gândurile ascunse, dar ceea ce ştia de fapt, era cuprins într-un teanc de mesaje şi câteva ore petrecute lângă el. Şi ea aproape că îşi dăduse peste cap toată viața pentru el.

Dar Edell? El şi oamenii lui îi răsturnaseră întreaga *lume*. Şi totuşi îl salvase, chiar şi după ce aflase că o mințise. De ce? Îşi aduse aminte de scena din *Straja Lumii*. Edell părea diferit de Bentado. Criminal, cu siguranță, dar Edell era un constructor, nu un luptător. Părea să fie interesat de ceva mai mare. Totuşi, au fost vreodată cei din Sith interesați de altceva mai mare decât ei înşişi? Nu asta era definitoriu în a fi Sith? Nu avea încredere în el. Dar nici nu fusese în stare să-l abandoneze. Ce se întâmpla cu ea?

Quarra dormi pe sărite, trezindu-se adeseori să asculte vocile de afară. Dar ei nu se apropiară... şi dimineața, lumina intră în cameră printr-o fantă în diagonală din tavan. Tunelul de beton se îngusta prea mult în partea de sus pentru a servi ca ieşire, dar iluminarea îi oferea şansa de a face ceva cât timp dormea Înaltul Lord. Întinse mâna după o carte.

Citise aceleaşi *Cronici Keshtah* pe care le citiseră toți ceilalți. Transcrierea interviurilor luate geoloagei luptătoare pentru libertate despre fosta ei viață era obligatorie imediat ce copiii învățau să citească. Ele erau baza – slabă, desigur – pentru ceea ce se juca în piese. Dar se ştia că Adari Vaal produsese şi alte scrieri în timpul exilului ei din Alanciar. Unele erau lucrări biografice despre Sith; altele furnizau o descriere detaliată a continentului ei. O parte considerabilă din munca ei compara şi confrunta mineralele celor două continente; chiar şi cei mai devotați savanți ai muncii lui Adari Vaal aveau probleme cu citirea materialului respectiv. Argumentele ei pentru susținerea teoriei conform căreia *Cataclismul Antic* tăiase accesul între Keshtah şi Alanciar era singurul lucru de mare interes de acolo.

Dar cartea pe care o ținea acum în mână Quarra era diferită. Paginile nu erau caligrafiate, ci erau scrisul de mână al cuiva. Al lui Adari? Nu i se părea posibil lui

Quarra, care acum avea o grijă suplimentară atunci când răsfoia paginile. Dar chiar dacă documentul era original sau o copie realizată manual secole mai târziu, era ceva ce nu mai văzuse niciodată: memoriile personale ale lui Adari.

Nerăbdătoare, Quarra parcurse scrierile, simțind aceeaşi emoție pe care o avusese întotdeauna când citea misivele lui Jogan. Erau multe secțiuni pline de regrete despre fiii lui Adari; în special Tona, care fusese lăsat în urmă. Existau câteva pasaje tăioase despre mama lui Adari, Eulyn – şi aproape nimic despre prima ei căsătorie cu Zhari. Dar, întorcând pagina, văzu că mâna scriitorului începuse să se grăbească, înclinând literele. Era vorba despre Yaru Korsin, căpitanul lui *Omen* şi primul Mare Lord al *Tribului*.

Korsin atinsese de departe mintea lui Adari, cu mult înainte de prima lor întâlnire şi menționa de mai multe ori acea senzație. Fusese deranjant atunci şi de fiecare dată când o mai făcuse după aceea. Quarra înțelegea neliniştea lui Adari, pentru că o simțise atunci când încerca să comunice mental cu alți Keshiri neacordați la Forță. Nu o făcea des pentru că nu funcționa întotdeauna şi oricum nu era nevoie de asta. Ca *strigător de gânduri*, comunicase doar cu alți utilizatori de Forță. Dar încercase să comunice telepatic cu soțului ei, iar răspunsul din partea lui fusese unul de expresie bolnavă. Asta simțise Adari, primul Keshiri care fusese contactat prin Forță? Quarra îşi imaginã disconfortul. Şi disconfortul acesta se vedea în fiecare pagină scrisă mai departe, unde Adari descrisese gelozia lui Seelah – soția lui Yaru printre oameni – față de ea. Otravă mentală, emisă spre ea de fiecare dată când Yaru nu era în imediata apropiere. Nu că ar fi oprit-o vreodată pe Seelah când se afla prin preajmă; Adari scrisese că el se bucura să le văd pe cele două împotrivindu-se una celeilalte. Acesta nu era un comportament de Sith, scrisese Adari; ci de bărbat. Dar ceea ce o irita cel mai tare pe Adari era faptul că ea se plasase de bunăvoie în această poziție şi nu numai pentru a afla informații pentru mişcarea ei de rezistență:

Yaru are o minte mai ascuțită decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Confruntarea verbală cu el era la fel ca una dintre luptele sale cu sabia de lumină; mă simțeam complet trează şi vie. Chiar şi acum, decenii mai târziu, îmi amintesc că mă trezeam dimineața şi îmi doream să înceapă următoarea conversație. Mersul pe jos cu el, în timp ce ceilalți Keshiri şi Sith îngenuncheau, era ca şi cum aş fi fost în centrul lumii.

Dar nu pot uita niciodată celălalt sentiment. Felul în care m-am simțit în prima zi pe munte, când Seelah şi semenii ei îmi pătrundeau în minte. Yaru este inteligent, priceput şi fermecător şi se foloseşte de asta pentru a-i conduce pe ceilalți – şi pe mine. Dar el este şi şef printre Sith – şi asta înseamnă că este orgolios, nemilos şi sadic. Acesta este omul care şi-a ucis fratele din motive de comoditate. Dacă Yaru încă trăieşte, probabil că a făcut şi mai mult rău. Este un animal.

Când eram tânără, am făcut parte dintr-o căsnicie făcută pentru a obține un avantaj. Problema este că asta te defineşte ca inegal chiar înainte de a începe totul.

Orice femeie care se gândeşte la un Sith trebuie să conştientizeze asta: femeile puternice nu merg alături de animale. Nu fără lesă...

Quarra închise cartea, brusc înfiorată.

Acum înțelegea de ce nu mai văzuse nimeni memoriile, când trebuia citit tot ceea ce scrisese Adari Vaal. Liderul Sith o ispitise. Şi *Stânca din Kesh* se clătinase.

Se uită la Edell, care se zvârcolea în somn. Încă mai avea sabia lui de lumină. Putea înlătura o amenințare, o amenințare pentru semenii ei şi, eventual, pentru ea însăşi. Nu-l iubea, dar nici nu-l ura – încă nu – şi el va miza mereu pe asta. Începuse deja să o facă, pe parcursul călătoriei lor. Acum avea ocazia să-l oprească.

Dar mai avea o întrebare.

— Trezeşte-te, spuse ea încet, împingându-l.

Edell scoase un geamăt înăbuşit.

— Încă mai sunt acolo?

— Da. Trei sau patru, cred. Îi poți doborî?

El se ridică pe un cot şi se strâmbă.

— Nu. Dar amândoi *putem*. Văzu sabia de lumină din mâna ei. Încerci să înveți?

— Am o întrebare, spuse Quarra, cu fața serioasă. Ai spus că vin mai mulți oameni. Şi că tu şi ei slujiți pe altcineva. Persoana asta este la fel de rea ca Bentado?

Uimit de întrebare, Edell o privi atent.

— Nu. Nu, nu este. Marele Lord este bătrân – dar înțelept.

— Îți place de el, spuse ea, surprinsă de ceea ce simțea. Este prietenul tău.

Aproape fără să vrea, Edell zâmbi slab.

— Da, presupun că este. Dacă trebuie să trăieşti sub domnia unui Sith, ai prefera să trăiești sub a lui – şi sub a mea – decât a lui Bentado. Crede-mă, am avut alții mult mai răi.

— Apeductele. Ai spus că s-au destrămat. Au căzut în ruină din cauza unora dintre liderii tăi?

— Şi a unora care au vrut să conducă. Au fost o mie de ani de haos, Quarra. Dacă Alanciar crede în construcție, ca şi mine, nu poți lăsa asta să se întâmple din nou, spuse el. Trebuie să mă ajuți.

Ea îl studie – şi ajunse la o decizie. *Adari avea dreptate, dar şi eu am dreptate, de asemenea. Unele animale sunt mai bune decât altele*.

— Bine, spuse ea ridicându-se. Dar înțelege ceva. Nu te ajut pentru tine sau pentru mine. O să-l opresc pe Bentado – şi o să corectez lucrurile. Fac asta pentru semenii mei.

— Este la fel ca şi cum ai face-o pentru tine, spuse el zâmbind. Dar vom discuta mai târziu despre filosofia Sith. Acum avem treabă. Trebuie să-i întrerupem comunicațiile lui Bentado – dar dacă încercăm să mergem la semenii tăi, mă vor rupe în bucăți. Ceea ce vor face şi dacă te duci singură după ajutor şi ei mă găsesc aici. Dacă am avea lansatorul tău, am putea trage în turnul de semnalizare...

— Asta ar dura la nesfârşit!

— ...şi apoi *ambele* părți ne-ar tăia în bucăți. Oftă. Presupun ai încercat deja să cauți ajutor prin intermediul Forței?

Ea aprobă din cap.

— Ceea ce înseamnă că singurul mod de a-l opri pe Bentado... este să-l opreşti pe Bentado.

Edell îşi strânse palmele, adâncit în gânduri.

Asta este starea lui normală, îşi dădu ea seama. *Să calculeze, nu să lupte*.

Ochii aurii se deschiseră o secundă mai târziu – şi el ridică privirea.

— Gata, ştiu. Dar tot va trebui să luptăm. Păcat că avem doar o singură armă.

Quarra se ridică.

— Nicio problemă. Dacă aici au mutat arhiva lui Adari Vaal, ar trebui să mai existe o sabie de lumină.

— Dacă există, atunci ea a furat-o.

— Foarte bine pentru ea, atunci. Îi făcu cu ochiul. E încă şi mai bine pentru noi. Întotdeauna mi-am dorit să încerc una.

Capitolul 15

— A sosit un dirijabil, raportă Squab. În largul coastei de vest, aproape de Port Melephos.

— Primul din val, spuse stăpânul său. Dinții albi scrâşniră când Bentado scoase bucățile de sticlă din propriul braț. Au tras Keshiri asupra lui?

— Nu, stăpâne, chițăi asistentul. Nava este la mulți kilometri în afara razei de acțiune. Echipele pe uvaki, care trag cu diamante, se îndreaptă spre ei pentru a-i ataca.

— Spune-le să semnaleze când o vor doborî. Toate pozițiile primesc comanda de a deschide focul imediat ce văd inamicul. L-am lăsat pe Hilts cu şaisprezece dirijabile. Sper că le-a trimis pe toate!

Edell tresări în timp ce îl privea pe Sith scoțând un alt fragment însângerat. Aproape că simțea durerea lui Bentado de aici, din puț, privind în jos la *Straja Lumii*. Când văzuse fanta în diagonală care ducea în sus din arhiva secretă, Edell îşi dăduse seama că buncărul de beton, unde trebuiau să trăiască şi să lucreze zile la rând atât de mulți Keshiri, trebuia să aibă un sistem de ventilatie. Cum majoritatea facilităților se aflau fie sub casa din cărămidă, fie sub turnul de semnalizare de la suprafață, conductele de aerisire pentru unele camere traversau în mod evident pe diagonală, intersectându-se unele cu altele. Văzuse asta în unele dintre clădirile antice din Tahv. Alanciari folosiseră beton pentru construcția acestei clădiri moderne, dar gândirea lor nu era mult diferită de cea a arhitecților Keshiri de acasă.

Nu se putea scăpa din camera secretă prin vârful îngust al conductei, dar ridicând-o pe Quarra, aceasta descoperi o fantă de un metru pătrat care ducea într-o altă direcție. Un spațiu de acces suficient de confortabil, înclinat în sus şi în jos pe măsură ce se întâlnea cu alte joncțiuni deasupra cazarmelor şi a camerelor de aprovizionare. Duhoarea puternică le spuse când erau deasupra camerei Cabinetului de Război. Acum erau deasupra sanctuarului lui Bentado, uitându-se în jos prin fante paralele.

— Unde este răspunsul din Port Melephos? De ce durează atât de mult?

Edell văzu chelia cicatrizată a lui Bentado chiar dedesubt, în timp ce bărbatul privea suprafața hărții.

Acum e acum!

Cu picioarele sprijinite de grătar, Edell se întinse prin Forță şi răsturnă câteva dintre miniaturi. Surprins, Bentado se aplecă pentru a le recupera – chiar în timp ce Edell îşi uni picioarele, trecând cu cizmele prin zăbrelele de lemn. Înalții Lorzi se izbiră unul de celălalt, capul lui Bentado lovind suprafața hărții. Edell se rostogoli peste hartă, aprinzându-şi sabia de lumină chiar când, la câțiva metri, Quarra ateriză şi ea, speriindu-l pe Squab. Întorcându-se, Edell văzu o femeie îmbrăcată în negru grăbindu-se să-l apere pe Bentado. O împinse înapoi prin Forță, dar asta îi dădu lui Bentado şansa să-şi revină. Sithul masiv prinse glezna lui Edell şi îl puse la pământ, pe spate. Din lateral, Quarra se aruncă, ținând sabia de lumină antică – furată – în fața ei ca pe baionetele cu care se antrenase. Bentado îşi aprinse sabia de lumină şi o devie pe a ei printr-o mişcare de morişcă, stânjenită de poziția în care stătea – pe jumătate *într-un lanț muntos*. Edell se întoarse pe suprafața hărții, chiar la timp pentru atacul unui alt apărător al lui Bentado. Se lansă cu arma lui, blocându-l pe atacator.

— Edell! Turnul!

Edell se uită înapoi şi o văzu pe Quarra care se îndrepta spre treptele turnului. Squab era deja pe ele, dispărând în înălțimile de deasupra.

— Nu! țipă Bentado, luându-se după ea cât de repede putea cu piciorul lui rănit. Lua-te-ar naiba, femeie!

Edell se strădui să-l urmeze, ucigând între timp pe un altul costumat în negru. Asta nu era bine! Quarra putea anula, din turn, controlul lui Bentado asupra Alanciarului, dar putea, de asemenea, să le aducă o grămadă de Keshiri pe cap.

— Quarra, nu!

O găsi icnind într-una dintre clopotnițele inferioare. Bentado o aruncase la peretele, zburându-i din mână sabia de lumină.

— Rămâi acolo, Edell! Strălucind de transpirație, Bentado puse vârful sabiei la gâtul ei. Dacă chestia asta purpurie înseamnă ceva pentru tine – rămâi acolo!

Edell se uită în lateral. Squab se ascundea aproape de el, în spatele scării de lemn în spirală care ducea în sus.

— Presupun că putem juca amândoi jocul ăsta, spuse Edell, amenințându-l pe cocoşat.

— Squab? râse Bentado. Fă ce vrei cu el. Pot găsi alți Keshiri. E un continent întreg, plin. Rânji spre Quarra. Ea e specială?

— Lasă-mă pe mine, Edell! țipă Quarra. Înjunghie-l pe animalul ăsta murdar!

— Fă o mişcare şi moare!

Edell răsuflă adânc – şi se dădu înapoi. Îşi coborî sabia, dar nu o dezactivă.

— A fost de mare ajutor, Bentado. Este nepoliticos pentru oaspeți să-şi ucidă gazdele.

— Prostule, spuse Bentado, proiectându-se prin Forță.

Edell zbură, capul lui lovind zidul de beton opus atacatorului său. Sabia de lumină îi zbură din mână. Bentado lovi arma lui Edell şi o aruncă pe Quarra lângă Edell. Squab, recăpătându-şi curajul, ieşi din ascunzătoare, iar Bentado îi ordonă să ia sabia de lumină antică a lui Quarra.

— Tu ai grijă de aia. O să am eu însumi grijă de ăştia doi.

Cu sabia de lumină strălucind în mâna lui, se apropie de cei doi combatanți răniți. Lângă casa scărilor, un cablu se smuci, făcând să sune un clopot de sticlă. Squab, ținând sabia de lumină antică, se uită la stăpânul său.

— Primim un apel.

— Ei bine, preia-l.

Squab urcă la etaj, unde un alt Keshiri de-al lui Bentado îi dădu pergamentul.

— Semnalizatorii de la Port Melephos raportează că dirijabilul a aterizat, spuse Squab.

— Adică a fost doborât.

— Nu, ei spun că a aterizat.

Bentado se enervă.

— Despre ce vorbeşti? Am dat ordin să îl doboare!

Un alt mesaj fu transmis pe scări. Squab se uită la el – şi apoi se mai uită o dată.

— Mesajul pare a fi de la Marele Lord Hilts, domnule. Spune că a sosit.

Încă amețit, Edell se uită uluit la Quarra. Lui Bentado îi căzură fălcile. Urlă în sus pe scară.

— Spune-i că Korsin Bentado şi Keshiri din Alanciar îi urează bun venit. Şi spune trupelor să-l omoare pe el şi pe oricine mai este cu el – acum!

Timp de alte câteva secunde, de la etaj se auziră doar sunetele aparatului de semnalizare, umplând camera. În cele din urmă, unul dintre Keshirii lui Bentado coborî scările, arătând nedumerit.

— Ei bine? Ce este?

— Marele Lord Hilts trimite doar un singur cuvânt, stăpâne, spuse curierul, îndreptându-se de spate şi păşind înainte. *Felicitări.*

Bentado rămase cu gura căscată.

— *Felicitări?*

Edell privi, confuz. Lângă Bentado, ochii negri ai lui Squab se îngustară la auzul cuvântului. Venele se umflară pe gâtul stăpânului său. Sabia de lumină tremură în strânsoarea nervoasă a lui Bentado.

— Se joacă cu mine? Se întoarse, privindu-şi prizonierii. E un fel de...

Trosc!

Ochii lui Bentado se măriră obscen când sabia de lumină îi intră prin spate, trecându-i prin inima înnegrită. Căzu mai întâi în genunchi, apoi pe burtă. Micuțul Squab privi în jos la corpul inert al stăpânului său. Îngenunchind, bătrânul Keshiri dezactivă arma furată a lui Adari Vaal şi îl dezarmă pe stăpânul său mort.

Edell abia putu vorbi.

— Squab?

— Sunt sigur că familia Hilts are un salut mai bun pentru *dumneavoastră*, Înalt Lord Vrai.

Cocoşatul se înclină şi îi dădu lui Edell armele.

— Şi sunt sigur că ar dori să vi-l livreze personal.

Capitolul 16

Dirijabilul alb stătea măreț deasupra paradei din Sus'mintri. De aceeaşi dimensiune ca şi *Yaru, Good Omen*[10] diferea practic în toate celelalte privințe. În locul designului înfricoşător, întunecat, încrustarea aurie din pânză trasa imaginea unei creaturi aviare puternice[11], ciocul său curbându-se într-un zâmbet fericit. De balon atârnau bijuterii şi ciucuri. Steagurile de mătase înconjurau gondola închisă, dând aspectul unui nor pufos care coborâse din cer pentru a plana la doar câțiva metri deasupra armatei Keshiri adunate, în poziție de paradă.

Quarra stătea în tribuna de recepție alături de Edell, care aştepta nerăbdător – şi fericit – în mijlocul liderilor supraviețuitori ai oraşului. Părea că se uită la dirijabil cu o încântare absolută.

— Acesta este vehiculul regal la care ai lucrat? întrebă ea.

— Da. Dar i-au făcut unele modificări la exterior, spuse el. Au lucrat repede.

Dirijabilul se oprise deja o dată în Port Melephos, coborând mai întâi pe mare în afara razei de acțiune a lansatoarelor Keshiri. Atunci apăruse un pasager pe balconul din față pentru a-i saluta pe apărătorii călare pe uvaki – acelaşi pasager care apăru şi acum, în acelaşi loc. Quarra ştia deja cine era.

Jogan Halder stătea lângă balustradă, îmbrăcat în uniforma militară din Alanciar şi aparent nederanjat de rănile sale.

— Keshiri din Alanciar, strigă el. Am fost dincolo de ocean. Lăsați-mă să vă spun ce am văzut!

Peste regimente căzu tăcerea.

— Am fost luat de pe țărmurile noastre de aceste ființe – aceşti oameni, care ne-au fost descrişi ca fiind Sith. Nu am mers de bunăvoie şi orice s-ar fi întâmplat, eram hotărât să protejez Alanciarul. Am fost legat la ochi la scurt timp după ce *Neşansa* a văzut pământul, dar am avut timp să văd țara luxuriantă din față, precum cea descrisă de Adari Vaal. La țărm am fost băgat într-o căruță cu roți, în timp ce unii dintre rapitorii mei au pornit înainte şi li s-au alăturat şi alții. Îşi bătu palmele de balustradă. Din nou, eram hotărât să nu spun nimic, indiferent de torturile care mi s-ar fi aplicat!

Expresia lui se înmuie.

— Dar apoi am ajuns pe cărările netede de piatră ale un oraş – şi am fost eliberat. Şi vreau să spun eliberat *complet*, mi s-a permis să merg liber pe străzi. Şi ce străzi! Un oraş magnific, strălucitor, cu turle de sticlă care se ridicau spre cer, mai frumos decât orice am văzut vreodată. Şi oraşul era viu – cu nimic altceva decât *Keshiri*!

Din mulțime apăru un murmur.

— Ştiu ce o să spuneți acum, pentru că şi eu m-am gândit la asta. *Vestitoarea* ne-a spus cu veacuri în urmă că pământul nu era cu adevărat a lor şi că Keshiri nu erau cu adevărat liberi. Dar nu am văzut nicăieri oameni. Chiar şi cei care mă răpiseră au dispărut la scurt timp după eliberarea mea. Nu am vrut să vorbesc cu acei Keshiri. Semănau cu noi, dar ştim că trăiesc sub tiranie. Cum ar fi putut fi ca noi? Îşi desfăcu mâinile teatral. Dar nu am văzut nicio tiranie. Am văzut meşteşugari, petrecându-şi ziua nu la muncă silnică, ci creând artă pe stradă. Pictând. Sculptând. Aveau muzică şi cântau în felul în care facem noi la sărbători – chiar acolo în piețe. Am crezut că este vreun festival şi că oamenii l-au pus în scenă pentru a mă înşela. Odată cu trecerea orelor, mi-am dat seama că aşa trăiau ei. Artizanii Keshiri m-au întâmpinat. Recunoscând după uniformă că eram străin, m-au întrebat despre

---

[10] Good Omen – Prevestire bună, noroc.

[11] Face referire la Bright Tuash.

pământul meu. Din nou, nu le-am spus nimic. Dar ei mi-a spus fericiți despre al lor, confirmând că ceea ce vedeam era normal. I-am întrebat unde sunt oamenii. Au arătat spre ceea ce au numit *palat*, o clădire antică din marmură îmbunătățită cu turnuri de sticlă. Era refugiul *Protectorilor*, au spus ei.

De data asta, se ridică un vuiet din mulțime. Jogan îşi puse mâinile în față, cu palmele deschise.

— Da, da, ştiu. *Vestitoarea* ne-a avertizat că Sithul îi păcălise pe cei din Keshtah să creadă că ei sunt *Protectorii* din legende. M-am opus termenului, am încercat să le spun că au fost păcăliți. Dar ei nu s-au certat. În schimb, mi-au permis să continui să merg prin oraş – îl numeau Tahv, aşa cum îl numise şi Adari – să vorbesc cu oricine doream. Fiind convins că simțeau cu adevărat ceea ce spuneau, am încercat să-i conving de contrariu. L-am descris Alanciarul şi cum ne-am pregătit noi pentru venirea celor din Sith. Le-am descris cum trăim noi şi tot ce am făcut. Şi răspunsul, spuse Jogan, a fost *milă*. Vocea i se ridică în timp ce vorbea. Milă, pentru atâția ani pierduți în îngrijorare, în teama pentru o amenințare existențială. Milă, peste atâtea vieți petrecute în muncă grea, în loc de învățarea unui meşteşug. Şi milă, pentru că nu i-am cunoscut niciodată pe *oameni*, cu înțelepciunea lor adusă din stele. Oamenii despre care mi s-a spus că *nu* stăpânesc peste Keshiri, ci mai degrabă au rămas mereu în palatul lor într-o contemplare liniştită. Am cerut să fiu dus la palat, să văd singur. M-au dus de bunăvoie – şi am fost primit înăuntru. Acolo, într-adevăr, erau oamenii pe care noi îi numim Sith. Neînarmați şi meditând. Am fost condus într-o cameră în care era cercul conducător, niciun bărbat sau femeie nefiind clasat mai presus de ceilalți.

Există ceva artă în felul în care o spune, gândi Quarra. La fel ca în teancul de mesaje pe care i le trimisese timp de luni întregi. Asta era, în primul rând, ceea ce o atrăsese la el. Cu siguranță, acum captase atenția tuturor.

— Nu am vrut să vorbesc, spuse Jogan, aşa că mi-au vorbit ei, urându-mi bunvenit pe Keshtah şi cerându-şi scuze pentru felul în care am sosit. Acolo mi s-a spus aceeaşi poveste despre aterizarea poporului lor pe Kesh, pe care ne-a spus-o Adari, mai mult sau mai puțin. Ştiau de Adari Vaal – şi mi-au spus că nu a greşit în avertismentele ei. În acele vremuri de început *era* mai multă răutate printre ei: aveau slujitori ai *Distrugătorilor*, ascunşi!

Mulțimea se frământă neliniştită.

— Ştiau de pericolul de care se temuse Adari şi mi-au pus că au doborât acele ființe întunecate chiar în ziua în care ea a părăsit continentul lor pentru al nostru. Dacă Adari ar fi aşteptat încă o zi – încă *o singură zi!* Jogan se opri, cu gâtul uscat. Toți rămaseră tăcuți aşteptându-l să continue. După o zi, toți cei de care se temuse Adari ar fi fost distruşi şi avertismentul ei ar fi fost fără sens!

Un strigăt colectiv se ridică dinspre mase. *Nu! Nu!*

— Da, asta mi-au spus. Tot ce am făcut a fost degeaba. Eu nu am crezut, nu am *vrut* să cred. Dar au mai avut şi alte ştiri. Mi s-a spus că *acum*, două mii de ani mai târziu, un alt slujitor ticălos al *Distrugătorilor* se ridicase din nou dintre ei, amenințându-le viața. Alungat din Keshtah, el a construit dirijabile şi a plecat în căutarea unui alt loc de cucerit.

— Războinicii în negru! veni strigătul din partea mulțimii.

— Da, răspunse Jogan. Acum ştiu că ei atacau aici, în timp ce eu eram în vizită acolo! Murmurele crescură în volum, în timp ce el continuă. Am întrebat despre primele dirijabile pe care le-am văzut – cele ale lui Edell Vrai, ai cărui luptători m-au răpit. Consilierii umani mi-au spus că Vrai este un prieten de încredere, care venise în căutarea infractorilor. Uimit de rapiditatea şi puterea tehnologică a apărării noastre, Vrai se temuse că şi noi îi serveam pe *Distrugători*. Şi tocmai de aceea, prieteni, m-au adus în Keshtah. Trebuiau să ştie că *nu suntem* duşmanii ticăloşi din legende! Atunci am vorbit, în cele din urmă, spunându-le că suntem de partea binelui, că vom rezista oricărui rău care ne iese în cale. Că nu eram demni de mânia lor. Nu, nu Alanciarul!

— Jogan ne-a salvat pe toți! veni un strigăt din mulțime.

— Şi oamenii – Sith – s-au bucurat de asta. Şi s-au oferit să ne ajute!

Se ridică un chiot din rândurile mulțimii, şi ochii lui Quarra se măriră de înțelegere. *El este nou Vestitor*. Jogan era noul Adari, doar că el spunea poveşti plăcute pentru Sith! Quarra se uită la mulțimea de ascultători, cercetând alarmată fața după față. Îl luau în serios pe Jogan. Era o poveste incredibilă – dar el era unul de-al lor. *Ei bine, şi eu la fel*, gândi ea. Şi avea şi ea o poveste de spus.

Aruncând o privire pe furiş spre Edell, Quarra se întoarse spre balustradă. Simțise o paralizie din momentul în care se afla în turnul de deasupra *Sălii Vaal*, când Edell redobândise controlul asupra echipei lui Bentado şi a dispozitivelor de semnalizare. Nu avusese nicio şansă să avertizeze pe cineva. Dar aici erau o mare parte din legiunile Alanciare, la doar câțiva paşi de scenă. Poate nu s-a terminat chiar totul. Edell va încerca să o reducă la tăcere, dar asta va pune capăt acestui spectacol, cât timp încă mai existau îndoieli...

— Dar nu este nevoie să mă credeți pe mine, spuse Jogan, dându-se deoparte pentru a permite apariția unui nou personaj pe balcon. Este cineva pe care ar trebui să-l cunoaşteți cu toții!

O strălucire albă apăru lângă balustradă. Un bărbat uman străvechi, îmbrăcat într-o mantie de pene decorate cu bijuterii şi purtând un cioc ascuțit, îşi ridică brațele-aripi şi privi spre cer. Recunoscându-l pe Bright Tuash, legendara creatură aviară a miturilor lor, mulțimea icni.

Numai Edell, holbând ochii, râse cu voce tare. Neîncrezător, se uită la Quarra.

— *Marele Lord Hilts!*

— Popor din Alanciar, am venit la voi ca urmaş născut pe Kesh al lui Bright Tuash, spuse bătrânul. Am mai mult de două mii de ani. Oamenii sunt printre copiii mei – şi voi la fel. *Vestitoarea* voastră, Adari Vaal, a fost fiica mea Keshiri. De bună credință – dar lipsită de cunoştințe. Bătu un braț cu pene pe umărul lui Jogan. Fiul ăsta al lui Alanciar v-a vorbit adevărul. Au *existat* agenți ai *Distrugătorilor* printre oamenii mei – dar nu reprezentau toți oamenii. I-am alungat! Când m-ați primit cu atâta amabilitate la Port Melephos, mi-a crescut inima... până când am primit povestea tristă a renegaților care loviseră deja aici, ucigându-i pe marii voştri lideri.

Îşi plecă trist capul. Faptul era deja cunoscut publicului, dar spectacolul uman al remuşcării atrase atenția tuturor. Hilts privi spre scenă şi arătă.

— Dar cei răi şi conducătorul lor au fost doborâți, datorită eforturilor unuia dintre agenții mei, lucrând în colaborare cu unul dintre Alanciarii cei bine pregătiți!

Mii de ochi se întoarseră spre Edell şi Quarra. Înfrângerea lui Bentado era cunoscută – dar mulți se minunau să-i vadă pe cei doi împreună.

Un om, lucrând în secret în Alanciar pentru a-i învinge pe Distrugători!

— Oamenii mei se simt responsabili pentru tot ce s-a întâmplat. În zilele viitoare, vor veni lucrători să vă ajute. Oameni şi Keshiri, îmbrăcați în alb, pentru a ajuta la îndepărtarea pagubelor, şi la construirea de punți între lumile noastre. Când aplauzele începuseră deja, Pasărea-Hilts ridică aripile. Împreună, ne vom înțelege unii pe alții – şi vom crea un Kesh mai bun pentru noi toți!

Mulțimea îşi urlă acceptul. Quarra se uită în jur. Erau şi alți utilizatori de Forță, studiindu-l pe bătrân aşa cum era. Dar nimeni nu dădu niciun semnal de alarmă.

— Pentru că nu simt nicio răutate în el, spuse Edell. Nu v-a vrut niciodată răul.

— Dar există înşelăciune, spuse ea.

— Poate că sunt gata să fie înşelați. Sunt ca unul dintre lansatoarele voastre. Au stat în linişte ani de zile, aşteptând să se descarce. Acum că au făcut-o, sunt gata pentru altceva – chiar şi pentru o poveste frumoasă.

Ea ridică privirea. Da, iar Jogan le-o dăduse. Ce putea spune acum?

Dirijabilul coborî, permițând să se deschidă porțile spre pământ.

— Mai am multe de povestit, dar trebuie să ajung la o stație de semnalizare. Această poveste trebuie spusă *tuturor*. Şi dacă nu vă supărați, spus el, zâmbind larg, aş vrea să fiu eu cel care o trimite!

Jogan păşi din gondolă în mulțime. Quarra coborî de pe scenă, dar nu se putu apropia de el, aşa cum era asaltat de Keshiri curioşi. Merse alături, încercând în zadar să ajungă lângă el prin mulțime, apoi sări în vârful unui zid de susținere din piatră.

— Jogan! strigă ea.

Jogan se uită la stânga şi la dreapta înainte să o observe. Rânjind, arătă spre ea cu o mână şi spre el însuşi cu cealaltă. *Vom vorbi*, mimă el, înainte să fie dus spre stația de semnalizare de la marginea terenurilor de paradă.

Edell zâmbi.

— Bine ați venit, Mare Lord.

Ascultătorii Alanciari se retrăseseră şi se întâlneau acum în grupuri mari cu ambasadorii Keshiri de pe *Good Omen*. Hilts nu adusese alți oameni, dar aveau să vină cu navele următoare. Bătrânul Mare Lord îl trase mai aproape pe Edell pentru a-l îmbrățişa – şi apoi vorbi la urechea tânărului, cu buzele abia crăpate.

— Ăsta a fost cel mai nenorocit lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse el, fluturând ciocul.

— Costumul sau zborul cu dirijabilul?

— Ambele.

Edell se uită înapoi la nava masivă. Nimeni nu ştia ca Marele Lord să fi călărit vreodată un uvak.

— Face ca zborul să fie disponibil pentru cei care nu pot călări. Am putea face multe cu ele…

— Oamenii de pe Kesh sunt destul de îngâmfați, băiete, spuse Hilts, fluturând penele mantiei. Nu asta este modalitatea de a uni un imperiu. Mai au multe nave din acelea, maritime?

— În porturi. Nu ştim câte pot face tranzitul, dar asta este pentru că, pur şi simplu, nu au încercat niciodată, spuse el. Este evident că Peppin şi *Neşansa* au reuşit.

— Desigur. Speram să te văd cu ei – dar mi-au spus că ai plecat să cercetezi. Bine gândit, spuse el. Şi bine că ni l-ai trimis pe vorbărețul ăla şi colecția sa de lectură. Era o grămadă de vorbărie romantică – dar avea şi o copie a *acestui lucru.* Scoase un volum din interiorul mantiei. Copia sa a *Cronicilor Keshtah*. Cartea asta ne-a spus cu ce ne confruntam: tot ce ştiau Alanciarii despre noi.

— Testamentul lui Adari Vaal, spuse Edell clătinând din cap. Fugara Keshiri a făcut multe pagube.

— Nu atât cât ai putea crede, zise Hilts zâmbind. Voi, oamenii, râdeați de mine şi de istoriile mele. Dar istoria este importantă. Poate fi o *armă* – pentru ambele părți. Locotenentul tău a citit-o în timpul traversării şi a zburat înainte cu ea la Tahv imediat ce a ajuns la țărm. Era clar că Keshiri din Alanciar fuseseră, odată, ca ai noştri, la început – aveau chiar şi mitul *Protectorilor* şi al *Distrugătorilor*. Şi acum, ca şi atunci – îşi mângâie ciocul – era, pur şi simplu, o chestiune de a-i convinge cine eram noi în povestea asta. Şi asta a însemnat şi alegerea unui rol pentru Bentado.

— Dar flota lui Bentado trebuie să fi plecat deja până atunci!

— Şi nu avea niciun rost să-l chemăm înapoi pe prostul ăla încăpățânat. Am ştiut că invadatorii săi le vor da Alanciarilor lupta pe care o aşteptaseră – o luptă pe care, probabil, aveau să o câştige. Aşa că ne-am folosit de asta. El, navele, oamenii lui *arătau* ca Răul însuşi. Noi trebuia să arătăm altceva, spuse Hilts, viclean. Din fericire, ne-ai trimis un subiect de testare.

Până când căruța cu Jogan a ajuns la Tahv, explică Hilts, *Tribul* s-a retras din public, scoțându-i pe străzi doar pe cel mai loiali Keshiri. După ce noul ambasador a fost convins, mai fusese doar problema asumării unei forme plăcute pentru Alanciari în general.

— Echipa lui Bentado semăna cu ceea ce îi înfricoşa. Dar eu sunt un om bătrân amabil.

— Purtând straie de pene albe!

— Ce nu fac eu pentru Trib, spuse Hilts. Se strâmbă. Ți-am simțit semnalele că Bentado se întoarce împotriva mea. Ei bine, asta a fost doar o chestiune de timp. Sunt bucuros că ai fost aici ca să te ocupi de el.

— Eu am început – dar Squab l-a terminat.

Bătrânul trase o pană de pe față şi zâmbi.

— Micuțul loial Squab – o altă idee a Ilianei. Am un sfat pentru tine, băiete. Când un Mare Lord Sith îți trimite salutări – fugi!

Edell râse. Dar, pe măsură ce se gândea la asta, expresia lui se transformă într-o încruntare.

— Totul ar putea începe din nou, Mare Lord. Luptele interne Sith. Misiunea noastră s-a terminat.

— Oare? Hilts clătină din cap. Capturarea de sclavi nu înseamnă victorie. Orice mocofan cu o sabie poate face asta, aşa cum a făcut Sithul original cu strămoşii noştri Tapani. Dar să-i aduci de bunăvoie în serviciul tău? *Asta înseamnă* într-adevăr ceva. Ne va trebui mult efort, din partea tuturor. Asta a gândit Yaru Korsin şi este îndeajuns pentru mine.

— Ai dreptate, desigur.

— Bineînțeles că am. Sunt bătrân. Hilts îşi trase protejatul aproape şi îl luă de braț. Acum, permite-mi să-ți povestesc despre istoria la care lucrez...

Capitolul 17

Mulți au vrut să-l întâlnească pe liderul oamenilor greşit înțeleşi, dar Quarra nu rămase să-l salute pe Marele Lord. Edell îşi dădu seama că plecase după Jogan, dar nimeni de la paradă nu o mai văzuse. Mai târziu află că plecase să ajute la curățirea *Sălii Vaal*. Squab şi Keshiri supraviețuitori ai lui Bentado, aflați acum sub îndrumarea lui Edell, rămăseseră în turnul de semnalizare cel atât de important până când sosiră consilierii umani îmbrăcați în alb.

La doar câteva zile după *Testamentul lui Jogan*, apăruseră mai mulți pe străzile din Sus'mintri, părând amabili şi oferind ajutor. Edell umbla nestingherit pe străzi în propria sa togă albă, nici invadator, nici stăpân, ci oaspete binevoitor. Cei din Sith fuseseră amabili şi generoşi, cu daruri frumoase aduse de peste tot ocean, iar Alanciarii ştiau să facă foarte bine un lucru: să răspândească vorba.

Edell era acum în esență guvernator peste Alanciar, pentru Hilts, dar va fi nevoie de ani de cooperare zâmbitoare pentru ca stăpânirea să fie pe deplin acceptată şi recunoscută deschis. Înaltul Lord se confrunta cu multe dintre aceleaşi provocări pe care îl avusese echipajul de pe *Omen* şi, în anumite privințe, slujba lui era chiar mai complicată. Fiecare sat, fiecare fermă de stat de aici conținea o inovație Keshiri necunoscută de cealaltă parte a globului. Toate trebuiau evaluate. Unele tehnologii vor fi duse în Keshtah; navele cu vele erau alegerea evidentă pentru a înlocui dirijabilele periculoase. Zone vaste de pe Kesh, cum ar fi emisfera nordică complet necunoscută, absentă din vechea hartă a lui Korsin, ar fi putut acum să devină accesibile. Ar putea exista acolo mai mulți nativi, cu mai multe mistere? Perspectiva îl entuziasma pe Edell.

S-a vorbit chiar despre creşterea a două recife artificiale în ocean pentru a asigura stații de odihnă pentru uvaki, când făceau traversări peste ocean.

Continentele fuseseră cândva unite; acum vor exista din nou conexiuni.

Navele erau un lucru – dar la multe alte tehnologii din Alanciar va trebui să se renunțe. Îi vor îndemna lent, dar ferm, pe localnici să ardă lansatoarele, mari şi mici, ca o demonstrație de încredere. Nu era doar din cauza dorinței de a-i dezarma pe Alanciari. Milioane de Keshiri cu arme erau o tentație mult prea mare pentru un Sith ambițios. Munca pe care o aveau în față era imensă. Ştia de cine avea nevoie – de o persoană pe care el ajunsese repede să o respecte şi să o admire, într-un fel în care nu prețuise pe nimeni altcineva când fusese acasă.

O găsi la *Sala Vaal*. Echipa de curățenie încă pregătea locul pentru a fi funcțional, dar Quarra se afla în afara zidurilor curții, unde lăsase muntokii. Îşi ridică privirea de la munca de hrănire a animalelor.

— Devine cam înghesuit acolo, spuse ea.

— Va deveni tot mai aglomerat. Şi ocupat. Ți-ai revăzut prietenul santinelă?

— Pentru scurt timp. Lăsă jos găleata cu mâncare. Se pare că şi el va fi ocupat, de asemenea.

— Va avea un loc de onoare în societatea noastră, ca primul nostru vizitator din Alanciar. Edell se uită la turnul de alabastru, care se ridica deasupra peretelui curții. În Jogan nu se va avea încredere orbeşte, la fel ca în Adari Vaal. Într-un sens, ai putea spune că l-am luat pe el în schimbul ei.

Quarra nu răspunse. Prinse un sac de şaua unuia dintre muntoki şi îl desprinse de căruță. Edell se îndreptă spre ea.

— Desigur, ai putea să i te alături sau să faci altceva. Marele Lord Hilts este impresionat de tradiția Forței din semenii tăi de aici. Autodidacți şi restul. A dorit mereu să-i aducă pe Keshiri în *Tribul* propriu-zis, cu titluri la fel ca ale noastre. Îi întinse mâna şi se uită atent la ea. Îți sunt deschise mai multe drumuri, Quarra.

— Nu, spuse ea, zâmbind slab şi trăgându-şi mâna înapoi. Doar unul singur.

La sfârşit, când avusese de luat mai multe decizii, aproape imposibile, decizia finală fusese cea mai uşoară.

* * *

Privind apusul soarelui în timp ce muntokul ei intra în oraş, Quarra înțelese acum de ce călătorise la Point Defiance în seara aceea de toamnă. Era ca o barcă pe canalul carierei sale, tractată într-o singură direcție. Oricât de departe avansa, faptul că ştia exact ce urma să se întâmple în restul vieții, o seca de puteri. Alții din statul acela militarizat trăiseră cu aceeaşi problemă timp de ani de zile.

Dar de la sosirea Sithului, societatea părea însuflețită. Se deschiseseră noi perspective misterioase pentru toată lumea. Printre ei, doar Quarra încă mai simțea că ştie cum va arăta viitorul. Ea singură îi văzuse pe Sithi aşa cum erau cu adevărat.

Nu ca Jogan. Corespondentul ei de la sfârşitul liniei era acum în centrul lumii. Spusese că vor vorbi în curând, dar nu o contactase niciodată şi ea nu mai încercase să-l găsească. Acum era ocupat – pustnicul profesionist de odinioară, vizita oraş după oraş din Alanciar în *Good Omen* pentru a repeta povestea aventurii sale. Deja fusese dramatizat, cu ajutorul actorilor şi compozitorilor importați din Keshtah, în ceva care să înlocuiască piesele cu Adari Vaal. Adari fusese găsită pe o stâncă. El trăise pe una, înainte să vadă *adevărul*. Jogan Halder era *adevărata Stâncă din Kesh*.

El nu fusese niciodată cu adevărat o santinelă, îşi dădu ea seama. Jogan aspira la ceva ce nu mai înflorise în Alanciar de la sosirea lui Adari Vaal. Acum înflorea din nou. Piesele de teatru patriotice care însoțeau fiecare *Zi a Vigilenței* vor fi înlocuite cu producții noi, pentru fiecare zi. Vor fi din nou povestitori, şi sculptori, şi costumeri, şi actori. Totul ce fusese pus deoparte în timpul lungii stări de urgență se întorcea acum, cu o viteză uimitoare. Încurajați şi susținuți de Sith, care cultivau în linişte noțiunea că ultimii două mii de ani se pierduseră în Alanciar într-un fel de nebunie colectivă. Era o idee pe care prietenii, vecinii şi colegii ei o acceptau cu uşurință. Quarra se temea că, în cele din urmă, numai ea îşi va mai aminti cu drag de Adari. Semnele răului Sith fuseseră vizibil prezente în acțiunile lui Bentado, dar forțele lui Varner Hilts se purtaseră foarte bine de la sosirea lor. Unificarea era în plină desfăşurare. Complotul pentru cucerirea lui Jogan şi semenilor lui din Alanciar era diabolic, dar subtil, şi era greu să convingi pe cineva de existența lui. Quarra încercase de mai multe ori, pe ascuns, vorbindu-le celor din conducere pe care îi cunoscuse. Dar tot ce primise în schimb fusese scepticismul care ar fi trebuit să fie îndreptat către Sith – chiar şi de la cei în a căror judecată avusese încredere cândva. Nimeni nu voia să audă de o altă Adari. În cele din urmă, renunță.

Cu toate acestea, ea primise un ultim avertisment de la Adari – şi poate că avea să fie ultimul pe care să-l ia în seamă cineva, vreodată, de la *Vestitoarea* căzută în dizgrație. Memoriile lui Adari povesteau despre speranța ei că, rămânând aproape de Yaru Korsin, putea să învețe într-o zi suficient de mult pentru a-şi elibera semenii. Reuşise parțial, învățându-i pe cei din Alanciar tot ce ştia. Dar Adari mai mărturisise şi propriile eşecuri personale. Mergând cu Korsin, ea devenise *Salvatoare* pentru o vreme – onorată cu mult peste ceilalți Keshiri care o chinuiseră în viața ei anterioară. Şi înlocuise un soț tern şi dezgustător cu un tovarăş care, deşi era mai periculos, avea mult mai mult inteligență.

Edell Vrai îi oferise lui Quarra aceeaşi oportunitate. Erau atât de multe de făcut şi Edell avea nevoie de ea. Şi *Alanciar* avea nevoie de ea, într-un anumit sens. Ar fi putut să îmbunătățească lucrurile, să facă tranziția mai uşoară – şi ar fi putut chiar să poată aduce o parte din cunoştințele medicale ale poporului său în Alanciar. Avea mult de învățat de la Edell. Nu era mai bine să fii însoțitor al unui Înalt Lord Sith decât un erou popular Keshiri?

Nu. Femeia din vis, Orielle, îi spusese că nu poate fugi de la inevitabil – şi semenii ei nu o puteau face. Atunci, va accepta şi ea. Dar asta nu însemna că trebuia să se grăbească să accepte. Adari îi dăduse răspunsul şi la problema asta. Quarra pipăi cartea de memorii, aflată în siguranță în bagajele ei, după ce o salvase

din arhive. *Da, unele animale sunt mai bune decât altele – dar tot sunt animale. Rămâi cu ai tăi.*

Îl găsi pe Brue, la amurg, în fața casei lor din Uhrar, lustruind globurile de foc pe care le modelase.

— Se pare că ai avut o vacanță încărcată, spuse soțul ei, oprind dispozitivele.

— E şi ăsta un fel de a o spune, zise ea, descălecând. Cum a fost la lucru?

— Destul de bine. Decoloratul Keshiri bătu cu palma globurile de sticlă şi zâmbi. Acum avea căutare, la fel ca toți artizanii; Sithul erau interesat de dispozitive. Copiii sunt bucuroşi să fie acasă. Vor fi încântați să te vadă.

— Îi voi surprinde, spuse ea, îngenunchind pentru a lega animalul.

Brue urcă încet treptele, intrând în casă, fluierând.

Quarra se uită la casa lor şi apoi în sus pe stradă. Ştia cum va arăta restul vieții ei şi ştia şi cum va arăta restul vieții copiilor ei. Va rămâne aici, ca să-i îndrume – şi pe cetățeni, atâta timp cât va mai exista biroul ei. Nu mai putea face cu adevărat prea multe.

Se uită la stelele care apăreau pe cer. Sub Sith, vor căpăta nume noi.

Speră că pe undeva, printre ele, trăiau adevărații *Protectori*, pregătiți să-i salveze pe semenii ei.

Dar era pregătită să afle că s-a înşelat.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți

sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au

fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.